Florin Gheorghiță

Straniile Inteligențe Invizibile

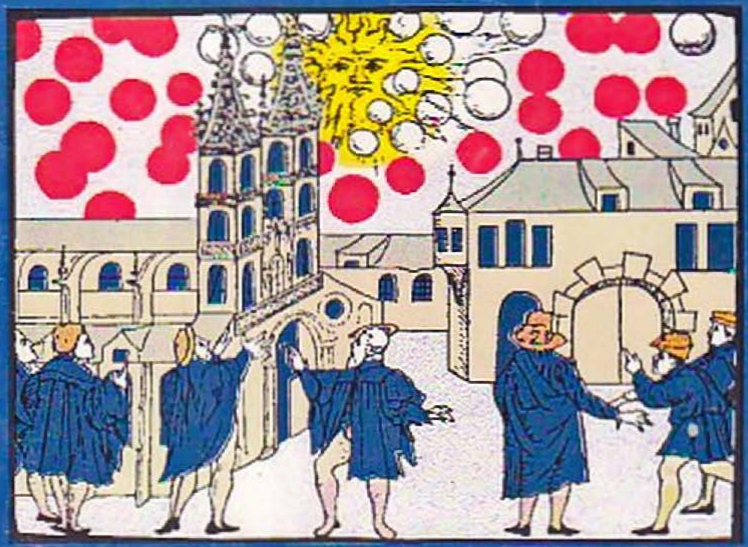

Universitas Europaea

Coperta: Cicerone Păvăloi

Desenul de pe copertă reprezintă apariţia unor sfere luminoase la Basel în 1566. *Gravură din cronica lui Samuel Coccius*

© 1993, Florin Gheorghiţă

© 1993, Institutul European Iaşi, pentru prezenta ediţie

ISBN : 973–9148–32–8

FLORIN GHEORGHIȚĂ

STRANIILE INTELIGENȚE INVIZIBILE

INSTITUTUL EUROPEAN
IAȘI, 1993

PREFAŢĂ

După îndelungate epoci de experienţe şi zbucium dominate de conflictul permanent dintre instinctul distrugerii şi iluminarea creatoare, omenirea a edificat treptat o civilizaţie terestră; începuturile acesteia s-au sprijinit pe frumuseţile spirituale ale unor culturi pătrunse de un bogat fond etic, pentru ca apoi să se bazeze tot mai mult pe valorile cunoaşterii ştiinţifico-tehnice. În frămîntata lor existenţă oamenii au fost confruntaţi mereu cu vicisitudinile şi bucuriile vieţii şi cu anumite întîmplări sau fenomene care le-au depăşit posibilităţile momentane de cunoaştere şi de interpretare. Pentru a ocoli astfel de impasuri ei au îmbinat enigmaticul situaţiilor neînţelese cu fantezia înnăscută, completînd tezaurul diferitelor culturi cu o plăcută întreţesere de legende şi mituri. A existat însă întotdeauna, în paralel, o dispută între realismul interpretărilor raţionale şi savoarea captivantă a enigmelor. Discuţiile contradictorii pe plan filozofic şi apoi pe plan strict ştiinţific, consemnate în ultimele milenii, au constituit de fapt un stimul folositor pentru lărgirea cunoaşterii mediului terestru şi a celui cosmic în care existăm. Totuşi, în aceste dispute permanente, de-a lungul veacurilor s-a tot evitat discutarea şi chiar cercetarea anumitor enigme, fondul real al acestora rămînînd mereu ascuns atît de vălul mitic al legendelor cît şi prin interdicţii impuse cu bună ştiinţă de către diferiţi diriguitori care s-au succedat în decursul timpului.

În ultimele două decenii ale secolului nostru s-a întîmplat însă ceva, şi anume, un amplu fenomen planetar pe care l-am putea asemui cu ceea ce Alvin Toffler în cartea sa «Şocul viitorului» a denumit ca fiind o «rupere a istoriei». În largul cadru al acestui «ceva» totul apare ca şi cum omenirea şi-ar fi dat seama că nu mai poate progresa prin evitarea continuă a cercetării diferitelor probleme şi fenomene enigmatice. Ca urmare, asistăm din ce în ce mai entuziasmaţi la impresionante îndepărtări de voaluri şi respectiv la curajoase modificări de concepţii.

Sesizînd la timpul respectiv această nouă orientare în gîndirea contemporană, revista ştiinţifică franceză «Science et Avenir» a publicat pe prima pagină a numărului său din septembrie 1972 un foarte semnificativ îndemn general pentru un nou mod de abordare a cunoaşterii umane:

Este oare normal ca anumite subiecte să fie declarate «în afara legii» de către comunitatea ştiinţifică?

Oare caracterul ştiinţific se aplică metodei sau obiectului?

Aceasta este întrebarea fundamentală. Răspunsul nu poate fi pus însă la îndoială:

Ştiinţa se defineşte printr-o metodă şi nu printr-un obiect...

Este vorba de a face să promoveze Adevărul, oricare ar fi el.

Pe această linie a unei noi atitudini în investigarea necunoscutului, cartea de faţă a abordat anumite aspecte ale uneia dintre cele mai ascunse problematici ale timpurilor trecute cît şi ale celor actuale: posibila existenţă terestră şi cosmică a unor «structuri de materie invizibilă» şi, respectiv, a unor fiinţe nevăzute. Apelînd la recente elemente de cunoaştere ştiinţifică s-a dorit în mod special să se prezinte cititorului un documentar fotografic, inedit în cea mai mare parte, selectat cu toată rigoarea necesară, considerat ca fiind foarte util şi interesant prin realismul său dar şi prin insolitul înregistrărilor probatorii surprinse de către felurite pelicule fotosensibile. Mergîndu-se însă pe o cale neparcursă pînă acum, cartea avînd un evident caracter de unicat, multe din interpretările expuse s-au situat în mod inerent în domeniul ipotezelor. S-ar putea ca într-un anume viitor ideile respective să fie confirmate sau infirmate; indiferent însă de opţiunile care se vor contura în acest sens, în orice situaţie, înregistrările fotografice redate îşi vor menţine valoarea informaţională întrucît au surprins în condiţii total obiective prezenţe şi fenomene fizice reale. Drept urmare, în acest cadru de «ruptură» faţă de metode şi concepţii depăşite ale trecutului, se doreşte ca această carte să contribuie şi ea la realizarea unui imperativ, tot mai des repetat în ultimele două decenii: a sosit vremea să se spună omenirii Adevărul! Ţinînd totuşi cont de «dreptul la eroare» acordat oricăror ipoteze realiste, sperăm că cititorii – înţelegînd necesitatea dar şi frumuseţea continuei lărgiri a orizonturilor cunoaşterii – vor considera această carte drept o chemare spre o nouă înţelegere a lumii în care existăm.

Autorul

O LUME EXOTICĂ

Cunoştinţele noastre despre materie, oricît de vaste ar fi, sunt doar ca nişte insule care răsar dintr-un ocean necunoscut şi însăşi progresele care au fost realizate de la începutul secolului au drept straniu revers să ne facă materia mai puţin familiară şi mai puţin «naturală».

Alfred Kastler
(*Această stranie materie*)

« – Sunt turnul de control. Cele două ţinte «de la ora patru» pe care mi le-aţi semnalat nu sunt obiecte zburătoare neidentificate. Puteţi ateriza liniştit la pista numărul 6.

– Dar atunci, ce sunt? Extraordinar! Au dispărut din nou, la fel de subit!

– Au fost doar nişte globuri luminoase, care au staţionat la punct fix la 600 de metri de cabina turnului nostru. Şi pe ecranul radarului de aici au apărut şi au dispărut subit de trei ori, mereu în acelaşi loc. De atîţia ani de cînd lucrez în turn, nu am văzut niciodată pînă acum astfel de prezenţe atît de ciudate!

– Dar ce fel de globuri erau acestea?

– Cine poate şti? Nu aveau contururi precise şi strălucirea lor ceţoasă părea a fi făcută dintr-o altă lumină, iar corpul dintr-o altă materie...»

*

Au ajuns la planeta Pămînt neobservaţi, în drumul lor au traversat neştiuţi întregul nostru glob venind dinspre sud către nord, unde, abia acolo au fost sesizaţi. Plecînd din depărtări cosmice, au străbătut spaţiul intergalactic cu fantastica viteză a luminii – de 299.792 km./secundă. Deşi se cunoaşte că sunt aidoma cu fraţii lor de pe Terra, acest impresionant eveniment al trecerii lor interplanetare a constituit o adevărată bucurie pentru mari grupe de cercetători pămînteni. Dar, oare de ce au venit atît de grăbiţi aceşti «vizitatori cosmici» şi de fapt, cine au fost ei?

Enigmaticii mesageri extragalactici nu s-au deplasat în chip de ființe ale spațiului, ci au sosit sub forma unor fluxuri de neutrini și antineutrini – acele particule atomice elementare ce nu ar avea masă (sau poate numai o masă extrem de redusă) și nici sarcină electrică, fiind doar granule infime de energie care nu interacționează cu materia; drept urmare, au traversat fără dificultăți deosebite spațiul și chiar materia globului pămîntesc, numai unii dintre aceștia căzînd în «capcanele» terestre concepute de știința modernă. Sesizarea valurilor de neutrini a survenit la începutul zilei de 27 februarie 1987, reperarea fiind înregistrată de patru grupe diferite de cercetători aflați în emisfera nordică; primii care au semnalat evenimentul traversării atmosferei și a masei globului terestru de către fluxurile de neutrini au fost fizicienii italieni, datorită aparaturii imensului detector montat sub tunelul care străbate masivul Mont-Blanc din munții Alpi; s-a comunicat apoi o detectare similară din partea cercetătorilor japonezi de la detectorul subteran Kamioka, a urmat cea a cercetătorilor sovietici de la instalațiile din Baksan, precum și cea a specialiștilor americani de la marele detector IBM coborît într-o mină de sare din statul Ohio.

Importanța deosebită ce s-a acordat acestui eveniment astral s-a datorat de fapt distanței relativ mici față de Galaxia noastră a locului unde s-a produs acel fenomen fizic ce a generat valurile de neutrini și a confirmat importante prezumții teoretice: stelele se nasc, trăiesc un timp, apoi mor și ele, în felul lor... Conform teoriei consacrate, atunci cînd combustibilul nuclear al unei stele se epuizează, zona activă nu mai poate furniza căldura necesară echilibrului său interior, materia colapsînd rapid spre centrul astrului. Dacă materia conținută este mai redusă decît aproximativ 1,3 mase solare, astrul respectiv se va transforma într-o «pitică albă». La stelele mai mari însă, în interiorul lor se va produce un colaps catastrofal; presiunile extraordinare care se vor genera prin prăbușirea internă a materiei vor distruge chiar și structurile intime ale atomilor, silind protonii să se unească cu electronii într-o rapidă transformare în neutroni. Apoi, la scurt timp, procesul evolutiv va conduce la explozia stelelor respective, în urma căreia straturile exterioare vor fi proiectate în spațiu.Exploziile de mari proporții care marchează sfîrșitul aștrilor epuizați se manifestă printr-o creștere extraordinară a strălucirii lor, fază în care primesc numele de «supernove»; fenomenul este totuși un fel de «cîntec de lebădă», luminozitatea intensă putînd dura pînă la 250 de zile. Dar fantastica energie degajată în procesul exploziv se consumă numai într-un procent de 1% pentru ejectarea straturilor superioare, iar pentru radiația strălucirii extraordinare numai o parte infimă: a zecea-mie parte. Restul de 99% este disipat în spațiu prin fluxurile de neutrini puternic accelerați, care vor duce pînă în neștiute profunzimi cosmice trista veste a «morții unei stele»...

Dacă însă miezul de materie hiperconcentrată va conține o cantitate de materie ce ar echivala cu maxim două mase solare, micul corp ceresc rezultat – ce

va avea un diametru de numai 10-20 kilometri – va rămîne în spaţiu ca o simplă «stea neutronică»; apoi, la scurt timp, din combinarea efectelor unei rotaţii mult mai rapide acum şi a cîmpului magnetic propriu, aceasta va emite un fascicul de radiaţii din domeniul undelor radio care va «mătura» cerul ca spotul unui far, într-un ritm extrem de rapid. Şi astfel, stelele neutronice [1] se transformă în acele obiecte cereşti numite «pulsari».

Această întreagă suită de procese fizice prevăzute teoretic a putut să fie urmărită «în direct» de către cercetătorii cerului în intervalul de timp ce a urmat captivantelor înregistrări de fluxuri neutrinice survenite la sfîrşitul lunii februarie 1987, dată fiind apropierea [2] relativă faţă de noi a acestei «Supernova 1987 A»; giganticul fenomen exploziv s-a produs la o distanţă de «numai» 160.000 de ani-lumină, în intimitatea micii galaxii-satelit avînd numele de Marele Nor al lui Magellan, care este cea mai apropiată formaţie cosmică faţă de galaxia noastră. Fiind primul eveniment de acest fel vizibil după o perioadă de patru sute de ani[3], astrofizicienii l-au studiat cu pasiune prin toate mijloacele moderne, în toate domeniile spectrale – începînd de la emisiile radio, pînă la cele ale fotonilor gamma şi respectiv ale fluxurilor neutrinice. Dar cercetarea astronomică impune întotdeauna multă răbdare; după o perioadă de ascundere a astrului rămas, de către straturile sale superioare expulzate în spaţiul înconjurător, abia după doi ani a putut fi observată apariţia tînărului pulsar; astfel, la 22 ianuarie 1989, astronomul american John Nidelty a fost primul care a remarcat noul «far cosmic» apărut în locul «Supernovei 1987 A». Descoperirea a fost urmată însă de o surpriză cu totul derutantă. La început, atît acest cercetător al cerului cît şi colegii săi din echipa internaţională deplasată în mod special la marele observator austral – situat în munţii Anzi din Chile – au crezut că instalaţiile au fost afectate de

1. Dacă în miezul prăbuşit prin colaps gravitaţional al unei stele epuizate rămîne o cantitate de materie mai mare decît dublul masei Soarelui nostru, presiunile interne depăşesc limita transformării neutronice, procesul catastrofal nemaiputînd fi frînat. Pe măsura reducerii spectaculare a dimensiunilor astrului, gravitaţia depăşeşte forţele electrostatice; după strivirea atomilor şi transformarea materiei în neutroni, urmează şi «strivirea » acestora, ajungîndu-se la starea de «materie degenerată», respectiv la «quagma» formată din quarkuri. (De exemplu, o stea avînd diametrul de circa o sută de milioane de kilometri va rămîne cu un miez prăbuşit în sine ce va avea un diametru de doar circa 5 kilometri!) Atracţia gravifică fiind extraordinar de puternică, fotonii diferitor radiaţii emise în procesele fizice intime vor fi reţinuţi în cîmpul gravitaţional propriu, astfel că din exterior nu se va mai putea sesiza existenţa astrului respectiv, care va deveni o «gaură neagră» pe firmament.
2. Cea mai apropiată galaxie, cunoscută pînă acum, faţă de Galaxia noastră (Calea Lactee) este M 31 din Andromeda, situată la circa 1,7 milioane ani-lumină.
3. Ultima observare anterioară a unei supernove a fost făcută de astronomul Johannes Kepler, care a urmărit evenimentul în urmă cu patru secole.

vreo defecțiune tehnică, întrucît determinările făcute păreau incredibile. De aceea au urmat verificări ale echipamentelor astronomice, verificări ce au durat o lună întreagă, după care s-a confirmat totuși o mare surpriză; iată cum se exprima în acest sens dr. J. Nidelty:

«Acesta este cel mai rapid pulsar descoperit vreodată, de aproape trei ori mai rapid decît oricare altul dintre cei cunoscuți; el dă mari bătăi de cap teoreticienilor, care trebuie să explice cum este posibil să se rotească atît de repede... Ca să se învîrtească cu 2.000 de rotații/secundă, înseamnă că punctele de la ecuator ating o viteză de 40% din viteza luminii! Este nevoie de o forță gravitațională uriașă pentru ca obiectul ceresc să nu se facă bucăți pur și simplu, la o astfel de viteză de rotație. Înseamnă că steaua neutronică pe care am observat-o este mai densă decît se credea...»

Dar, de fapt, ce fel de materie ar putea fi mai densă decît starea neutronică, ce pînă acum a îmbinat atît de bine modelarea teoretică și manifestările pulsarilor cercetați din Univers? Se știe că practic, conținutul unei lingurițe de materie din steaua neutronică ar cîntări circa un milion de tone, din cauza extraordinarei sale densități; dar față de uimitoarea viteză de rotație constatată la tînărul pulsar «vecin», care nu se sfărîmă totuși, ar rezulta o densitate cu mult mai mare! Pentru a se oferi o explicație, s-a sugerat – pe linia ipotezei anterioare a tînărului teoretician american Edward Witten (de la Universitatea Princetown) – că noul pulsar ar fi constituit dintr-o «materie stranie»... Dar, de fapt, ce este această «materie stranie»?

După două decenii de frămîntări teoretice asupra unor idei fizico-matematice neconformiste, omul de știință american dr. M. Gell-Mann a prezentat în anul 1962 un număr de 56 de scheme conținînd asocieri posibile ale unor subparticule atomice, «mai elementare» decît particulele considerate pînă atunci ca fiind cele mai mici cărămizi ale materiei; o caracteristică greu de acceptat era și sarcina electrică fracționară a acestor subparticule, pe care însuși «părintele» lor le considera ca fiind «absurde»; din această cauză le-a denumit «quarks». În deceniile care au urmat, au fost efectuate sute de mii de experiențe la marile acceleratoare de particule – existente la diferite centre de cercetări nucleare – pentru a se verifica ipoteza respectivă. Și iată că treptat, rezultatele au demonstrat că previziunile teoretice ale fizicianului american erau întru totul reale. Drept urmare, din îmbinarea modelării fizico-matematice cu determinările experimentale, a rezultat faptul că ar exista șase tipuri de quarkuri, cărora li s-au dat denumiri la fel de absurde: «sus«, «jos», «straniu», «farmec», «frumusețe» și «vîrf»; legăturile extraordinar de puternice dintre aceste particule subelementare au fost găsite ca fiind asigurate de opt tipuri de particule liant, motiv pentru care li s-au dat numele de «gluoni».

Multitudinea de experimente efectuate la centrele de cercetări a mai demonstrat un aspect deosebit de interesant: materia existentă pe Terra – şi, desigur, şi cea similară din Univers – este constituită din atomi ai căror protoni şi neutroni sunt formaţi din tripleţi de quarkuri, combinaţi însă numai din două tipuri de quarkuri: «sus» şi «jos»; totodată, din asocierea unui quark cu un antiquark rezultă mezonii... A trecut ceva timp pînă cînd fizicienii s-au obişnuit cu noile granule subelementare, ce au modificat în mod esenţial organizarea teoretică a «junglei» celor peste două sute de particule elementare descoperite în ultimele decenii. Dar pe la începutul anilor '80 s-au făcut auzite tot mai numeroase întrebări ce tindeau spre o aceeaşi problematică: nu s-ar putea oare să existe şi alte tipuri de asociere stabilă de quarkuri, sau poate chiar şi de gluoni?

Antrenîndu-se în această complexă problemă teoretică, tînărul Edward Witten a elaborat o demonstraţie fizico-matematică privind posibilitatea existenţei şi a unei alte stări a materiei, bazată pe o asociere diferită de quarkuri – stare ce ar fi chiar mai stabilă în raport cu materia cunoscută pînă acum; componentele elementare, pe care le-a numit «nugget» (nuclearite), ar fi constituite nu din două, ci din trei tipuri de quarkuri şi anume din familiile «sus», «jos» şi «straniu». Drept urmare, acestei noi structurări i s-a dat numele de «materie stranie»! Asocierile respective, neurmărind modelul atomic atît de bine cunoscut, ar fi lipsite de prezenţa electronilor; or, în această situaţie, la variaţii de niveluri energetice, materia respectivă nu ar mai emite fotoni luminoşi, rămînînd ca o «materie neagră», invizibilă pentru ochiul uman. Aceste deducţii teoretice i-au permis fizicianului american să lanseze o ipoteză de mare anvergură: acea imensă cantitate – de circa 90% – din materia Universului, care nici prin cele mai moderne cercetări ale astrofizicienilor nu este de găsit, ar exista totuşi în spaţiu ca un gaz universal constituit din «pepite de quarkuri» asociate în structura «materiei straniii». Deşi la început consideraţiile lui Edward Witten au fost primite cu neîncredere, ele au fost «binecuvîntate» la scurt timp de către cunoscuţi savanţi ai domeniului nuclear (S. Glashow – laureat Nobel pentru Fizică, A. de Rujula – de la CERN ş.a.), astfel că ipoteza respectivă a intrat definitiv în tezaurul ideilor moderne. De aici nu a mai fost decît un pas pînă la o nouă prezumţie explicativă: în Univers ar putea exista chiar şi aştri constituiţi din «materie stranie», ca exemplu fiind dată mica stea-pulsar din Marele Nor al lui Magellan, ce a rămas în locul în care s-a manifestat atît de spectacular Supernova 1987 A!

Odată acceptate ipotezele privind «materia stranie» şi respectiv invizibilitatea «materiei negre» s-au deschis noi orizonturi interpretative. Drept urmare, în ultimii ani au fost enunţate tot mai multe consideraţii referitoare la posibila existenţă şi a altor tipuri de «materii straniii», funcţie de posibilitatea unor asocieri mai variate ale quarkurilor şi ale gluonilor. În acest context, dincolo de ce s-a gîndit şi s-a demonstrat în deceniile anterioare despre materia obişnuită, apoi despre

antimaterie şi chiar despre materia negativă, treptat se edifică, pe baza tînărului domeniu teoretic şi experimental sistematizat în cadrul «cromodinamicii cuantice», un nou capitol fundamental: noi tipuri de asocieri structurale ale particulelor elementare în cadrul unor «materii exotice»!

«Poate că în Univers există particule încă necunoscute», scria la începutul anului 1989 fizicianul american John Faulkner (de la Universitatea California); împreună cu un grup de alţi teoreticieni, acesta lansa ipoteza că la «începutul începuturilor», încă înainte de formarea materiei obişnuite în spaţiul tînărului Univers, ar fi existat de fapt un alt fel de materie; în jurul unor «seminţe» din acest fel diferit de particule s-ar fi organizat apoi materia cunoscută nouă, creîndu-se astfel diferitele asocieri şi formaţiuni cosmice. Particulele necunoscute ale acestor «seminţe» au fost denumite de grupul respectiv de fizicieni prin termenul «wimps» (Weakly Interacting Massive Particles).

Teoreticianul american Bernard Sadoulet (de asemenea de la Universitatea California) a ajuns însă la concluzia că ar exista de fapt o întreagă familie de particule necunoscute încă, pe care le-a denumit «cosmioni»; aceste particule ar fi constituite din diferite tipuri de asocieri ale quarkurilor. Concluzia la care a ajuns el în mod teoretic, la acel sfîrşit al deceniului '80, poate fi foarte importantă pentru cititorul care va avea răbdarea să citească această carte pînă la capăt: după caracteristicile felurilor de quarkuri asociate, diferitele categorii de «materii exotice» ar fi: unele – foarte stabile, iar altele – doar metastabile. Ceea ce măreşte gradul de stranietate al tuturor acestor categorii de structuri necunoscute încă este faptul că nu pot fi văzute de ochiul uman, nedispunînd de posibilitatea emiterii de fotoni luminoşi. Iată astfel, că şi pe această cale, alţi teoreticieni au ajuns şi ei să constate posibilitatea existenţei diferitelor tipuri de materii invizibile...

O problemă la fel de «exotică», aflată în curs de cercetare, a fost generată de descoperirea mai recentă făcută de un grup de specialişti de la Institutul de Fizica Energiilor Înalte (de la Protivno – de lîngă Moscova) şi a celor de la Centrul European de Cercetări Nucleare (CERN – de lîngă Geneva), în cadrul unui experiment comun. Rezultatele cu totul neobişnuite ce au fost obţinute au făcut să se accepte posibilitatea existenţei unor asocieri numai între gluoni (acele particule fără masă ce asigură puternica legătură între quarkuri). Asocierile gluonice au primit denumirea ştiinţifică de «gluboli»; noile «personaje» ale fizicii moderne ar fi constituite din cîte doi sau trei gluoni. Dar şi aceste combinări, neputînd emite fotoni luminoşi, ar conduce de asemenea la structuri materiale invizibile...

Problematica teoretică respectivă pare însă a se extinde cu mult mai mult; astfel, dacă se va demonstra şi valabilitatea unei alte categorii de ipoteze, care enunţă posibilitatea ca însăşi quarkurile să aibă o structură granulară prin asocierea unor particule şi «mai elementare», atunci s-ar putea constata existenţa unor categorii de «materii exotice» cu mult mai variate... De fapt, încă din anul

1974, fizicienii Jogesh C. Pati, Abdus Salam şi John Strathdee au lansat modelul teoretic al «prequarkurilor», pe care le-au denumit «preoni»; considerente fizico-matematice au condus la concepţia existenţei a trei familii distincte de «preoni» şi anume: «flavoni», «cromoni» şi «somoni». Făcînd o sinteză a acestui nou domeniu teoretic, ce ar putea constitui fondul ştiinţei viitorului, autorul G. Folescu scria [4] următoarele: «Modelul are însă neajunsul că obligă ca fiecare compus să fie format din cîte un singur membru din fiecare familie. De ce nu ar exista şi compuşi care să fie alcătuiţi, de pildă, din trei cromoni, sau doi somoni şi un flavon?» Într-un astfel de context al posibilei existenţe a unor structuri şi mai subtile ale materiei sub forma unor asocieri de «izotopi preonici» – de exemplu numai asocieri de flavoni şi cromoni, fără participarea somonilor – ar rezulta o materie invizibilă care ar fi lipsită şi de greutate, avînd desigur comportamente energetice cu totul diferite faţă de cele ale materiei cu care suntem obişnuiţi...

Date fiind anumite complicaţii teoretice ale modelului infrastructurii materiei din asocieri ale tripleţilor de preoni, în anul 1979, fizicianul H. Harari a propus un alt model fizico-matematic al prequarkurilor. Urmărind o schemă mai simplă, acesta a determinat teoretic numai două tipuri de astfel de particule subelementare – tipurile «T» şi «V» – pe care le-a denumit «rishoni». Desigur că şi în cazul acestei scheme fundamentale pot fi posibile şi alte feluri de stucturări ale materiei în categorii exotice, avînd proprietăţi şi manifestări cu totul deosebite faţă de materia văzută din jurul nostru...

Iată-ne aşadar în situaţia că, la acest sfîrşit de secol XX de amplă deschidere a investigărilor ştiinţifice privind «tainele materiei», ne aflăm de fapt în pragul unor orizonturi cu mult mai largi ale cunoaşterii: specialiştii zilelor noastre vorbesc acum deschis despre «materii stranii», despre «materii invizibile», despre «materii subtile» toate acestea constituind încă o «lume exotică» a materiei, fiecare categorie avînd caracteristici şi posibilităţi de manifestare ieşite cu totul din comun... Dar oare aceste mulţimi de stucturări posibile ar exista numai la scară cosmică, sub forma unui gaz interstelar sau intergalactic şi chiar mai mult sub forma unor aştri constituiţi din «materii stranii»? Aflîndu-ne încă în plin domeniu al ipotezelor, întrebările apar în mod inevitabil: astfel de structuri din materii invizibile nu există oare chiar şi în mediul nostru terestru, nefiind deocamdată sesizate? Sau, chiar mai mult, dacă în Univers există organizări din materii necunoscute încă nouă, nu ar putea să se fi format şi fiinţe din «materii exotice»? Şi dacă ar exista într-adevăr fiinţe dintr-o «altă materie», înseamnă că în imensitatea universului ar putea exista chiar şi civilizaţii de acest fel, care ar produce în mod industrial cele mai felurite obiecte din «materii stranii»?...

Pe antrenanta linie a unor întrebări ce izvorăsc în mod inerent din noi orizonturi ale cunoaşterii, desigur că nu ne putem opri în a ne întreba dacă în mediul

4. G. Folescu: «Din enigmele microcosmosului», Ed.Albatros, 1986.

ambiant nu ar putea exista structurări materiale încă neidentificabile, constituite din acele organizări invizibile. Prin ampla dezvoltare a mijloacelor moderne de investigare nu s-a obținut oare pînă acum nici o evidențiere, nici o înregistrare a unor prezențe materiale cu totul deosebite, care să susțină unele dintre îndrăznețele ipoteze ale cunoașterii umane?

O acumulare de înregistrări fotografice documentare, minuțios verificate ca probitate, care au surprins prezențe invizibile ochiului uman precum și manifestări fizice cu adevărat stranii pentru mediul ambiant cunoscut, pare a oferi totuși anumite răspunsuri, parțiale, la aceste ultime întrebări. Să îndrăznim deci a păși peste un prag al cunoașterii actuale, pentru a face un pas spre viitor...

ENIGMATICELE GLOBURI INVIZIBILE

Lumea cunoştinţelor noastre actuale este inclusă într-un fel de lume mai vastă, despre ale cărei proprietăţi nu putem avea o idee clară.

William James

Din milioanele de clişee care se expun în fiecare an de către fotografii specialişti sau amatori din întreaga lume, multe sunt «stricate» din diferite motive. Cele mai multe rebuturi se produc prin folosirea incorectă a aparatelor de fotografiat manevrate de amatori; uneori survin şi defecte de fabricaţie ale filmelor sau ale hîrtiilor fotosensibile, ori chiar defecte de prelucrare la developări sau copieri. Totuşi, printre clişeele considerate ca fiind rebutate, la cercetarea foarte atentă din partea specialiştilor s-a evidenţiat şi o altă categorie, foarte ciudată de altfel: la acestea, deşi peisajele sau interiorul au fost surprinse corect, peliculele fotosensibile au înregistrat, în plus, unele prezenţe sau fenomene fizice neobservate vizual şi care au «degradat» conţinutul dorit al imaginilor...

În majoritatea cazurilor de «înregistrări ciudate» – obţinute, de altfel, pe tot globul pămîntesc – înregistrări ce la prima vedere au stricat clişeele respective, peliculele fotosensibile au surprins prezenţa sau deplasarea, în cele mai diferite locuri şi în toate anotimpurile, a unor «forme globulare invizibile». Aceste prezenţe nevăzute, cu dimensiuni în general variabile şi suficient de reduse, constituite parcă dintr-o materie aflată în stare plasmatică – fără a evidenţia vreo structurare internă – au impresionat totuşi peliculele fotografice printr-o radiaţie proprie, strîns limitată în spaţiul apropiat, care nu se situa însă în domeniul luminii vizibile. Autorii acestor «clişee stricate» – persoane din diferite ţări ale lumii, avînd cele mai diverse calificări – au menţionat întotdeauna că expunerile respective au fost cu totul întîmplătoare şi că înregistrarea formelor globulare în staţionare sau în mişcare constituie «ceva» de neînţeles, dată fiind nevizualizarea acestora în momentul fotografierii sau anterior...

Fiind sesizaţi o serie de oameni de ştiinţă din diferite ţări asupra repetării acestui gen de înregistrări fotografice stranii, în urmă cu două-trei decenii – pe

timpul cînd asemenea imagini erau foarte puțin cunoscute – s-a formulat mult prea ușor o explicație stereotip: clișeele respective ar fi surprins nimic altceva decît prezențe sau deplasări ale unor «fulgere globulare». Era de fapt perioada cînd, din lipsa unui documentar mai extins, se forțau explicații similare și pentru prezențele la fel de neînțelese ale obiectelor zburătoare neidentificabile strălucitoare, deși acestea evidențiau diametre de ordinul metrilor și al zecilor de metri. Dar pe măsura acumulării unui număr de documente fotografice asemănătoare, întru totul reale – excluzîndu-se prin verificări riguroase eventualele clișee cu defecte tehnice sau chiar trucaje – treptat a devenit evident faptul că ipoteza fulgerelor globulare nu era valabilă nici în cazul înregistrărilor întîmplătoare de sferoizi plasmatici invizibili și nici în cazul O.Z.N. luminoase.

În România, unii cercetători au sesizat prezența insolită în mediul ambiant al «formelor globulare invizibile» încă din primii ani ai deceniului '70, în special în urma obținerii de către biologul clujean Alexandru Sift a numeroase înregistrări fotografice cu caracter documentar. Majoritatea imaginilor total neobișnuite au fost obținute de către acesta în zona pădurii Baciu din vestul municipiului Cluj-Napoca. (Este interesant de remarcat faptul că în august 1968, dintr-o poiană a acestei păduri a fost fotografiată evoluția aeriană a unui mare obiect zburător neidentificat, care a coborît la mică altitudine, uimind martorii prin extraordinarele sale performanțe tehnice!). Sesizați de importanța înregistrărilor respective, în anii care au urmat s-au format mici grupuri de fotografi amatori clujeni – cu toții avînd însă o bună pregătire științifică – care au obținut și ei, la fel de întîmplător, tot în zona respectivă, documente fotografice similare deosebit de interesante.

O extindere a colecției documentare și respectiv o extindere a posibilităților de analizare comparată a fenomenelor fizice care conduc la înregistrări de prezențe invizibile a fost determinată de fotografieri la fel de întîmplătoare – începînd din anul 1975 – a unor multitudini de manifestări asemănătoare, care au fost surprinse în municipiul Iași de către conductorul-arhitect Andrei Frentz. Încercînd să determine și el în ce condiții se obțin înregistrări ale prezențelor și ale manifestărilor fizice stranii, acesta nu a putut sesiza existența anumitor factori favorizanți, în schimb, a surprins pe clișee alb-negru și pe clișee color imagini valoroase din punct de vedere al conținutului informativ-științific.

Remarcînd evidența unei fenomenologii fizice cu caracter de noutate, pentru edificare asupra naturii intime a prezențelor și a proceselor energetice invizibile înregistrate de peliculele fotosensibile, am inițiat alcătuirea unei colecții documentare prin căutarea de înregistrări fotografice similare; în acest sens, am urmărit găsirea unor documente de acest fel care să fi fost obținute de către diferite persoane, atît din alte locuri din țară, cît și din alte zone geografice de pe globul terestru. Și astfel, treptat, am alcătuit o colecție deosebit de semnificativă,

conținînd surprinderea pe pelicule fotosensibile a unei largi fenomenologii din insolitul domeniu al structurilor materiale invizibile; straniile imagini asemănătoare acumulate pînă în prezent provin din unsprezece țări europene, americane și asiatice, precum și din spațiul extraatmosferic; cele mai numeroase înregistrări documentare mi-au fost trimise, desigur, din România, acestea rămînînd însă în mare parte necunoscute. Semnalînd public necesitatea reconsiderării științifice a interpretărilor anterioare[1], care s-au demonstrat a fi depășite, pe parcursul anilor s-au publicat analize comparative ce au evidențiat valoarea informațională deosebită a categoriei respective de clișee documentare.

Pentru parcurgerea gradată de către cititor a celor mai interesante imagini ale acestei colecții de înregistrări stranii ale diferitelor prezențe din «lumea invizibilă», precum și pentru o apropiere față de importanța fenomenelor – dar și față de frumusețea intimă a lor – iată în prealabil o expunere sintetică a principalelor aspecte privind documentele prezentate în acest capitol:

– în mediul ambiant, atît în plină natură (fig. 1-5) cît și în zone locuite (fig.6-8), precum și în interiorul locuințelor (fig. 9-10), staționează și se vehiculează – în general în mod invizibil – anumite aglomerări de particule materiale foarte fine, care demonstrează comportamente energetice cu totul deosebite;

– aceste aglomerări au forma unor sferoizi (fig. 18) sau a unor elipsoizi (fig.4) de dimensiuni reduse, diametrele lor fiind de ordinul cîtorva zeci de centimetri (fig. 6-8), pînă la numai cîțiva centimetri (fig. 37); în documentele fotografice care au înregistrat vehiculări variate ale acestor «forme globulare» s-a constatat o menținere permanentă a dimensiunilor fiecărui sferoid în parte, chiar atunci cînd deplasările acestora sunt de ordinul kilometrilor;

– particulele materiale aglomerate în cadrul «formelor» respective se află la un nivel energetic mai ridicat decît cel al mediului ambiant, fapt evidențiat prin emiterea – în mod uniform – a anumitor radiații în general invizibile, dar care impresionează peliculele fotografice obișnuite; emisiile respective fiind înregistrate atît de filmele normale cît și de cele pentru domeniul infraroșu, rezultă că acestea se situează în zona spectrală a lungimilor de undă mici (deci cu frecvențe mari);

– densitatea particulelor care compun aglomerările globulare pare a fi variabilă, în unele cazuri prezențele invizibile fiind înregistrate ca «forme» transparente (fig. 3-4), care emit totuși anumite radiații; acest aspect creează impresia unor structuri materiale de tip plasmatic. Este totuși posibil ca efectul de transparență – și respectiv de densificare – să nu depindă de densitatea particulelor ci

1. F. Gheorghiță – «Un fenomen necunoscut?», Știință și Tehnică nr.6/1978; «În descifrarea necunoscutului», pag.419-441, Colecția «Știință și Contemporaneitate», 1981, Bacău; «Întrebările științei», pag.40-49, Ed. Albatros, 1988; «Fenomene radiante pulsatorii», pag. 94-101, Colecția «Zilele Academice Ieșene», vol.XXXIII/1989.

de niveluri energetice diferite la care sunt emise radiaţiile invizibile. Pînă la determinarea felului de particule aglomerate, cît şi a domeniului spectral al emisiilor radiante, problema rămîne deschisă;

– în general imaginile fotografice evidenţiază o asociere difuză (fig. 1-2) a particulelor componente; aspectul «ceţos» (fig. 5) al corpului sferoizilor sau chiar transparenţa parţială a acestora (fig. 3) nu permit să se distingă o anumită organizare interioară; dacă totuşi există un nucleu – şi în mod logic trebuie să existe – invizibilitatea acestuia în cazurile globurilor transparente indică o problematică mult mai complexă a structurii intime, învelişul de particule exterioare fiind constituit, probabil, dintr-o altă categorie de particule decît cea care compune nucleul. Din analiza documentelor fotografice se evidenţiază un detaliu interesant în legătură cu manifestarea energetică a aglomerărilor respective de particule materiale: toate elementele punctiforme constituente par a emite în mod uniform o radiaţie invizibilă ce impresionează suficient de intens peliculele fotosensibile, fără a evidenţia însă procesul fizic intim care conduce la emiterea radiaţiilor respective. În baza unui principiu specific, particulele aglomerate în corpul plasmatic îşi păstrează asocierea în mod continuu, chiar şi atunci cînd se deplasează – individual sau în grupuri – pe distanţe mari, de ordinul kilometrilor (fig. 35); rezultă deci faptul că forţa interioară de coeziune este mult mai puternică decît intensul fenomen de disipare al oricăror plasmoizi, exercitat în mod normal de către factorii atmosferici. Această menţinere constantă a volumului fiecărei aglomerări globulare pe parcursul chiar al unor deplasări prelungite, vine să reliefeze şi un alt aspect intim, la fel de derutant, dar foarte semnificativ: deşi în interiorul sferoizilor au loc procese energetice radiante, componenta termică este nulă sau total neglijabilă! Constatarea respectivă este demonstrată şi de surprinderea unor astfel de globuri staţionînd la nivelul ierbii de pe sol (fig. 2 şi fig. 11) sau foarte aproape de unele persoane, fără ca acestea să sufere vreo arsură; or, în atari situaţii, dacă sferoizii respectivi ar fi fost fulgere globulare – generate pe cale electrică – ar fi produs arsuri suficient de puternice;

– şi totuşi, într-o mică porţiune a pădurii Baciu, în care peliculele fotografice au înregistrat repetate staţionări şi vehiculări ale sferoizilor nevăzuţi, au fost constatate carbonizări restrînse, dar cu totul neobişnuite. Întrucît din întregul documentar al imaginilor redate în cadrul acestui capitol se poate constata faptul că filmele respective au fost impresionate puternic de radiaţiile aglomerărilor globulare – chiar la timpi foarte scurţi de expunere, aşa cum se procedează de exemplu vara – rezultă că emisia globurilor invizibile face parte din domeniul radiaţiilor penetrante; totuşi, intensitatea acestora apare ca fiind foarte redusă, sferoizii respectivi neavînd halouri în jurul lor, remarcîndu-se cel mult o difuzie foarte limitată şi o amortizare foarte rapidă şi foarte apropiată a radiaţiei specifice. Aceste aspecte m-au determinat să apreciez că emisiile înregistrate de peli-

culele fotosensibile conţin radiaţii din domeniul gamma [2], fapt care în anii ulteriori s-a confirmat şi pe alte căi;

– zecile de clişee fotografice, care au surprins în cele mai diferite regiuni geografice prezenţe invizibile de acest fel, reliefează în mod convingător constatarea că aglomerările respective de particule materiale necunoscute nu sunt produse în nici un caz prin procese fizice electrice; manifestările lor energetice apar ca fiind total diferite faţă de cele evidenţiate de atît de rarele «fulgere globulare» – acei plasmoizi totdeauna vizibili datorită efectului «corona», care sunt produşi numai în timpul activităţilor atmosferice foarte intense prin descărcări electrice de foarte mare putere – cît şi faţă de cele ale unor plasmoizi formaţi tot din aer puternic încărcat electrostatic de către o sursă locală (instalaţii de foarte înaltă tensiune, instalaţii care emit radiaţii ionizante sau chiar prin frecarea corpului avioanelor foarte rapide cu straturi de aer mai cald). Cele mai evidente aspecte care le diferenţiază total, în afară de caracterul esenţial al invizibilităţii, sunt următoarele: sferoizii stranii au fost înregistraţi şi în plină iarnă (fig. 12 şi fig. 34), perioadă în care nu existau activităţi atmosferice capabile să producă descărcări electrice; clişeele expuse au surprins în mod întîmplător prezenţe şi deplasări ale unor «forme globulare invizibile» atît la suprafaţa solului (fig. 2) – în unele cazuri solul fiind umed – cît şi foarte aproape de instalaţii metalice (fig. 37), situaţii în care plasmoizii formaţi pe cale electrostatică şi-ar fi descărcat instantaneu potenţialul propriu – de ordinul zecilor de mii de volţi. Numeroase clişee fotografice au înregistrat prezenţa în aer a unor grupuri mari de sferoizi nevăzuţi – în unele cazuri chiar cîteva zeci (fig. 34), iar într-un document foarte interesant peste o sută de globuri aflate în deplasare pe trasee paralele (fig. 35) – pe cînd chiar la cele mai violente furtuni de vară sau în zonele calde, pot fi generaţi local unul sau doar cîteva «fulgere globulare». În numeroase cazuri au fost observate traiectorii foarte ordonate ale sferoizilor nevăzuţi care, atunci cînd se deplasau în grupuri, respectau un paralelism evident (fig. 31) conformîndu-se parcă anumitor programe (fig. 33), spre deosebire de fulgerele globulare ce efectuează mişcări dezordonate, funcţie de curenţii locali de aer sau în raport cu

2. Analizînd în anul 1974 o zonă restrînsă din pădurea Baciu, în care biologul Al. Sift a descoperit arsuri ciudate ale crengilor copacilor (unele evidenţiindu-se ca produse de la interior spre exterior!), zonă în care au fost înregistrate fotografic şi numeroase prezenţe invizibile, am ajuns la concluzia că globurile radiante îşi disipează energia în domeniul razelor gamma – la intensităţi, totuşi, destul de reduse. Un grup de cercetători clujeni au confirmat indirect acest aspect, cîţiva ani mai tîrziu, constatînd o reducere a numărului de globule albe din sînge după o staţionare prelungită în zonă. Fiind consultat de cercetători italieni despre cum să procedeze într-o zonă similară identificată în nord-vestul Italiei, le-am recomandat să fotografieze în invizibil, folosind contoare Geiger. Rezultatul a fost remarcabil: au fost obţinute documente fotografice valoroase atunci cînd contoarele indicau creşteri uşoare ale reactivităţii locale!

variațiile cîmpului electric din zonă; dar chiar mai mult decît aceste aspecte principale, fig. 42-43 demonstrează că acele globuri nevăzute surprinse de peliculele fotosensibile par a fi avut comportamente controlate în mod inteligent...

– dintre manifestările spectaculare înregistrate în cadrul straniului documentar prezentat, deosebit de interesantă apare și aceea care evidențiază un neobișnuit schimb de energie ce se produce între sferoizii enigmatici și mediul ambiant, atunci cînd aceștia se află în deplasare. Din numeroasele imagini obținute în diferite țări, se remarcă un proces de «ritmare» a energiei radiante («stingeri» și reactivări succesive ale radiației emise), fenomen care afectează simultan toate componentele aglomerărilor globulare; or, un astfel de proces fizic nu este cunoscut la structurile materiei inerte din natură, la care, toate efectele de radiație (lumină, căldură, radioactivitate etc.) se produc continuu, pînă la epuizarea sursei energetice proprii. Modul de deplasare a globurilor invizibile pare a se baza pe un fenomen insolit: după parcurgerea unei mici secvențe de traseu, potențialul energetic intern pare a se reduce într-atît încît imaginea fiecărui glob aflat în mișcare «se stinge» dispărînd de pe clișeu (fig. 23-37); după o porțiune de traseu la fel de mică, imaginea sferoizilor reapare prin – fapt deosebit de important – emiterea din nou a radiației specifice, la un același nivel de intensitate ca și în secvențele anterioare. Deci, întreaga aglomerare nu numai că își menține într-un mod necunoscut asocierea integrală a particulelor componente, dar efectuează extrem de rapid un șir de procese fizice uimitoare: absoarbe o anumită formă de energie (telurică sau, mai probabil, cosmică) din mediul ambiant, pe care o transformă într-o frîntură de timp – în acea perioadă foarte scurtă de «stingere» – pentru a o emite apoi prin același fel de radiații proprii care îi asigură deplasarea! Aceste aspecte atît de interesante sunt redate într-o manieră și mai convingătoare în cazul peliculelor fotografice color, care evidențiază în mod deosebit menținerea culorilor radiației emise cît și a intensității acestora, după fiecare «stingere» și «reactivare», indiferent de mărimea distanțelor parcurse.

Originalul fenomen al «autoalimentării» cu energie din spațiu printr-un schimb energetic ritmat demonstrează și mai clar diferența totală care există între sferoizii invizibili și fulgerele globulare; acestea din urmă, după pierderea în cîteva secunde sau în cîteva zeci de secunde, a potențialului electric la care au fost încărcate inițial (pierderea producîndu-se prin descărcare la pămînt sau prin mici explozii), nu își pot reface radiația luminoasă generată de efectul electrostatic «corona», stingîndu-se în mod definitiv; este întru totul evident faptul că plasmoizii electrostatici nu mai au cum beneficia de noi aporturi energetice [3] (prin alte descărcări de trăsnet) și încă, într-o manieră ritmată!

3. În urmă cu patru decenii, savantul sovietic P. L. Kapița (laureat Nobel) preciza că principiul conservării energiei impune compensarea într-un anumit mod a pierderilor de energie pentru ca fulgerele globulare să se poată menține în aer și să-și reactiveze efectul luminos;

Strania manifestare radiantă secvențială a globurilor invizibile ar putea fi asemănată însă – mai aproape de realitate – cu unele procese vitale ale ființelor din jurul nostru, cum ar fi, de exemplu, respirația, bătăile inimii... În cadrul acestei similitudini, s-ar putea emite chiar și ipoteza că existența și vehicularea «aglomerărilor invizibile de tip plasmatic» ar constitui – prin simplitatea asocierii intime de particule de materiale capabile de a efectua schimburi energetice ritmate – una dintre cele mai vechi forme de organizare și de manifestare a materiei primordiale. Ulterior, de-a lungul timpurilor, probabil că acest «model» a fost integrat în formele din ce în ce mai complexe ale materiei vii...

Eliminîndu-se în mod concludent ipoteza producerii și a menținerii globurilor invizibile pe cale electrostatică[4], analiza documentarului fotografic am extins-o inițial și asupra altor surse de energie care își disipează radiațiile în mediul atmosferic și care ar conduce la eventuale posibilități de generare a unor aglomerări de «granule» ale materiei, capabile să emită anumite forme de energie în cazul unor alimentări întreținute; pe această linie, au fost luate în considerare următoarele surse potențiale:

– energii disipate prin undele electromagnetice emise de posturile de radio și de televiziune [5];

– radiația cosmică;

– magnetismul terestru.

Dar după cum se va putea urmări în documentarul fotografic ce urmează, au fost obținute diferite înregistrări pe peliculă ale vehiculării unor sferoizi invizibili cu propulsare ritmată și după miezul nopții pînă în zori, interval în care majo-

---

în acest sens, singura sursă ar putea fi generarea de către norii de furtună a unor cîmpuri de înaltă frecvență, care să-și pulseze energia în mod ritmat și dirijat. Totuși, considerația teoretică respectivă nu a putut fi acceptată de specialiștii fizicii atmosferice, fenomenele specifice în timp de furtună nepuțîndu-și menține o anumită dirijare, datorită deplasărilor foarte rapide ale maselor de aer.

4. Primele încercări de explicare scientizată a înregistrărilor fotografice de trasee pulsatorii produse de globurile cu radiație ritmată datează de la mijlocul secolului nostru; pe atunci însă, nu se acumulase un documentar edificator. Numărul redus de astfel de înregistrări precum și conținutul informativ suficient de restrîns al acestora a făcut ca la vremea respectivă să se emită prezumția că generarea aglomerărilor radiante-pulsatorii s-ar datora numai descărcărilor electrice atmosferice; în acest sens s-a introdus chiar și un termen specific, acela de «fulger globular perlat» sau de «fulger globular pulsator» (de exemplu: J. L. Jakubovski în «Trăsnetul îngenunchiat», Ed. Științifică, 1961). Dar de atunci și pînă acum nu s-a emis vreo explicație științifică a fenomenului astfel denumit, întrucît în natură nici nu există astfel de fulgere globulare «pulsatorii». Lipsa unor susțineri teoretice corespunzătoare precum și neobservarea în realitate a fenomenului «presupus» au făcut ca termenul metaforic menționat să rămînă cu totul depășit. De altfel, nici pentru fulgerele globulare propriu-zise nu s-a putut da pînă în prezent o formulare teoretică satisfăcătoare.

ritatea posturilor de radio şi TV îşi închid emisiunile; astfel, de exemplu, s-a redat imaginea obţinută pe la ora 1,00 GMT în Yorkshire – Anglia (fig. 23) precum şi imaginea unui grup foarte numeros de sferoizi care se deplasau în plină iarnă – la ora 4,30 – deasupra municipiului Iaşi (fig. 34), ore la care puterea electromagnetică emisă de staţiile de radio şi televiziune din Europa, Asia şi Africa a fost minimă. Deci, nu avem de-a face cu fenomene generate şi întreţinute pe această cale...

În vederea analizării eventualei posibilităţi ca radiaţia cosmică sau magnetismul terestru să producă astfel de «forme globulare» şi să le moduleze straniile manifestări, am consultat cele mai autorizate şi mai detaliate consemnări ale datelor specifice, urmărind valorile respective din intervalele de timp imediat anterioare acelor documente fotografice care au surprins cele mai numeroase grupuri de sferoizi invizibili aflaţi în vehiculare; în acest sens, au fost comparate datele valorice conţinute în buletinele publicate de «National Oceanic and Atmospheric Administration»[6] din Boulder – Colorado (SUA). Atît valorile din timpul fotografierilor cît şi cele orare, măsurate pe întregul interval al cîte unei zile anterioare, au fost găsite însă la nivelul unor limite inferioare (radiaţia cosmică, indicele de erupţii solare, emisii radio din spectrul solar, furtunile magnetice, precum şi activitatea geo-magnetică).

Faptul că pînă acum aceste prezenţe invizibile, stranii atît prin manifestările lor cît şi prin neînţeleasa stabilitate menţinută de-a lungul vehiculărilor, nu au fost cercetate în mod corespunzător, s-a datorat, desigur, situării lor în afara domeniului de radiaţii vizibile precum şi marii întîrzieri în acumularea documentarului edificator; în mod practic, majoritatea înregistrărilor fotografice a fost obţinută în ultimul deceniu şi jumătate, imaginile deosebit de valoroase din punct de vedere documentar ce au fost obţinute în România fiind foarte puţin cunoscute.

Faţă de lipsa unor interpretări teoretice satisfăcătoare, necesitatea extinderii cercetării pieselor unicate acumulate ne va conduce în mod firesc spre tărîmul ipotezelor. Dar, mergînd pe această cale, nu ne vom apropia oare de «tainele» unei alte lumi, de acele «adevăruri» mitice căutate mereu de conştientul şi

Numeroasele modele teoretice propuse – începînd de la modelul «cristal» formulat în anul 1937 de H. N. Neugebauer şi pînă la modelul «nucleelor de aglomerare produse de radiaţia cosmică» expus de fizicienii sovietici în deceniul anterior – nu au permis pînă acum încheganea unei enunţări ştiinţifice a fenomenului («La Recherche» nr. 211/1989; «Nature» din 14 martie 1991; «Science et Vie» nr. 884/1991).

5. La începutul deceniului '80, puterea emisă pe întregul glob terestru de cele circa 20.000 posturi de radio şi televiziune, era de ordinul a 1.000 MW.
6. Acest organism ştiinţific american deserveşte atît activităţile NASA, cît şi institutele şi organismele ştiinţifice din SUA, precum şi din restul ţărilor din lume care pot fi interesate în urmărirea valorilor specifice.

subconştientul nostru, intuind îmbinarea într-un imens univers a «văzutelor şi nevăzutelor»? Există totuşi anumite elemente semnificative în conţinutul acestor documente fotografice care să ne permită să credem că ne putem apropia în mod interpretativ de unele «taine» ascunse vederii umane? S-ar părea însă că omenirea a ajuns într-o fază a evoluţiei sale în care a venit şi vremea aflării anumitor «adevăruri»; să păşim deci cu decenţă pe tărîmul ipotezelor realiste, pe care le vom reţine în măsura în care ne vor ajuta la îmbogăţirea cunoaşterii.

Desigur că urmărind cu atenţie detaliile conţinute în setul documentelor fotografice atît de insolite, un prim aspect care ne dă de gîndit se referă la însăşi compoziţia materială a globurilor invizibile. Este evident faptul că sferoizii respectivi nu sunt aglomerări de molecule ale aerului sau din atomi ai gazelor existente în atmosferă, întrucît astfel de plasmoizi se formează sub acţiunea unor potenţiale electrostatice foarte ridicate; or, mulţimile de sferoizi surprinşi în plină iarnă, sau în interiorul unei camere, nu puteau avea o astfel de origine. Constatarea că aglomerările respective ar fi constituite dintr-un fel de plasmă difuză de o mare stabilitate în spaţiu şi deci în timp, cît şi a faptului că toate elementele componente punctiforme «ştiu» să efectueze extrem de rapid o transformare ritmată a unor forme de energie (deocamdată la fel de necunoscute), ne duce desigur cu gîndul la alte structuri ale materiei. În setul documentar prezentat în cadrul paginilor ilustrative, se relevă însă unele imagini cu totul derutante: astfel de sferoizi se vehiculau şi în încăperi cu ferestrele închise; or, acest aspect ar putea fi un important indiciu că aglomerările respective nu sunt de tip molecular sau atomic şi că, de fapt, am avea de-a face cu aglomerări de particule elementare sau subelementare capabile să traverseze materia obişnuită... Şi atunci, ce fel de particule ar putea fi acestea? În cazul cînd într-adevăr sferoizii invizibili surprinşi ca fiind prezenţi în interiorul construcţiilor au pătruns prin pereţi sau prin sticla ferestrelor, ar însemna că particulele respective nu ar interacţiona cu materia, într-o primă aproximare fiind oarecum de tipul neutrinilor. Dar nu se poate merge pe ideea că ar fi chiar neutrini, întrucît prin instalaţiile diferitor acceleratoare de particule – care deservesc cercetările nucleare – se produc astăzi în mod frecvent fascicule de neutrini, fără a se înregistra şi generarea unor sferoizi asemănători. Or, în acest context, gîndul ne duce în mod firesc la capitolul anterior, la acele consideraţii teoretice privind «materia stranie», sau la posibile asocieri neştiute ale altor tipuri de quarkuri, sau la acei «gluboli», sau poate chiar la aglomerări de «preoni» de tipul flavonilor şi al cromonilor, sau de «rishoni»... Probabil că va mai trece totuşi un anume timp pînă cînd laboratoare foarte bine dotate vor fi capabile să determine ce fel de radiaţii au impresionat peliculele fotografice care au înregistrat prezenţele globurilor invizibile, precum şi categoria particulelor asociate...

Urmărind însă manifestările atît de neobişnuite ale sferoizilor pulsatori, în numeroasele documente care au surprins vehiculări ale diferitor grupuri de astfel de entităţi globulare se constată un aspect suplimentar la fel de enigmatic: în parcurgerea anumitor trasee, unele grupuri efectuează deplasări perfect paralele; or, în cazurile traiectoriilor «jucate» – cu variate schimbări de direcţie – paralelismele respective dau impresia respectării unor «programe»! Efectuarea în spaţiu a aceloraşi «modele» de parcurs – o serie de înregistrări fotografice din Anglia, România sau din Italia prezentînd variaţii spectaculare ale unor astfel de «modele» – ar putea să implice fie intervenţia unor factori energetici ale căror variaţii foarte ciudate şi extrem de rapide ar imprima «jocurile» neînţelese, fie intervenţia unor... inteligenţe ce ar impune «programele» respective într-o manieră neştiută. Dar este cu totul improbabilă existenţa anumitor «factori energetici» locali care să prezinte variaţii pozitive şi negative atît de rapide şi de diverse; în cadrul colecţiei documentare, cel mai semnificativ clişeu cu traiectorii multiple, jucate în variate modele paralele, se evidenţiază a fi cel obţinut în zorii unei zile de ianuarie în municipiul Iaşi (fig. 34), care a înregistrat un numeros grup de globuri invizibile efectuînd mai multe programe într-un spaţiu relativ restrîns, cu repetate porţiuni de «dus-întors». Or, în acea noapte, influenţele radiaţiei cosmice şi ale magnetismului terestru s-au situat la valori minime. În contextul acestei excluderi inevitabile, care ar putea fi oare «inteligenţa» sau mai bine spus «inteligenţele» ce s-ar ocupa de staţionarea şi vehicularea modelată în spaţiul planetei noastre, în cele mai diferite regiuni geografice şi chiar în spaţiul extraatmosferic, a unor mulţimi neştiute de globuri invizibile, a căror materie subtilă «ştie» în plus să facă şi schimburi ritmate de energie cu mediul înconjurător? Şi, de fapt, la ce oare ar putea sluji «dirijarea» într-o manieră necunoscută a unor astfel de «jocuri» atît de variate, care în fond, se desfăşoară într-o lume invizibilă? Tatonînd o ipoteză logică, necesar a fi cît mai realistă dar şi cît mai legată de felul manifestărilor acestor sferoizi ciudaţi, s-ar evidenţia totuşi o idee îndrăzneaţă – poate prea stranie sau poate cea mai aproape de adevăr – şi anume că fiecare glob, mai mare sau mai mic, are propria lui inteligenţă... În cadrul neobişnuitului documentar fotografic, am putea oare găsi şi selecta vreun detaliu care să permită menţinerea acestei ipoteze şi chiar să o susţină dincolo de aparenţa sa de fantastic?

Separat de numeroasele demonstraţii surprinse de fiecare dată în mod întîmplător, în ţări diferite, privind «comportamente inteligente» – reliefate de respectarea fidelă a unor aceloraşi «programe» efectuate în grup – se evidenţiază două imagini fotografice care atrag atenţia în mod deosebit. Astfel, într-un detaliu mărit din cadrul unui peisaj canadian (fig. 42) se poate remarca o sugestivă defilare în «şir indian» a unui număr de 23 globuri plasmatice care «au ştiut» să se ordoneze în grupe perfect aliniate de cîte doi şi, respectiv, trei sferoizi. Or,

această aşezare, în grupe cît şi în linie dreaptă, apare într-adevăr ca efectul unor «intenţii» individuale şi nu ca jocul unei inteligenţe aflată «undeva».

Foarte sugestiv în acest sens este, de fapt, şi un document obţinut în plină iarnă în apropierea cunoscutei păduri Baciu de lîngă municipiul Cluj-Napoca; de această dată, unsprezece globuri nevăzute «au ţinut» să fie fotografiate (fig. 43) într-o ordonare evident «gîndită», de-a lungul a trei şiruri verticale, paralele! Dîrele de radiaţie invizibilă înregistrate de pelicula fotosensibilă la globurile din partea dreaptă, indică în mod convingător deplasarea «grăbită» a acelor sferoizi, pentru a se aşeza la «loc fix» în şirul vertical respectiv [7]!

O impresionantă demonstrare a manifestărilor «cu un anumit scop» este redată şi de un al doilea clişeu, care a fost obţinut la începutul anului 1990 în Bucureşti; acesta (fig. 41) a surprins un extraordinar spectacol invizibil inedit: într-o sală în care un maestru yoghin îşi expunea prelegerea, un grup de peste patruzeci de globuri radiante nevăzute «a pătruns» în spaţiul respectiv şi a venit asupra asistenţei, parcă pentru a «coopera energetic» la reuşita acţiunii... Intensul cîmp de energie disipată de sferoizii respectivi – atît pe parcursul deplasării lor cît şi în locurile de staţionare – a activat puternic aerul din zona vehiculării; pelicula fotosensibilă a înregistrat şi acest efect energetic remarcabil (deşi timpul de expunere a clişeului a fost foarte scurt, folosindu-se un dispozitiv blitz), activarea evidenţiindu-se printr-o radiaţie difuză în jurul traiectoriilor parcurse. De fapt, chiar şi la această imagine care frizează fantasticul, se remarcă imediat mulţimea traiectoriilor paralele, ce repetă în comun acelaşi «model» invizibil; în plus, atrag atenţia şi acele dîre late, intens strălucitoare (din primul plan al traseelor), dîre ce par a fi înregistrarea deplasării unor globuri mai mari şi mai puternic radiante (în invizibil), care probabil «au condus» întregul grup! Intervine totuşi un aspect analitic incitant, ce ar putea avea o importanţă deosebită în înţelegerea fenomenelor: nuanţa radiaţiei intens strălucitoare a «globurilor conducătoare» (foarte bine redată în clişeul obţinut) este întru totul asemenea cu nuanţa şi intensitatea radiaţiei emise de către însuşi maestrul yoghin în jurul corpului său – căruia din această cauză, i se mai distinge doar o mică parte din chip. Deci energia sa spirituală nevăzută – dar deosebit de intensă ca efect energetic – este similară cu cea emisă de globurile radiante venite în sală «în mod special»! Pentru cititorii neobişnuiţi cu astfel de documente fotografice extraordinare, totul ar

---

7. Documente fotografice întîmplătoare, care demonstrează intenţii evidente de ordonare «inteligentă» în spaţiu, au fost obţinute relativ recent şi în Franţa. Astfel, în seara zilei de 5 noiembrie 1990, deasupra oraşului Gennevilliers au fost surprinse (în cadrul a două clişee color) un număr de 44 globuri radiante (roşii şi alb-strălucitoare) care, şi ele, «au ştiut» să se aşeze în şiruri paralele, la distanţe riguros egale şi în poziţii perfect simetrice. Imaginile respective au fost publicate de revista «Paris Match» nr. 2165/1990, aici fiind prezentate în cadrul capitolului următor (fig. 87 şi fig. 88).

părea o curiozitate sau o coincidență, însă maeștrii yoghini care au văzut fotografia i-au dat o explicație foarte simplă și fără comentarii: clișeul respectiv a înregistrat manifestări ale «lumii de dincolo»...

Ajunși treptat la acest nivel interpretativ, desigur că nu putem evita întrebarea majoră care s-a conturat prin cercetarea documentarului fotografic al acestui capitol: există într-adevăr în jurul nostru tot felul de globuri invizibile – mici și mari – alcătuite dintr-o «materie inteligentă»? Această eventualitate, reieșită de fapt dintr-un numeros documentar total obiectiv, este doar o ipoteză fantastică sau constituie totuși o «realitate fundamentală», un «adevăr» pe care a sosit vremea să-l aflăm? Sunt oare acești sferoizi, mici și mari, niște «ființe primordiale» dotate cu o «inteligență a lor», care coexistă cu noi într-o lume paralelă nevăzută? Pășind pe această cale, am putea ajunge la concluzia că filozofiile antice spiritualiste – care în secolul nostru se transformă în «științe spirituale»[8] – își bazează o parte din cunoaștere pe însăși existența în mediul terestru a acestor globuri invizibile? Sau, gîndind poate și mai îndrăznel, sunt oare stranii sferoizi plasmatici înșiși entitățile spirituale ale ființelor care au decedat, rămînînd, neștiute, printre noi?

Desigur, este întru totul posibil ca această ultimă parte a interpretărilor prezumtive să-i determine pe unii cititori să considere că s-a pășit prea departe în lumea ipotetică privind explicarea prezențelor invizibile. De fapt, cititorii care se vor antrena mai mult în studierea documentarului fotografic prezentat în această carte, vor constata că «tainele nevăzutului» sunt cu mult mai ample și mai numeroase. De aceea, sugerăm cititorului ca înainte de a trage concluzii, să cerceteze cu răbdare și cu cît mai multă atenție detaliile fiecărui document fotografic selectat.

Parcă pentru a contura și mai bine stranietatea acestei lumi nevăzute – a cărei existență foarte mulți dintre noi o intuiesc fără a-i cunoaște însă vreun aspect doveditor – au survenit, în ultimele decenii, unele fapte și chiar documente fotografice care sugerează că «entitățile globulare inteligente» nu ar fi numai o originală «lume paralelă» din mediul nostru ambiant. Anumite evenimente, care s-au desfășurat în condiții mult mai complicate, au creat unor prezențe și manifestări de acest fel un cadru cu totul deosebit; detaliile cazurilor care vor fi relatate în continuare conturează elementele unei cunoașteri de o amploare nebănuită: globurile plasmatice radiante ar fi de fapt «prototipul ontologic» al unei categorii fundamentale de «materie inteligentă» care este răspîndită nu numai în mediul nostru înconjurător, ci și la scară cosmică! În cazurile selectate mai apare însă

8. Profesor universitar și bun pedagog, germanul Rudolf Steiner, care a lansat principiile atît de răspîndite astăzi ale «Școlilor Waldorf» a structurat elementele filozofice spiritualiste antice într-o cunoaștere științifică modernă. Printre cărțile scrise în acest sens sunt și volumele «Știința Spirituală» (traduse și în românește și publicate de Ed. Rustania, Timișoara).

un detaliu straniu: diferite entităţi globulare ce par a fi din alte «lăcaşuri cosmice» au fost văzute în mod efectiv de către cosmonauţi aflaţi în misiune sau chiar de martori de pe solul terestru, în timp ce globurile «specific terestre» care există în jurul nostru sunt observate vizual foarte rar (atunci cînd aerul ambiant este puternic ionizat sau cînd există persoane cu hipersensibilitate senzorială în domeniul radiaţiilor respective).

Publicînd ancheta efectuată de ozenologul francez F. Lagarde, revista engleză «F. S. R.» a redat în cadrul a trei numere consecutive [9] relatarea unor evenimente cu totul ieşite din comun, observate cu profundă uimire de către locuitori din comuna Aveyron (în sudul Franţei, zona munţilor Pirinei). Din mărturiile analizate în teren, a rezultat că în noaptea de 15 iunie 1966, pe la ora 21,30, o familie de localnici a urmărit ciudatele deplasări din zona casei lor, ale unui număr de şase globuri luminoase; acestea se mişcau atît prin aer cît şi la nivelul solului, în jurul terenului în care martorii au remarcat staţionarea în poziţie verticală a unui cilindru înalt, al cărui contur slab luminos se reliefa discret în întunericul nopţii. După un timp, globurile stranii, ce păreau a fi constituite dintr-o materie ceţoasă slab luminoasă, care nu producea nici un halou în jurul lor, au renunţat la «investigări» şi, îndreptîndu-se spre cilindrul necunoscut, au intrat în acesta. La scurt timp apoi, aparatul vertical s-a ridicat cu rapiditate în aer, dispărînd în noapte fără nici un zgomot.

După aproape unsprezece ani, cam în aceeaşi parte a localităţii Aveyron, în seara zilei de 11 ianuarie 1977, s-a desfăşurat un eveniment foarte asemănător; de această dată însă au fost observate – de către alţi martori – numai două globuri ceţoase cu luminozitate uniformă care s-au deplasat pe diferite direcţii în zona înconjurătoare. Dar un acelaşi fel de obiect cilindric cu totul neobişnuit, ce a staţionat de asemenea în poziţie verticală după aterizare, a putut fi comparat acum cu elemente de reper aflate în apropiere; drept urmare, i s-a putut aprecia o înălţime de peste treisprezece metri. În intervalul de timp cît a staţionat pe sol, aparatul respectiv a emanat de pe întreaga sa suprafaţă o lumină slabă de nuanţă cafenie, mai intensă spre vîrful aparatului. După reintrarea finală a globurilor în interiorul său, cilindrul zburător nu a mai demarat însă la verticală ci într-o poziţie oblică (la un unghi de cca. 45^0), dar la fel de silenţios...

Un alt eveniment de acelaşi gen, care a evidenţiat detalii deosebit de semnificative, a fost analizat şi apoi publicat[10] de către ozenologul spaniol Antoni Ribera. Conform amănuntelor relatate ulterior de către martorul Miguel Costa, în noaptea de 11 septembrie 1968, pe cînd se întorcea cu automobilul spre casă, a remarcat, în apropierea localităţii spaniole San Marti de Tous, o lumină ne-

9. Desfăşurarea anchetei şi respectiv a evenimentelor a fost publicată de «Flying Saucer Review» (Londra), în Vol. 16, nr. 5 şi nr. 6/1970, cît şi în Vol. 17, nr. 1/1971.
10. «Phénomènes Spatiaux», nr. 24/1970, Paris.

obişnuită ce iriza printre pinii unei coline împădurite. Oprind autovehiculul, s-a dat jos şi s-a îndreptat spre locul respectiv. Urcînd pe coasta dealului, pe la jumătatea pantei s-a oprit brusc, uimit de ceea ce vedea: patru perechi de globuri radiante, care aveau o strălucire ceţoasă, fără halouri deosebite, se deplasau foarte repede spre vîrful colinei, producînd un fel de şuierat slab; fiecare pereche era formată din cîte un glob mai mic – superior – şi un altul mai mare – în partea inferioară. Privind mai atent spre culmea dealului, a observat şi faptul că acolo se afla un obiect mare, strălucitor, ce radia o lumină roşie-portocalie de pe întreaga sa suprafaţă. Odată ajunse pe culme, straniile perechi de globuri au intrat în marele obiect luminos; la scurt timp după aceea, aparatul acela atît de ciudat şi-a transformat strălucirea într-o radiaţie multicoloră şi, cu un şuierat asurzitor, s-a ridicat în aer şi a dispărut cu viteză deosebită în înaltul cerului.

Sub puternica impresie a celor văzute, Miguel Costa s-a întors a doua zi la colina respectivă cu soţia sa, căreia îi relatase neobişnuitul eveniment nocturn. Şi într-adevăr, într-un luminiş de pe culmea dealului, cei doi soţi au găsit iarba strivită în interiorul unui contur circular, în cadrul căruia au mai remarcat şi trei găuri imprimate în sol, situate în vîrfurile unui triunghi echilateral cu laturile de cîte 1,5 m; acestea erau probabil urmele suporţilor de aterizare.

Iată aşadar că din mereu enigmaticele «obiecte zburătoare neidentificate», care treptat ne-au convins că sunt produsul unor civilizaţii extraterestre mult mai avansate, în unele cazuri ies şi apoi intră neştiute globuri ce emit o luminozitate diferită de cea a surselor din tehnica terestră şi care, în plus, demonstrează şi o comportare inteligentă! Astfel de globuri radiante, care există şi în mediul ambiant al Pămîntului, însă în majoritatea cazurilor fără a fi văzute, şi care atunci cînd vin «din altă parte» sunt totuşi observate vizual, ar putea fi deci un «prototip primordial» al fiinţelor superioare din Galaxia noastră şi, respectiv, din întregul Univers? În cazul în care această ipoteză ar fi de fapt «o realitate fundamentală», înseamnă că ar trebui să acceptăm întru totul cunoaşterile oferite încă din antichitate de către filozofiile spiritualiste, care menţin profund în conştiinţa a miliarde de locuitori ai Terrei – de mii de ani – o credinţă tulburătoare: fiinţa umană s-ar compune atît din corpul organic – care trăieşte şi moare – cît şi dintr-o entitate esenţială invizibilă care – după pierderea corpului – rămîne în spaţiul planetar sub forma unui glob radiant cu comportament inteligent[11]...

---

11. În vechiul text tibetan care prezintă învăţătura transmisă de respectatul yoghin Milarepa (Ed. Impact, Bucureşti, 1991) există mai multe specificări semnificative:

«Cînd corpul pămîntesc absorbit a fost
A rămas totuşi o relicvă substanţială de forma unui ou
Şi acesta un chaitya deveni, emiţînd o glorioasă strălucire.»

La descrierea incinerării lui Milarepa, discipolii care şi-au dezvoltat hipersensibilitatea, au participat şi la următoarea manifestare:

S-ar putea ca unii cititori să fie înclinaţi să considere că relatările de mai sus ale diferitor martori cît şi ale celor care au cercetat în teren evenimentele respective ar putea fi totuşi numai nişte «povestiri». Dar în cadrul straniului documentar fotografic al acestui capitol al cărţii, cititorul va putea să analizeze în mod direct o «probă materială» care vine să confirme existenţa reală a unor entităţi de felul celor văzute de Miguel Costa. Astfel, în fig. 20 (una din cele trei imagini asemănătoare surprinse de biologul Al. Sift în lunca Someşului Rece, în apropierea pădurii Baciu) pelicula fotosensibilă a înregistrat prezenţa în aer, în plină zi, a unei perechi de globuri intens radiante – în invizibil însă – învăluită de două «cămăşi» eterate transparente constituite din două categorii diferite de particule, mai dense decît aerul.

Dar o susţinere a ipotcticei existenţe în spaţiul extraterestru a unor entităţi globulare inteligente a survenit în cea mai neaşteptată manieră – tot în acel deceniu '70 al «rupturii istoriei» – prin două comunicate difuzate de către NASA (National Aeronautics and Space Administration); primul text oficial a fost făcut

«După ce au cîntat această îndurerată rugă... a coborît o strălucitoare relicvă asemenea unui ochi la fel de mare cît un ou... Toţi discipolii au întins mîinile cu nerăbdare, fiecare revendicînd-o pentru el. Însă relicva s-a ridicat înapoi pe firmament şi... deveni un chaitya de cristal, limpede şi transparent, cam de 45 centimetri înălţime.»

După cum s-a arătat în continuare, acesta conţinea «forma» lui Milarepa.

În analele din secolul trecut ale «Societăţii engleze de cercetări psihice» (S.P.R.), printre numeroase documente bine verificate a fost reţinută şi declaraţia d-rei W. care, împreună cu fratele ei, a vegheat ultimele clipe ale tatălui lor:

«Amîndoi am văzut apărînd deasupra capului tatălui nostru un abur luminos şi vibrant, în formă de glob... Două nopţi după aceea, eram în pat, trează, cu sufletul plin de tristeţe cînd, deodată, am văzut deasupra mea aceeaşi luminozitate sub formă de glob şi sub toate aspectele asemănătoare cele deja descrise, dar parcă era mai mare şi mai strălucitoare...»

Cunoscutul om de ştiinţă englez William Crookes (fizician şi chimist) relata în una din cărţile ce le-a publicat la finele secolului trecut («Experimental Investigations on Psychic Force», Ed.Gillman, Londra, 1871), următoarea apariţie survenită în cursul unui experiment spiritualist:

«Am văzut un corp solid, luminos prin el însuşi, aproape de mărimea şi de forma unui ou de curcă, plutind fără zgomot prin cameră, ridicîndu-se în unele momente mai sus decît ar fi putut-o face vreunul din asistenţi, pentru a coborî apoi lent pe parchet.»

La un experiment similar organizat de Stainton Moses – unul dintre fondatorii londonezi ai S.P.R. – a survenit un fenomen mult mai amplu ca număr de entităţi globulare (fapt descris în cartea sa «Spirit-teaching», Londra, 1883); atunci, de faţă fiind şi dr. Speer, s-au putut vedea 30-40 globuri luminoase ieşind din parchet (!!), care aveau mărimea unei portocale. Unul dintre ele s-a ridicat şi s-a aşezat pe masă, unde a început să producă lovituri tari, «ca cele date cu suportul unei lămpi».

Este interesant de remarcat faptul că o mulţime similară de zeci de globuri radiante a apărut şi la Bucureşti – un secol mai tîrziu – pentru a «coopera» la o acţiune spiritualistă (însă de alt gen), dar fără a mai fi văzute, înregistrarea făcîndu-se doar fotografic! (fig. 41).

public în februarie 1971, în timpul expediţiei selenare «Apollo 14» şi conţinea următoarea informare în baza relatărilor temerarului echipaj:

«...Roosa a anunţat centrul de urmărire al zborului că noaptea trecută a văzut în interiorul navei licăriri luminoase neobişnuite. La un moment dat, a relatat el specialiştilor de la NASA, am văzut ca două stele sclipitoare sau ca doi meteoriţi, separaţi printr-un unghi de aproximativ trei grade. Acest fenomen, observat şi de James Lovell şi Fred Haise în timpul zborului lui «Apollo 13», a provocat nedumerirea oamenilor de ştiinţă.»

Prezenţa unor «meteoriţi luminoşi»[12] în spaţiul restrîns al cabinei «Apollo 14», cu toate că i-a nedumerit pe oamenii de ştiinţă, nu a mai fost totuşi o surpriză pentru aceştia! Şi poate că tulburătorul eveniment ce a umbrit începutul erei cosmice terestre în prima parte a anului 1970 a fost legat tot de astfel de prezenţe care i-au «nedumerit» pe specialiştii de la sol, o inerentă întrebare menţinîndu-se şi acum, după trecerea atîtor ani: emoţionanta epopee a reîntoarcerii din spaţiu a navei «Apollo 13», avariată, a fost provocată cumva prin defectarea – cu sau fără intenţie – a instalaţiei pilei electrice de combustie de către astfel de entităţi pătrunse în interiorul cabinei spaţiale? La ora 21.41 din acea zi fatidică de 13 aprilie 1970, pilotul navei avariate, John Swigert, transmitea din spaţiu, plin de disperare, următorul mesaj adresat specialiştilor de la Centrul de control al zborului (din Huston): «Sunt pe emisie acum. Nu mai am nici un fel de curent electric. Hei! S-a isprăvit. *Ei, ei* au ucis elementul de combustie. E mort!» Rezultă în mod evident faptul că aceşti «EI» erau cunoscuţi atît de cosmonauţii navei cît şi de coordonatorii de la sol ai zborului. Dar cine puteau fi «EI», cei care au pătruns undeva în spaţiu, departe de Pămînt, în interiorul navei cu pereţi din oţeluri speciale? A fost vorba oare despre «meteoriţii luminoşi», singurii capabili să traverseze orice perete din materie obişnuită?

Dar parcă pentru a accentua şi mai mult impresionanta realitate a unor prezenţe de acest fel, tulburătoare prin însăşi posibilitatea existenţei anumitor entităţi invizibile pentru noi, iată un alt eveniment foarte sugestiv care, de asemenea, a fost difuzat la nivelul întregii planete în baza informaţiilor comunicate de NASA, la începutul lunii decembrie 1972:

«Cei trei astronauţi americani aflaţi în drum spre lună au anunţat că pe tabloul de bord nr. 2 al cabinei spaţiale «Apollo 17» s-a observat un semnal luminos,

---

12. «Meteoriţii luminoşi» văzuţi în interiorul navelor «Apollo» de către cosmonauţii selenari au fost fenomene fizice total diferite faţă de «punctele luminoase» sesizate de mulţi oameni aflaţi în spaţiul extraatmosferic. Senzaţia de «puncte luminoase» a fost explicată de către cercetători de la Universitatea americană Harward, împreună cu colegi de la Centrul de cercetări nucleare din Harwell (Anglia), ca un fenomen similar «efectului Cerenkov»; aceasta ar rezulta din interacţiunea unor particule atomice ultrarapide cu mediul lichid al ochiului uman.

însoţit de un semnal sonor. Cîteva secunde mai tîrziu, ele au dispărut, fără ca astronauţii să fi putut discerne natura lor. Problema a fost studiată imediat pe Pămînt. Un purtător de cuvînt al NASA a declarat că nu este pentru prima oară, în cadrul programului «Apollo», cînd se înregistrează în timpul zborului asemenea semnale.»

Iată aşadar, separat de problema principală a existenţei chiar şi în spaţiul extraterestru a globurilor luminoase inteligente – mai mici sau mai mari – o confirmare foarte autorizată şi a acelui detaliu sesizat de spaniolul Miguel Costa: în unele cazuri, e drept, foarte restrînse, deplasările sferoizilor radianţi sunt însoţite şi de slabe manifestări sonore...

Desigur că cititorul mai precaut se va întreba dacă nu cumva relatările NASA şi respectiv cele ale astronauţilor n-ar avea drept cauză unele «impresii subiective» ale membrilor echipajelor, datorită emoţiilor şi condiţiilor atît de dificile care survin în zborurile spaţiale. Dar în cursul atîtor misiuni extraatmosferice nu a fost obţinută oare nici o înregistrare fotografică documentară, pe baza căreia să se poată demonstra realitatea acestor prezenţe extraordinare ale «meteoriţilor luminoşi» existenţi în vidul interplanetar? De fapt, specialiştii de la NASA cunoşteau încă din anii anteriori nu numai vehicularea în exteriorul planetei noastre a diferitor «globuri luminoase», dar ei aveau la dispoziţie şi convingătoare înregistrări pe pelicule fotosensibile ale unor astfel de prezenţe, care au fost obţinute şi aduse de către diferiţi astronauţi... Printre puţinele imagini de acest fel care au fost totuşi oferite de NASA spre publicare, sunt de reamintit: curioasa deplasare a unui glob radiant surprinsă de M. Carpenter la 24 mai 1962, în timp ce se afla la bordul capsulei spaţiale «Aurora 7», apoi imaginile din filmele expuse de astronauţii F. Borman şi J. Lovell în intervalul 4-18 decembrie 1965, de la bordul capsulei «Gemini 7», imagini care au venit să confirme clişeele obţinute cîteva luni mai înainte (la 4 iunie 1965) de către J. Mc Divitt care se afla la bordul lui «Gemini 4». În anul următor au devenit cunoscute cîteva din spectaculare documente fotografice obţinute de echipajul C. Conrad şi R. Gordon care se aflau între 12-15 septembrie 1966 la bordul capsulei «Gemini 11». Dar după publicarea acelui «boogey» surprins de astronautul F. Borman în decembrie 1968 la bordul navei «Apollo 8», astfel de documente au rămas numai pentru accesul specialiştilor respectivi... Dintre toate aceste înregistrări – prea puţin cunoscute de public – cea mai semnificativă pare a fi una din fotografiile obţinute de R. Gordon în anul 1966 (fig. 17); aceasta a surprins un glob radiant a cărui deplasare, cu staţionări foarte scurte şi cu schimbări repetate de direcţie, a fost înregistrată ca o dîră sinuoasă, undeva în spaţiu...

Cel mai larg anchetat şi comentat caz al comportamentului straniu demonstrat de «globurile inteligente» s-a produs în Franţa, în ziua de 26 noiembrie 1979, înainte de revărsatul zorilor, în jurul orei 4,00. În acel final de noapte friguroasă

din nordul ţării, în localitatea Cergy-Pontoise, tînărul Frank Fontaine a fost răpit pur şi simplu din automobilul său, într-o manieră cu adevărat fantastică; şi culmea, uluitorul eveniment s-a desfăşurat sub privirile prietenilor săi apropiaţi J. P. Prévost şi Salomon N'Diaye, rămaşi împietriţi la o distanţă de circa o sută cincizeci de metri de locul unde se desfăşurau fenomenele stranii. Iată cum a fost prezentată derularea extraordinarei întîmplări de către autorul J. Guieu, care a editat o carte[13] conţinînd prezentarea detaliată a faptelor – rezultată dintr-o anchetă (separată de cea a organelor oficiale) foarte amănunţită şi care a fost completată cu interogări în stare de hipnoză:

«O mare sferă de «ceaţă» a cuprins vehiculul aflat la circa 150 de metri, din care numai spatele era vizibil, cu cele două lumini de poziţie aprinse. Sfera măsura doi sau trei metri în diametru şi era constituită dintr-o «ceaţă» extrem de deasă, cu strălucire diafană, ca şi cum ar fi fost iluminată de faruri albe extrem de puternice; contururile sale erau nete, precise, bine delimitate.

Era tăcere.

La «ecuatorul» acestei sfere mari, dar în exteriorul său, se mişcau trei sau patru alte sfere, cu diametrul de 30-40 centimetri fiecare. Acestea au intrat rapid în sfera cea mare, făcînd corp comun cu ea. Numai un glob strălucitor foarte mic a mai plutit o clipă în apropierea acesteia. În acel moment, un fel de dîră fină, cilindrică, a ieşit din partea stîngă a sferei mari şi s-a alungit «umflîndu-se» şi formînd un fel de tub scămos cu marginile nete, analog aspectului obiectului zărit pe cer cîteva minute mai înainte.

Deodată, s-a produs un fenomen straniu: marea sferă a fost literalmente «aspirată»în interiorul tubului cilindric şi a dispărut acolo într-o fracţiune de secundă. După aceasta, cilindrul a ţîşnit spre cer cu o viteză de necrezut.

În faţa acestui fenomen uluitor, de neînţeles pentru ei, Jean-Pierre şi Salomon N'Diaye au rămas împietriţi...

Ei au ieşit, în fine, din încremenire şi au alergat spre automobil... Frank Fontaine nu mai era acolo...»

Cel răpit de micile globuri radiante a lipsit timp de aproape opt zile. În tot acest interval, cei doi prieteni ai săi au fost anchetaţi în mod prelungit de către jandarmerie şi de alte autorităţi, fiind bănuiţi că l-au asasinat pe cel dispărut.

Dar Frank Fontaine a reapărut într-o altă noapte, tot la aceeaşi oră dinspre zori ca şi atunci cînd a dispărut, însă abia în data de 3 decembrie, după o săptămînă! La început, memoria îi era tulbure, dar şi-a revenit treptat; cercetat la rîndu-i de jandarmerie şi autorităţi, la anchetele în stare de hipnoză organizate de J. Guieu a fost în stare să dea mai multe detalii asupra fantasticei întîmplări al cărei «erou fără voie» a fost în zilele respective. Desigur că presa franceză,

13. J. Guieu (coordonator al Institutului mondial de Ştiinţe avansate), «Contacts OVNI a Cergy-Pontoise», Ed. France Loisirs, Paris, 1980.

radioul, televiziunea pariziană, au comentat pe larg desfăşurarea răpirii (pe care unii au considerat-o ca o simplă înscenare), a presupusului asasinat şi apoi a revenirii sale atît de ciudate. Iată cum prezenta, de exemplu, cunoscuta revistă pariziană «Paris Match» din 21 decembrie 1979 unele declaraţii ale «răpitului»:

«Am devenit conştient într-un fel de laborator. Era o încăpere cu pereţii albi, ca o cameră de studii... erau acolo mai multe maşini... Nu pot să-mi amintesc detalii materiale. Este ca şi cum aş visa... În încăpere erau mici globuri luminoase, care sunt capabile de orice. Ele pot să ia şi forma dumneavoastră... Aceste globuri sunt mari cît o portocală sau o minge de tenis. Eu am văzut aceste globuri în laboratorul respectiv. Ele se deplasau... Văzîndu-le, acestea mi-au vorbit. Am angajat un dialog, conversînd cu globurile acelea. Eu nu le auzeam în cap ci mai degrabă în ureche... Acestea sunt de fapt fiinţe şi sunt foarte inteligente. Nici un pămîntean nu poate ajunge la nivelul lor de ştiinţă. Ei mi-au spus acest lucru... Dacă ei intră în contact cu pămîntenii, o fac pentru a-i ajuta să evolueze şi să ajungă la acelaşi nivel de înţelepciune ca şi ei. Însă ei se tem că ştiinţa lor ar putea fi utilizată în scop malefic... Aspectul de globuri nu este decît o aparenţă. În realitate, pot lua orice formă. Ele nu vorbesc aşa cum vorbesc eu. Au o voce lentă, liniştitoare, ca şi cum ar vorbi într-un tub... Sunetele emanau, desigur, de la globuri, fiindcă acestea sunt fiinţe. De ce aceste fiinţe nu se manifestă, de exemplu, în Piaţa Concordiei? Din cauză că ştiinţa noastră nu este destul de avansată. Pentru ei, noi suntem nişte primate. Dacă ei ne-ar da ştiinţa lor, noi am utiliza-o în rău. Marea lor evoluţie ştiinţifică i-a condus la înţelepciune. Ştiinţa, aceasta este viaţa lor.»

Publicînd fotografiile comandantului Courcoux, de la jandarmeria din Cergy-Pontoise, şi a comandantului Cochereau, de la Paris, care au anchetat direct întregul caz, revista «Paris-Match» a citat şi concluzia foarte semnificativă a acestora: «Viitorul ne va spune ce a fost acolo...»

Au trecut mai bine de zece ani de la mult discutatul eveniment de la Cergy-Pontoise şi într-adevăr, încet, unele fapte se întreţes şi se înlănţuie în mod firesc. Împreună cu alte mărturii fantastice care provin din regiuni geografice foarte diferite ba chiar şi din spaţiul extraterestru, se asociază treptat şi un foarte valoros documentar fotografic deplin obiectiv, toate aceste elemente atît de sugestive şi de convingătoare dezvăluind cu discreţie una din marile «taine» ale lăcaşului terestru în care vieţuim: alături de noi, în mediul nostru, pămîntean, mai există şi o altă lume – aceea a globurilor inteligente invizibile – care se bazează pe alte structuri ale materiei, avînd deci alte moduri de a se manifesta fizic; pentru marea majoritate a pămîntenilor, aceasta a fost pînă acum o lume a legendelor, a miturilor... Dar chiar mai mult decît atît, se dezvăluie un adevăr mai amplu, un adevăr impresionant: acelaşi gen de «forme globulare inteligente», care demonstrează însă o stăpînire a cunoaşterii şi a realizărilor tehnice mult mai evoluată decît a

pământenilor, există şi se arată a veni din alte părţi ale spaţiului galactic sau poate chiar din alte părţi ale Universului... Este poate o îndrăzneală prea mare în a discuta deschis astfel de realităţi profunde? Parafrazînd diferiţi oameni de ştiinţă şi specialişti care au elaborat în comun, în cadrul NASA studiul ştiinţific [14] «The Search for Extraterrestrial Intelligence», putem spune la fel ca şi aceştia, în mod foarte onest: ajunşi la această etapă a evoluţiei omenirii terestre, vom îndrăzni oare să mai amînăm din nou, să ascundem în continuare aceste mari Adevăruri ale Universului? Cititorii care au înţeles necesitatea şi frumuseţea intimă a lărgirii cunoaşterii, credem că nu vor lua în nume de rău ideile şi ipotezele asociate valorosului documentar al acestor înregistrări fotografice întru totul obiective, care se constituie, de fapt, într-o chemare spre o nouă etapă a concepţiilor, a atitudinii umane faţă de măreţia Universului...

14. Şaisprezece savanţi americani conlucrînd cu specialişti de la NASA au elaborat acest studiu cu indicativul SP-419/1977 şi l-au editat în cadrul NASA-Ames Research Center (California) în anul 1977.

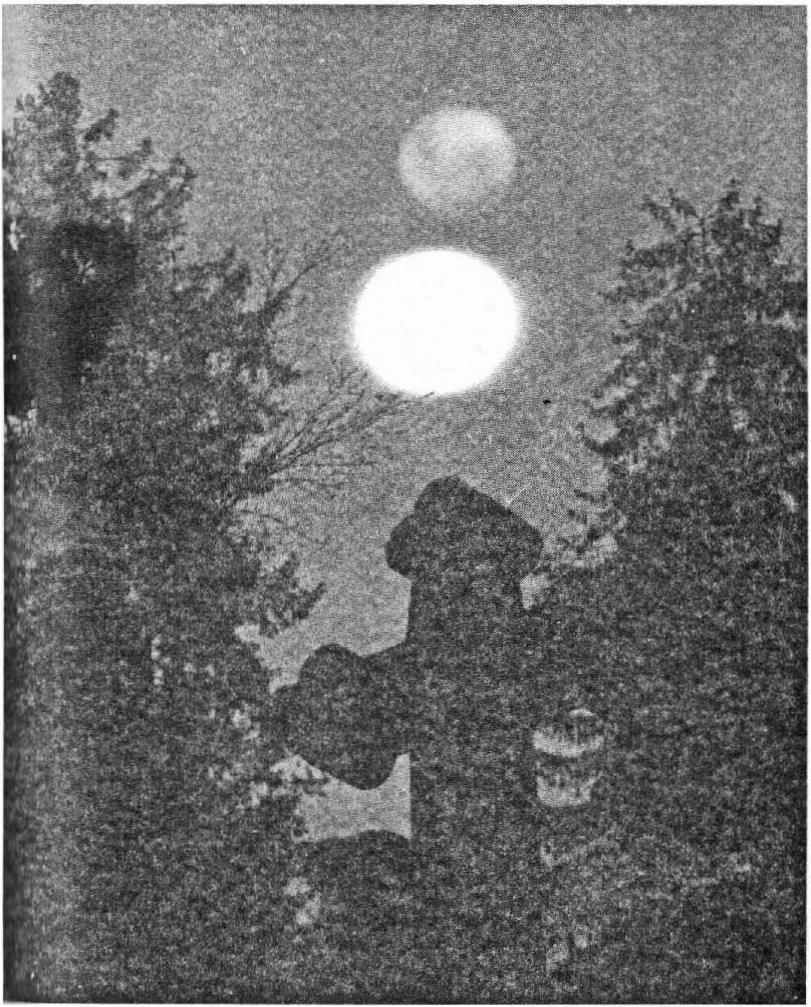

Fig.1A – Într-o noapte de vară, Luna plină strălucea pe bolta cerului. Jos, printre brazi, staționa un straniu glob radiant nevăzut, care însă a impresionat pelicula fotosensibilă mai intens decît astrul nopții.

(Cluj-Napoca, foto: Alexandru Sift)

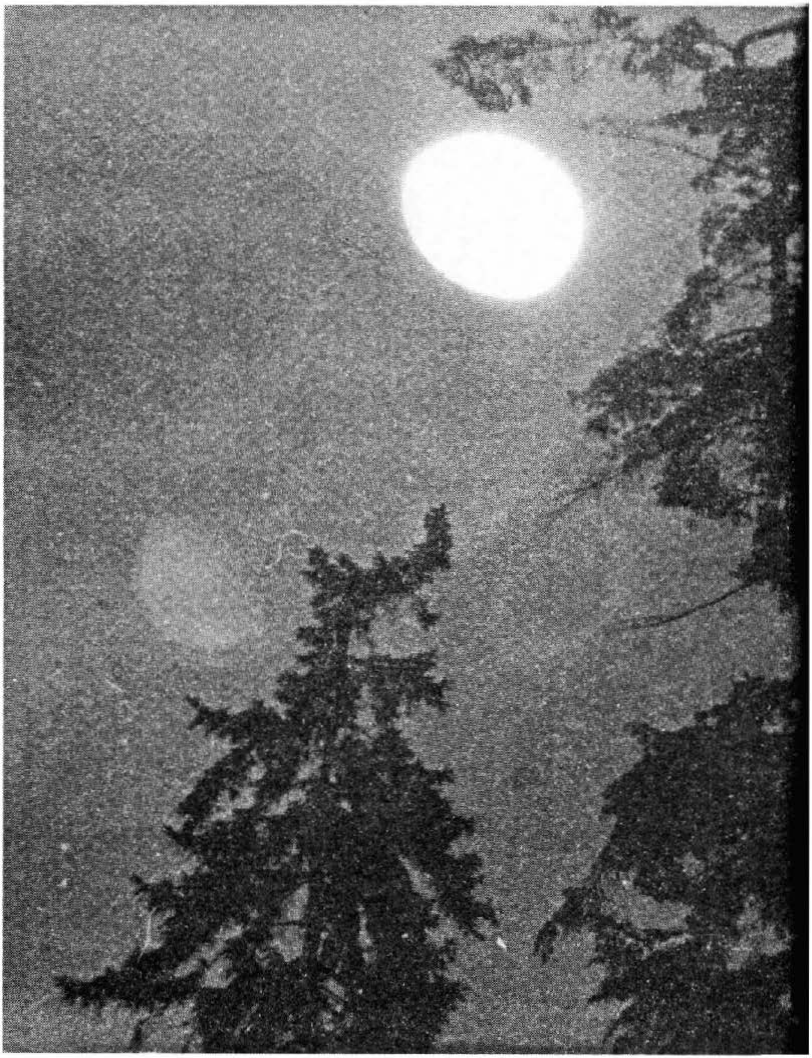

Fig.1B – După un timp, Luna deplasîndu-se, a fost acoperită parţial de nori. Globul **neştiut** a rămas însă în apropierea brazilor. urcînd lent spre vîrfurile acestora.

Fig.2 – În plină natură, ca dealtfel şi în zone locuite, există diferite «aglomerări globulare» constituite din «materii subtile», care deşi radiază o anumită formă de energie, de obicei nu sunt văzute de ochiul uman; fiind înregistrate atît de filmele fotografice normale cît şi de filmele pentru infraroşu, rezultă că radiaţia proprie se situează în domeniul lungimilor de undă mici. Este de remarcat faptul că emisia energetică – ce apare ca o «lumină albă» – nu afectează nici vegetaţia şi nici persoanele aflate în apropiere. Imaginea-document de mai sus demonstrează că astfel de sferoizi nu au în nici un caz o origine electrostatică (într-o atare ipoteză, potenţialul electric, de minim 30.000 de volţi, s-ar fi descărcat instantaneu la pămînt, arzînd vegetaţia din jur).

(Grădina botanică, Iaşi, vara anului 1982)

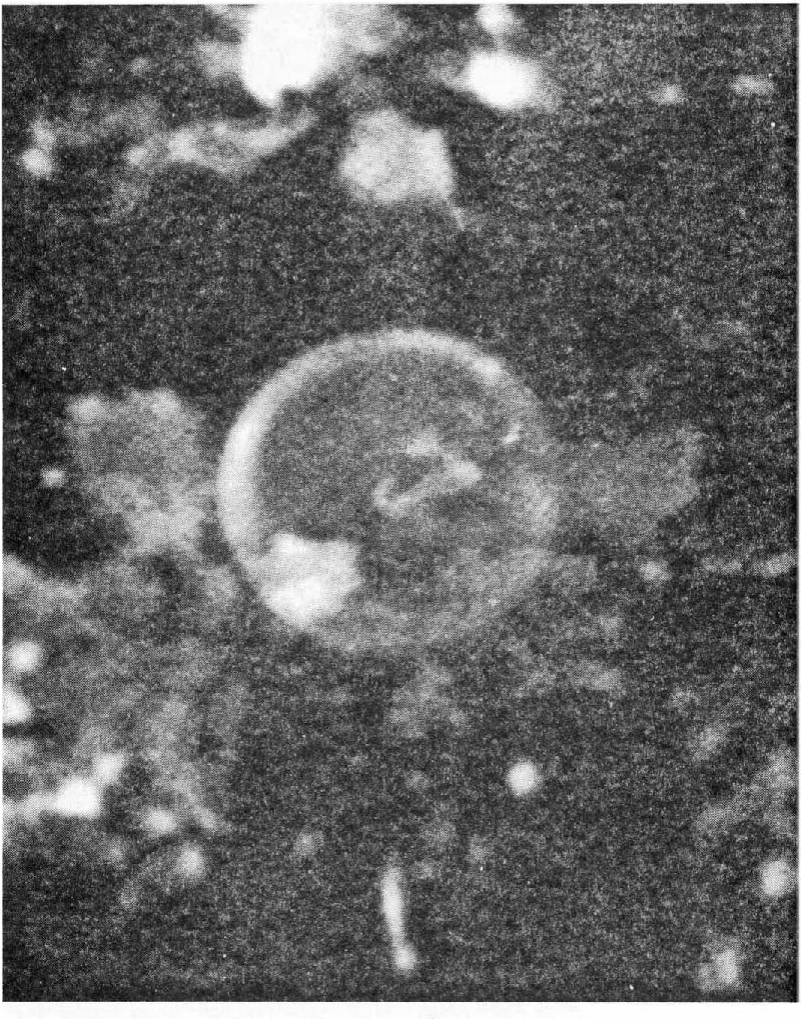

Fig.3 – Există şi globuri nevăzute semi-transparente, care nu evidenţiază o radiaţie intensă. Staţionarea unui sferoid de acest fel printre crengile unui stejar a permis aprecierea diametrului său prin comparare cu mărimea frunzelor din jur.

(Pădurea Baciu, octombrie 1968, foto: biolog Al. Sift)

Fig.4A – Uneori, prezențele invizibile au formă elipsoidală. În acest caz, o anumită transparență creează impresia unei componente de tip plasmatic, particulele respective evidențiind o emisie energetică distinctă. La această imagine atrage atenția în plus și acea activare energetică laterală, determinată probabil de frecarea părții frontale cu mediul aerian în cursul deplasării.

(Lunca Someșului Rece, la vest de Cluj Napoca, 14 iunie 1974, foto: fizician dr. Gheorghe Văsaru)

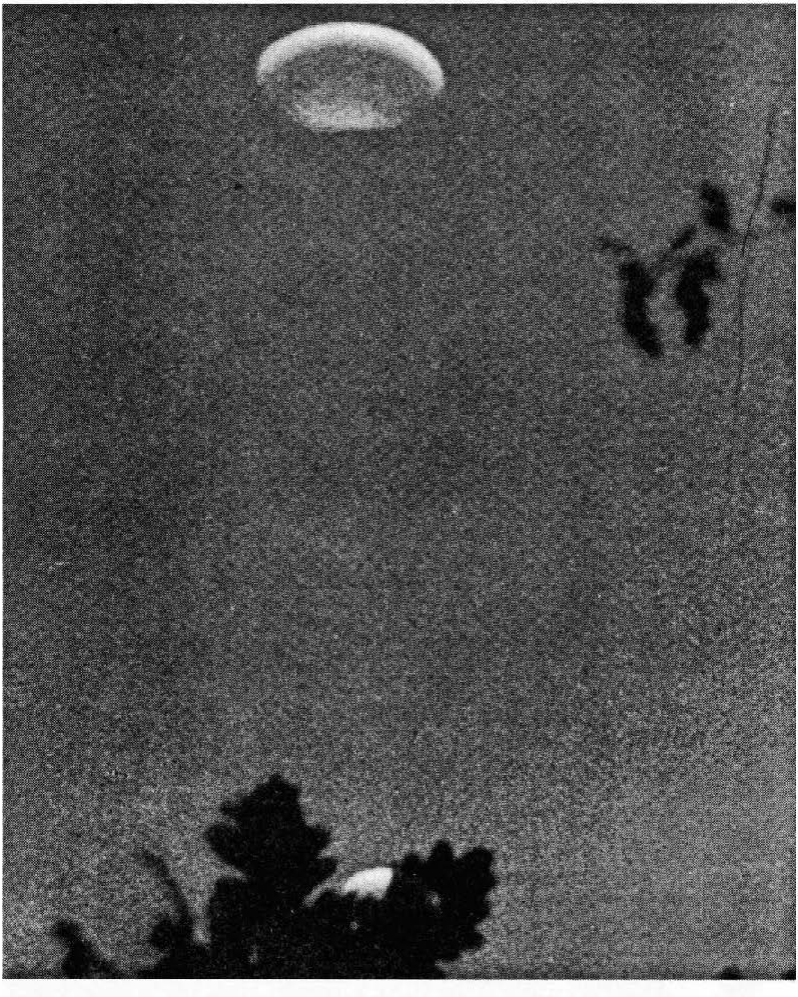

Fig.4B – Şi în cazul formelor elipsoidale invizibile există entităţi avînd dimensiuni diferite. Din nou se regăseşte o transparenţă parţială cît şi o anumită segregare periferică. În plus, apropierea faţă de frunzele stejarului lateral permite şi aici o apreciere a mărimii celor două «prezenţe nevăzute».

(Liziera pădurii Baciu, 18.09.1968, foto: Viorica Sift)

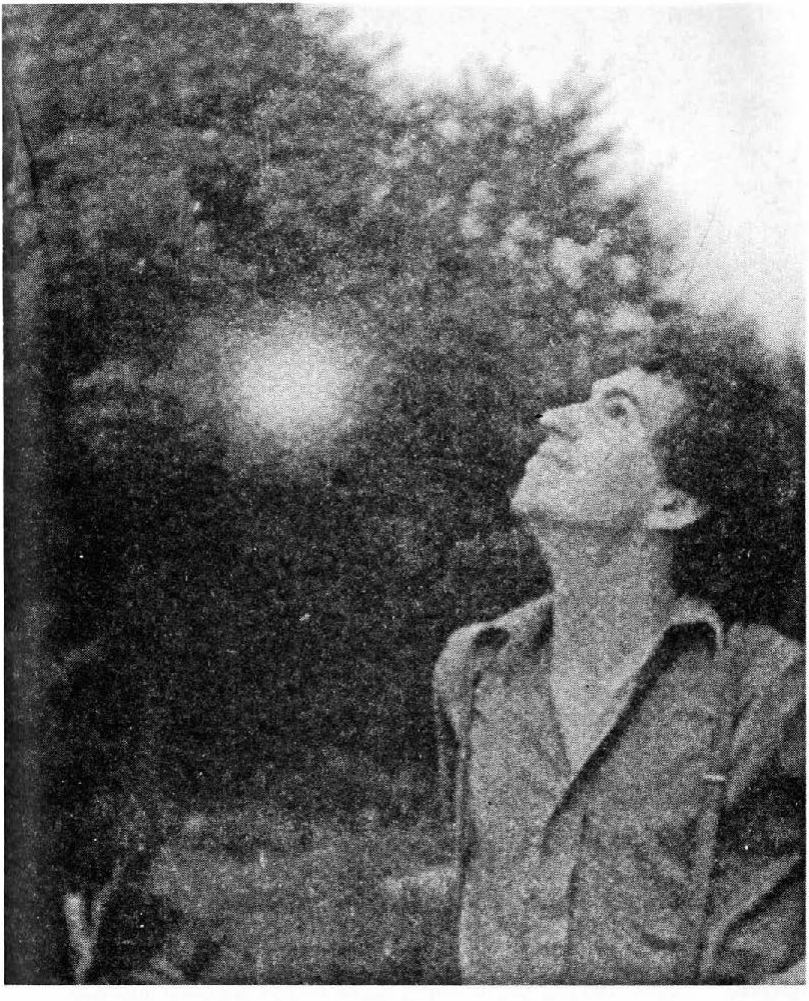

Fig.5 – Staționarea apropiată a acestui sferoid care nu a fost văzut de către persoanele prezente, evidențiază un fenomen de difuzie foarte limitată în jurul său – fie a unor particule componente, fie a unor radiații specifice.

(Grădina Botanică, Iași, 1981)

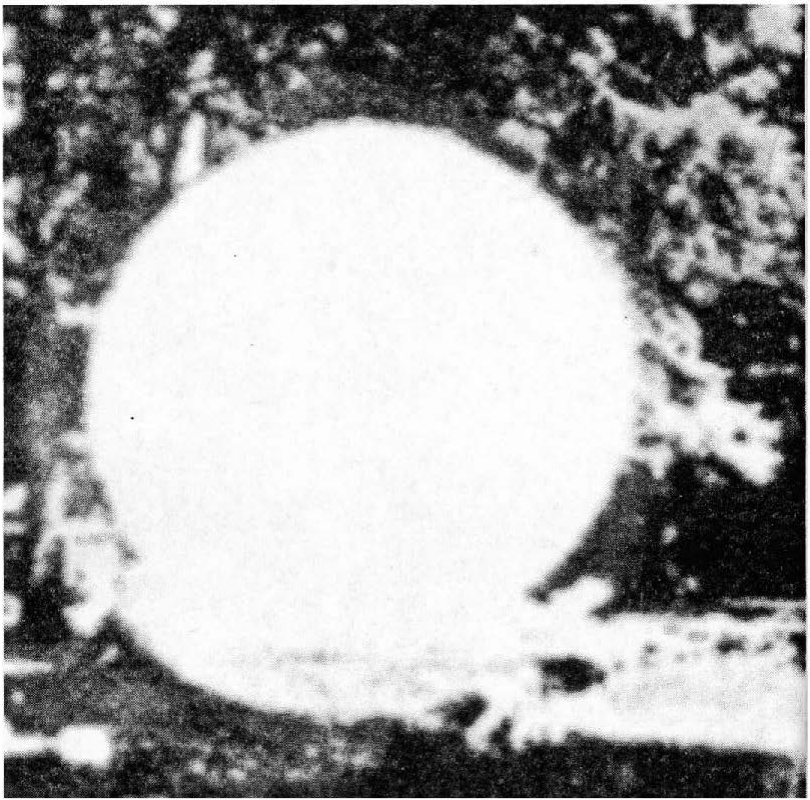

Fig.6 – Astfel de «aglomerări globulare», ce pot fi văzute doar în documente fotografice care au surprins existența lor apropiată, dar neștiută, impresionează și prin forma lor sferică perfectă. În această imagine se poate remarca o difuzie foarte discretă în jurul prezenței care a strălucit invizibil.

(În Grădina zoologică din orașul elvețian Basel, 1907, reproducere după revista londoneză «Flying Saucer Review», Nr. 3/1972)

Fig.7 – Globuri radiante mai mari există şi în România. Fotografiind o scenă de familie, este evident faptul că cel care a expus clişeul nu a văzut strania prezenţă din aer, care a «stricat» poza-amintire. De asemenea, din poziţia umbrelor personajelor din imagine, se remarcă şi faptul că Soarele se afla îndărătul fotografului amator, astfel că nu poate fi vorba în nici un caz de vreo «lumină falsă»ce ar fi pătruns în aparat. În schimb, situarea globului radiant în centrul fotografiei permite o nouă ipoteză stranie: a«dorit» acesta în mod expres să fie fotografiat, să i se înregistreze prezenţa pe această cale?

Un fenomen suplimentar foarte intrigant este acela al afectării restrînsului halou al difuziei periferice de către lamelele diafragmei aparatului fotografic, fapt redat printr-un anume contur poligonal al globului respectiv. S-ar putea oare concepe că astfel de prezenţe nevăzute ar sosi sau şi-ar intensifica emisia de radiaţii doar în miimile de secundă ale obturării lamelelor?

(Paşcani, iulie 1990, foto: economist Constantin Florescu)

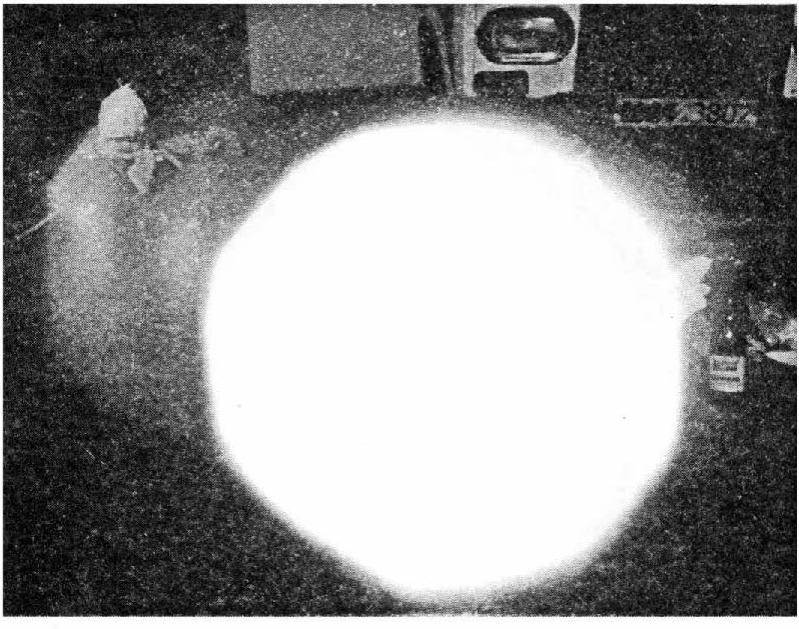

Fig.8 – Dorind o amintire din vacanţă, nici acest fotograf amator nu a văzut sosirea şi staţionarea sferoidului care i-a «stricat» şi lui clişeul respectiv. Rezultă că structura materială a globului este de fapt transparentă, întrucît nici copiii nu l-au văzut: totuşi emisia energetică a sa a depăşit cu mult intensitatea luminii solare, pelicula fiind parcă «arsă» de radiaţia «musafirului invizibil». Şi în acest caz se remarcă cele două aspecte stranii menţionate anterior (fig. 7): situarea globului în centrul fotografiei – parcă în mod intenţionat – precum şi acea afectare a haloului radiant de către închiderea-deschiderea lamelelor diafragmei, fapt ce redă în imagine un contur poligonal al sferoidului neştiut.

Fig.9 (dreapta) – Globurile radiante pătrund şi în locuinţe, la fel de nevăzute! Această fotografie de familie confirmă însă un fapt mai puţin cunoscut: copiii pînă la vîrsta de cîţiva ani, ar vedea totuşi astfel de prezenţe nesesizate de părinţi! Copilaşul din imagine, deşi era solicitat intens să privească spre aparatul de fotografiat, nu s-a uitat la cel care îl ruga în acest sens, ci a întins mîna şi a privit cu tot interesul spre «globuşorul» din apropiere...

(Iaşi, vara 1976, foto: inginer Ion Cristea)

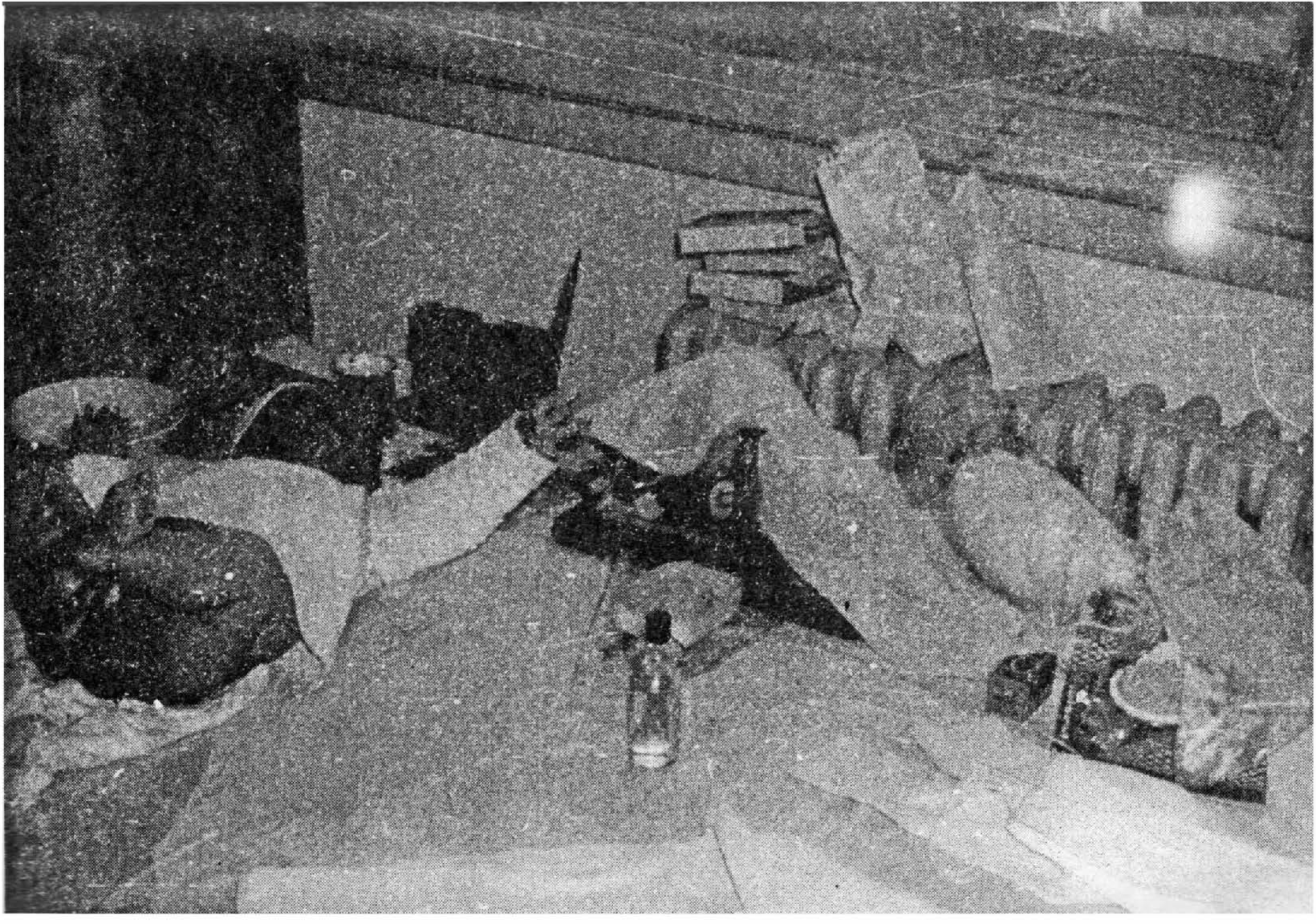

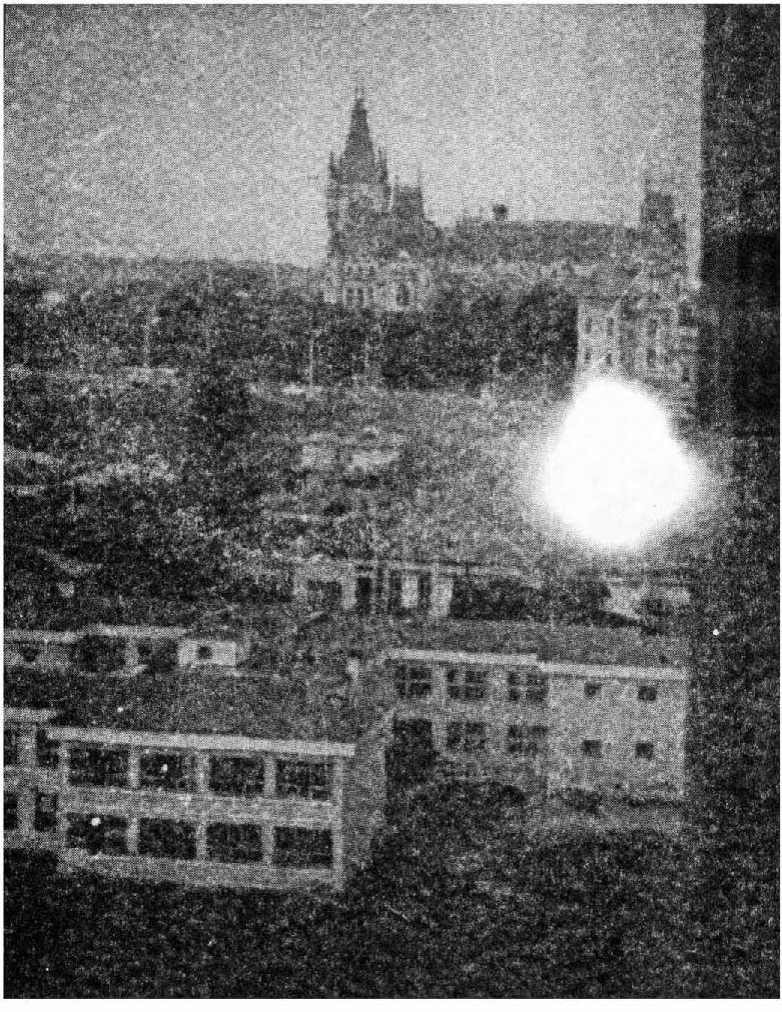

Fig.10 – La scurt timp după expunerea clişeului anterior (fig. 9), fotograful amator «a dorit» să pozeze şi silueta Palatului Culturii, văzută din apartament. Şi din nou, filmul fotosensibil a înregistrat prezenţa în interiorul apartamentului a unui «globuşor nevăzut», probabil acelaşi...

Fig.11 – Atunci cînd sferoizii transparenţi sosesc în grabă şi îşi activează mai repede emisia energetică de pe traseul final, pentru a fi fotografiaţi, pelicula fotografică este impresionată de către o «dîră luminoasă», la fel de nevăzută însă cu ochiul liber.

(În zona Şapca Veche, la vest de Cluj-Napoca, 10 august 1977, foto: chimist dr. Adrian Pătruţ)

Fig. 12A – Cu un minut mai înainte, în locul respectiv un alt clişeu a surprins două globuri radiind în invizibil; unul din acestea, «s-a săltat» mai mult deasupra acoperişurilor din zonă, pentru a-şi realiza «dorinţa» de a fi fotografiat a doua oară...

(Iaşi, 22 septembrie 1978, foto: inginer Florin Gheorghiţă)

Fig.12B – Manifestări radiante nevăzute ale unor globuri aflate în activare energetică rapidă au fost înregistrate şi în plină iarnă, pe fondul cerului liniştit al unor zile geroase.

(Cluj-Napoca, foto: biologul Al. Sift)

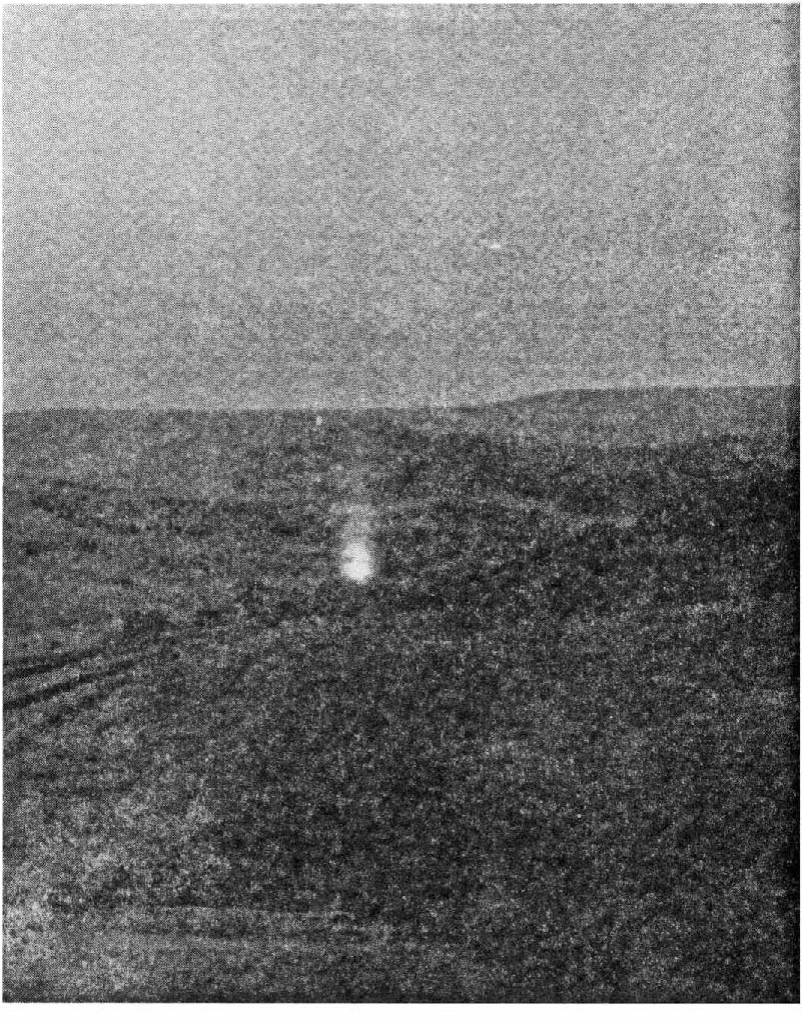

Fig.13 – Acelaşi gen de intensificare subită a radiaţiei «particulelor subtile» ale unui glob transparent neştiut a fost surprinsă şi într-o zi de toamnă cu cer senin, printre dealurile din Lunca Someşului Rece (la vest de Cluj-Napoca), de «inspiratul» biolog hipersensibil. (16 septembrie 1973)

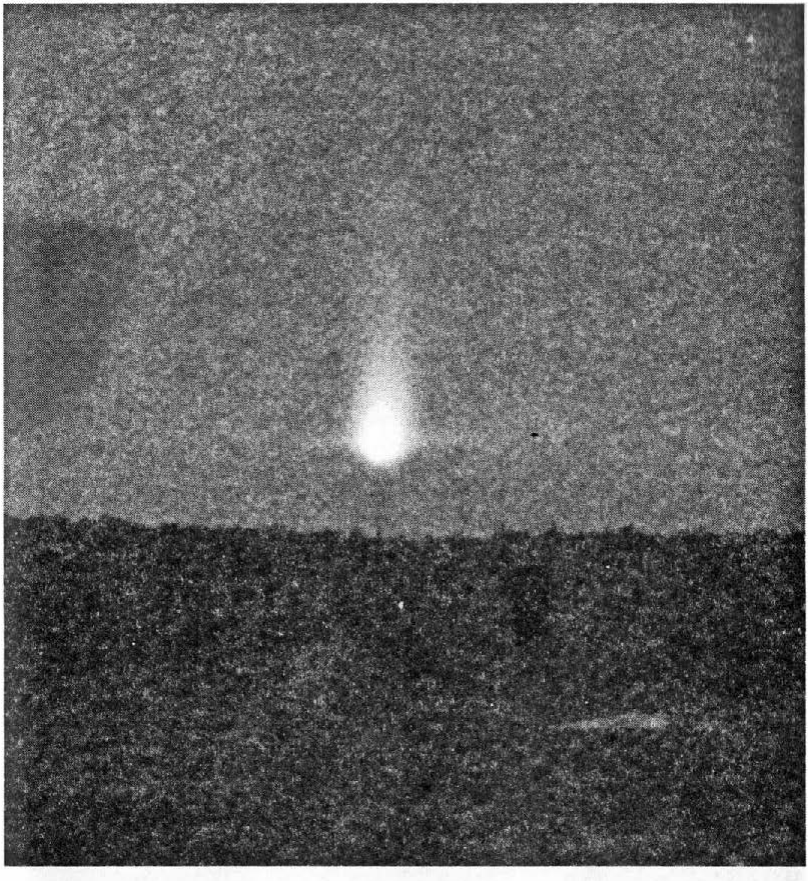

Fig.14 – Un caz rar: separat de acea dîră ce evidenţiază o activare de ultim moment a radiaţiei globului nevăzut, la poziţia acestuia de «oprire» au fost impresionate pe clişeu şi interesante emisii laterale în plan orizontal.

Într-adevăr, la toate «apariţiile subite» ale globurilor invizibile se ridică o întrebare deosebit de intrigantă: de unde au venit acestea, căci clişeele au surprins doar cîte o dîră scurtă şi poziţia finală (de obicei în centrul clişeului)? Se aflau ele în apropiere, nevăzute şi fără a emite radiaţii care să impresioneze filmele fotosensibile? Devine tot mai evident faptul că s-au «activat energetic» în domeniul spectral respectiv doar atunci cînd au «constatat» că pot fi fotografiate!

(Exteriorul pădurii Baciu, 16.09.1973, foto: biolog Al. Sift)

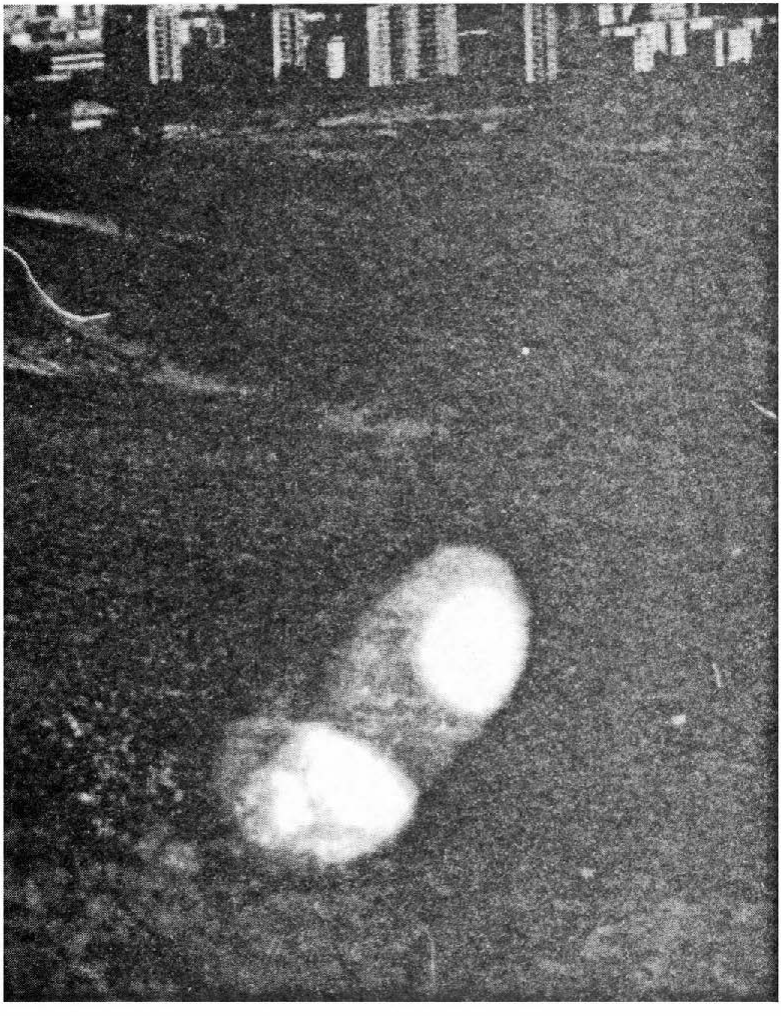

Fig.15 – O înregistrare fotografică foarte sugestivă: în timpul foarte scurt al expunerii clișeului, într-o zi de vară, pelicula a înregistrat o apariție subită și o deplasare restrînsă cu staționări succesive ale unui glob intens radiant – și totuși invizibil.

(La vest de Cluj-Napoca, foto: biolog Al Sift)

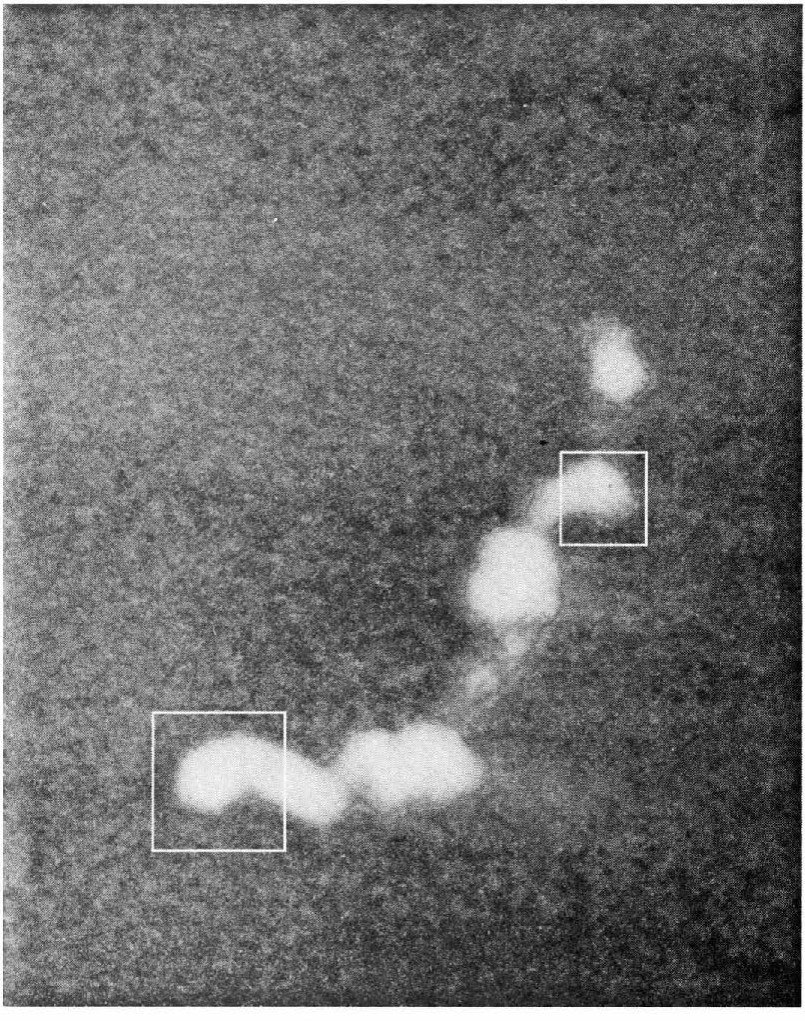

Fig.16 – La parcurgerea foarte rapidă a unor trasee prelungite, radiația continuă a steroizilor energetici impresionează filmul fotosensibil pe întregul interval de timp al expunerii, sub forma unei «dîre» mai mult sau mai puțin sinuoase.
(Insula japoneză Okinawa, 22.09.1972, foto: Masahiro Asanuma)

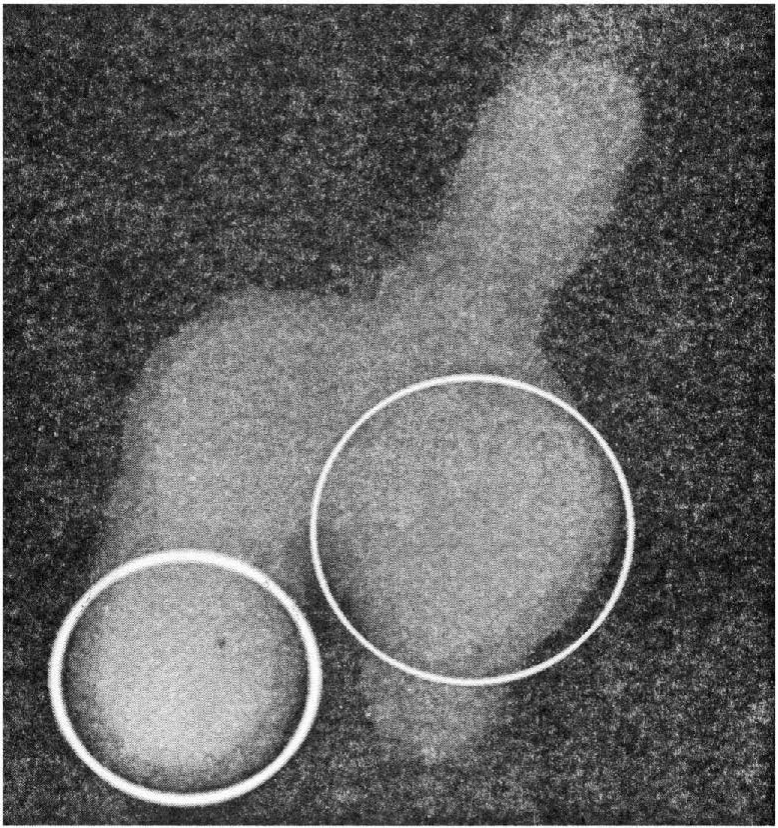

Fig.17 – Încă de la primele zboruri ale cosmonauților în spațiul extraatmosferic, aceștia au observat și au fotografiat în mod repetat ciudate «globuri luminoase», care, uneori, i-au însoțit pe porțiuni importante ale traseelor parcurse. Dintre puținele documente de acest fel puse la dispoziție de NASA, iată o dovadă extraordinară a faptului că există globuri radiante și în exteriorul globului terestru: unul dintre clișeele aduse la sol de către echipajul capsulei «Gemini 11» – format din C. Conrad și R. Gordon – (care a zburat pe o orbită circumterestră între 12 și 15 septembrie 1966), a înregistrat deplasarea sinuoasă a unui glob straniu. Acest document, alături de alte înregistrări similare – ca de exemplu clișeele aduse de cosmonautul M. Carpenter (care a zburat în mai 1962 la bordul capsulei «Aurora 7»), sau cele ale lui F. Borman și J. Lovell (de la bordul capsulei «Gemini 7» – din anul 1965), cît și altele ulterioare, ridică o întrebare incitantă: de ce astfel de globuri radiante existente în spațiul extraterestru sunt totuși văzute acolo cu ochiul liber?

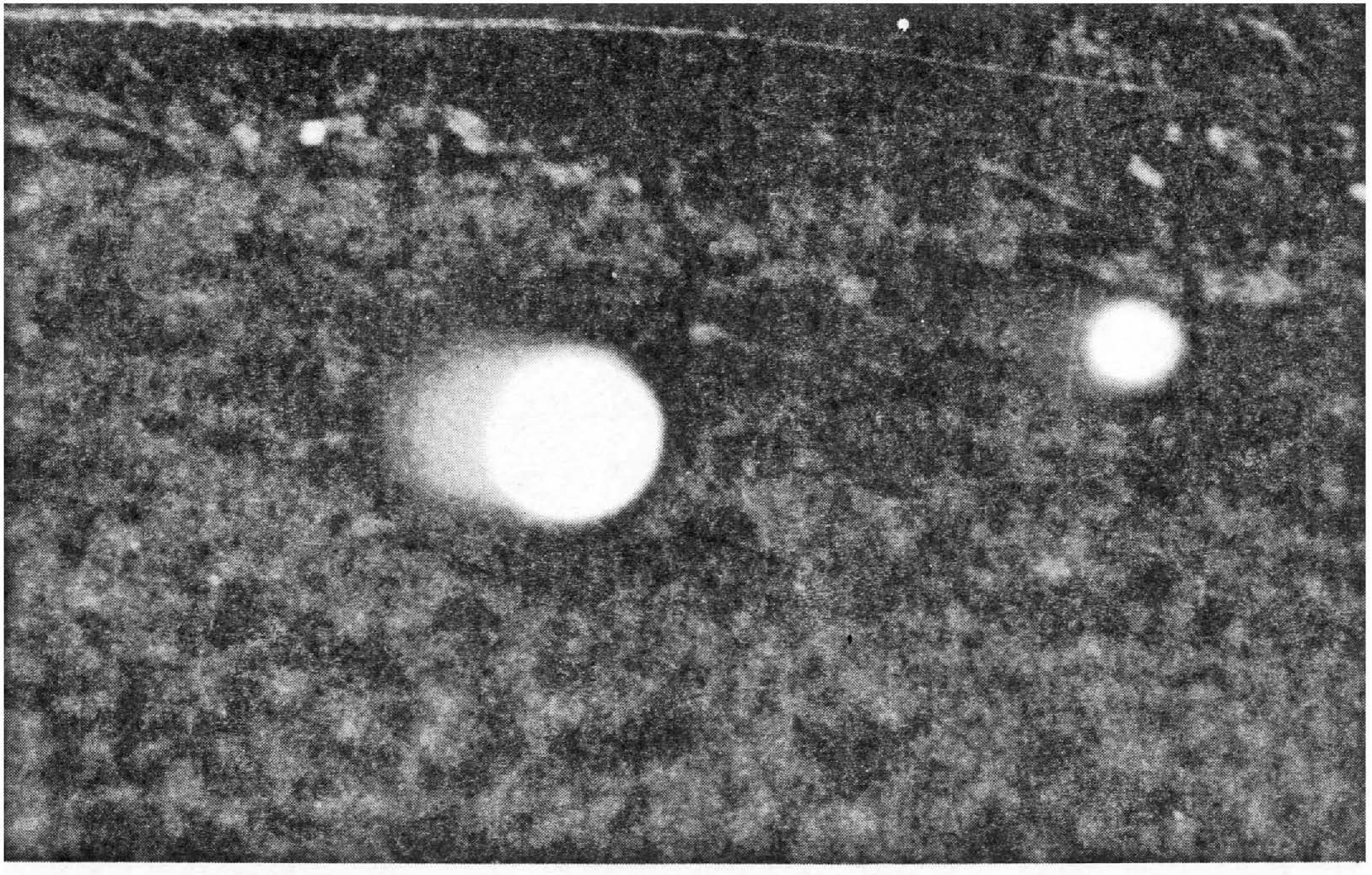

Fig.18 – Globurile radiante invizibile au dimensiuni diferite şi adesea sunt surprinse deplasîndu-se în perechi sau chiar în grupuri. (Pădurea Baciu, foto: biolog Al. Sift)

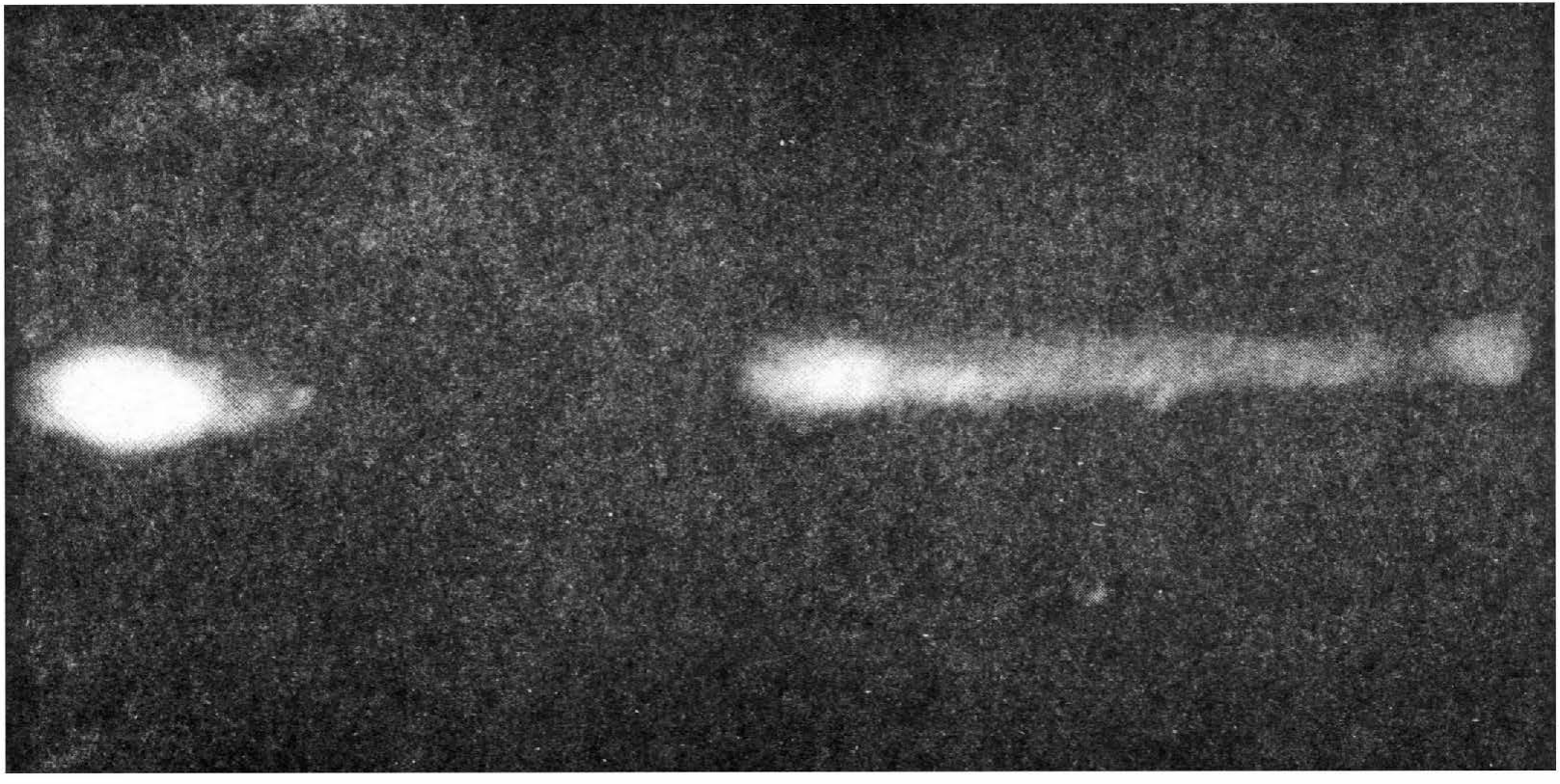

Fig.19 – În cazurile mai rare, cînd atmosfera locală este ionizată intens, straniile globuri radiante sunt totuşi vizibile în mod direct. Într-o atare situaţie, pe cînd se plimba cu familia pe ţărmul Mării Adriatice, dr. Gerardo Bagnulo a remarcat pe fondul întunecat al cerului, deplasarea a două forme luminoase pe care le-a fotografiat. Cu toate că imaginea a fost considerată ca fiind înregistrarea a două O.Z.N.-uri luminoase, documentul fotografic a surprins două globuri plasmatice aflate în mişcare. Clişeul color original demonstrează producerea la suprafaţa exterioară a unei radiaţii de o altă culoare, însă pe o distanţă foarte restrînsă; nuanţa de roşu deschis (care s-a remarcat şi la clişeul original color obţinut în spaţiul extraatmosferic – fig. 17) indică de fapt o atenuare foarte rapidă a radiaţiei respective.

(Promontoriul Gargano, Italia – septembrie 1966)

Fig.20 – Un document fotografic impresionant: într-o «anvelopă» transparentă constituită parcă din acelaşi gen de «materie subtilă», se aflau două globuri radiante – având diametre diferite – care străluceau în domeniul radiaţiilor invizibile. Atrage atenţia de asemenea şi un al doilea înveliş exterior, mult mai extins şi mai transparent: apărînd mai întunecat, acesta absoarbe fotonii luminii naturale, evidenţiind o altă categorie de particule componente. Această asociere «intimă» a două globuri indică oare un proces de transfer «iniţiatic»? Sau poate, din contra, este vorba de o «fiinţă extraterestră» de tipul celor văzute de spaniolul Miguel Costa în apropiere de San Marti de Tous? Sau poate chiar mai adevărat, avem în faţă înregistrarea unei fiinţe fără corp fizic, alcătuită – astfel cum explicitează Rudolf Steiner în «Ştiinţa Spirituală» – din «corpul eteric» (anvelopa exterioară), «corpul astral» şi «eul spiritual»?

(Lunca Somesului Rece, la vest de Cluj-Napoca, foto: biolog Al. Sift)

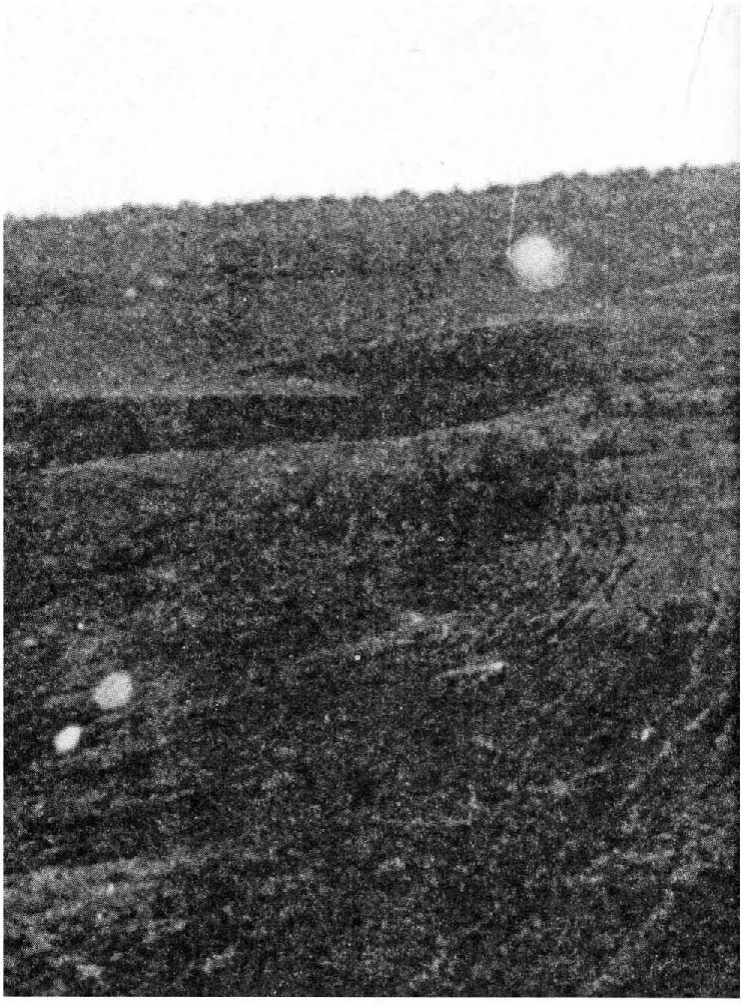

Fig.21 – În plin peisaj natural, globuri radiante mai mari şi mai mici se deplasează nevăzute, prin cele mai diferite locuri.
(Lunca Someşului Rece, la vest de Cluj-Napoca, 14.06.1974, foto: fizician dr. Gheorghe Văsaru)

Fig.22 – Alarmă în noaptea de Crăciun a anului 1976 la aeroportul Deelen al oraşului olandez Arnhem! Iată un document extrem de convingător: în jurul nostru, în mediul ambiant, există într-adevăr mulţimi de globuri ce radiază în invizibil şi care au dimensiuni în general suficient de reduse (ca nişte «ouă mai mari» le-au apreciat tibetanii în mileniul anterior, precum şi savantul englez W. Crookes cu un veac înainte sau ca nişte portocale după cum le-a descris parapsihologul englez Stainton Moses la finele secolului trecut). Deplasarea «cu maxim interes» a mulţimii de sferoizi în aceeaşi direcţie în care şi organele militare urmăreau «ceva» indică în mod evident o acţiune inteligentă; şi pe drept cuvînt, motivul era foarte serios: pe cer apăruse şi staţiona, la circa doi km, un mare O.Z.N. luminos!

(Fotografie apărută în «De Telegraaf»).

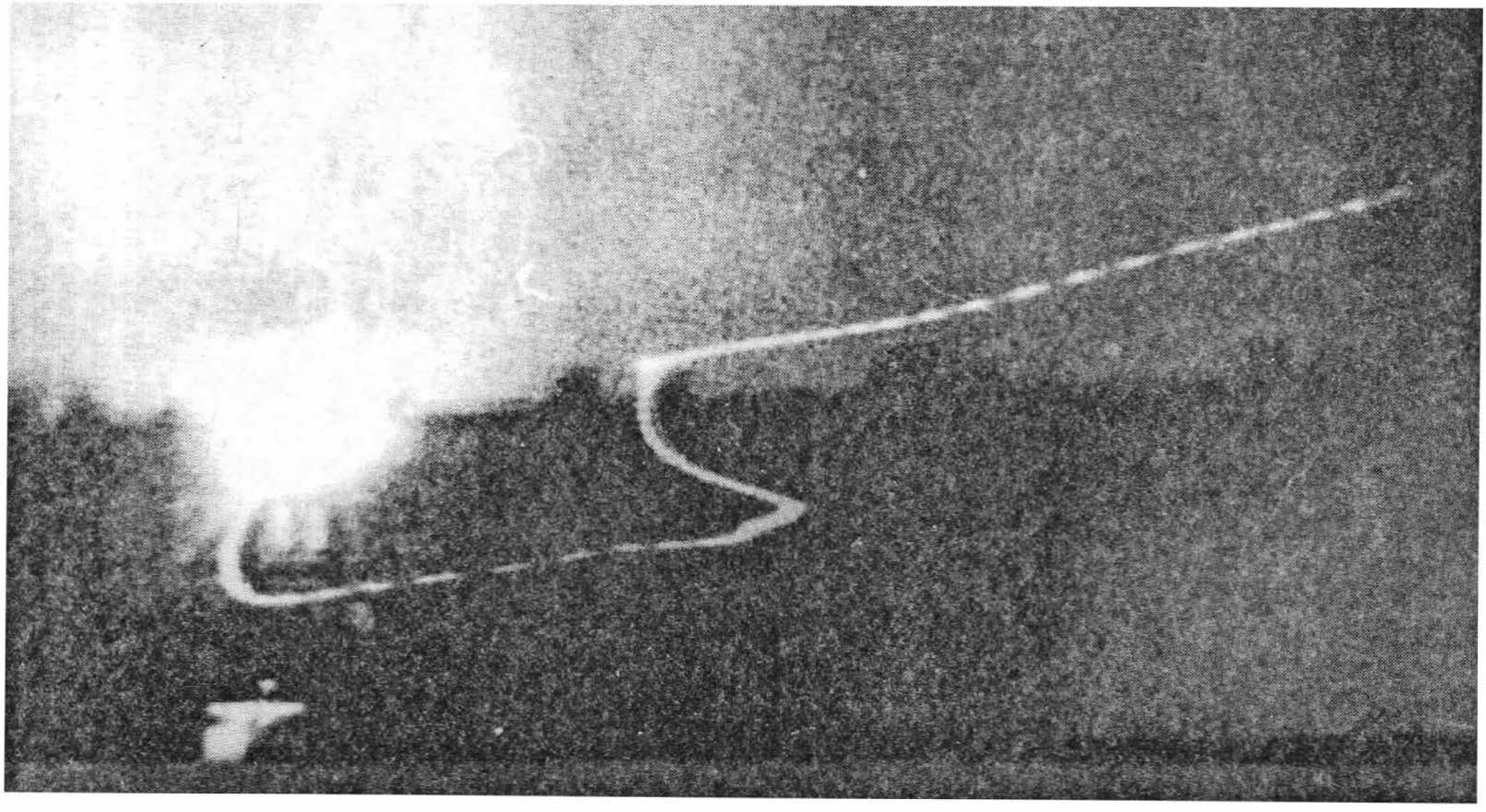

Fig.23 – La sfîrşitul verii 1961, într-o noapte cu furtună, dl. R. C. Jennings din Yorkshire (Anglia) a expus – după miezul nopţii – mai multe clişee color, dorind să fotografieze descărcări electrice atmosferice. La copierea filmului, a avut însă o surpriză: unul dintre clişee a înregistrat deplasarea pulsantă a unui mic glob radiant. Deşi imaginea a fost considerată timp de mulţi ani ca o dovadă rară a existenţei «fulgerelor globulare pulsatorii», specialiştii în fizica atmosferei, dr. D. W. Davies şi americanul R. B. Standler nu au împărtăşit ipoteza («Nature» 1972). Documente fotografice similare obţinute în număr mare în ultimele două decenii demonstrează că de fapt, au fost mereu înregistrate deplasări ritmate ale unor globuri radiante invizibile!

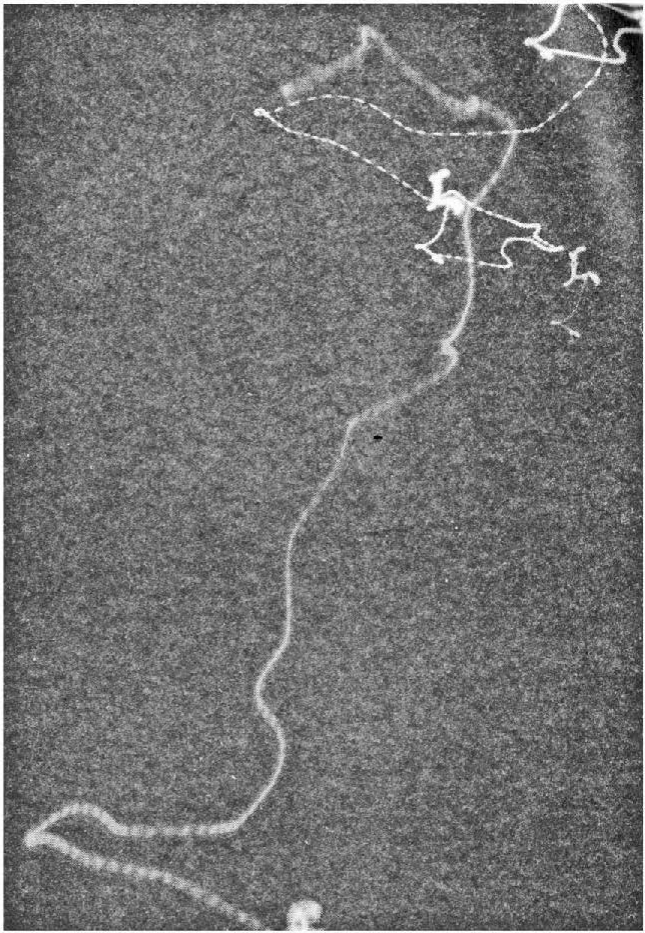

Fig.24 – O adevărată surpriză: globuri radiante invizibile sunt surprinse şi în peşteri! Documentul fotografic relevă faptul că astfel de sferoizi pot avea şi diametre foarte reduse, manifestînd totuşi un interesant proces de schimb energetic ritmat în cursul deplasărilor. Clişeul original color evidenţiază în plus şi o foarte semnificativă diferenţiere energetică: în timp ce traseele laterale apar în alb strălucitor, «dîra ritmată» principală radiază în roşu!

(Grotte di Bossea, Cuneo, Italia, septembrie 1977 foto: GRCU, prin amabilitatea d-lui Luciano Boccone)

Fig.25 (stînga) – Detaliu dintr-un cadru mai larg al unor vehiculări nocturne stranii în plină zonă urbană: sferoizi solitari se deplasează printr-un inedit schimb energetic ritmat continuu; după fiecare «pas», radiația înregistrată de pelicula fotosensibilă «se stinge»; în fracțiunea de timp care urmează pare a fi preluată din mediul ambiant o altă formă de energie ce este transformată foarte rapid, pentru a reface nivelul energetic intim în vederea efectuării «pasului» următor. Acest proces fizic extrem de interesant amintește oarecum de procesul asemănător al respirației ființelor vii. În acest fel, prin compensarea ritmată a pierderilor energetice impuse de propulsare, se asigură deplasări pe distanțe nelimitate!
(Iași, 27 ianuarie 1977, foto: cond. arhitect Andrei Frentz)

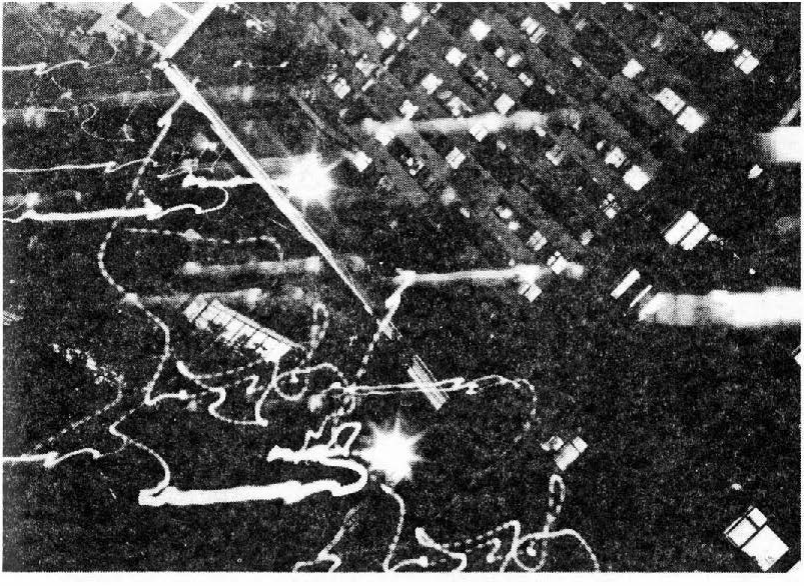

Fig.26 – Chiar și printre blocurile înalte din București se desfășoară, în mod neștiut, variate vehiculări pulsate ale unor mici globuri radiante; atrag în plus atenția unele măriri ale diametrelor «dîrelor» înregistrate, care presupun intensificări ale emisiei energetice.
(București, iunie 1976, foto: Dan Vartanian)

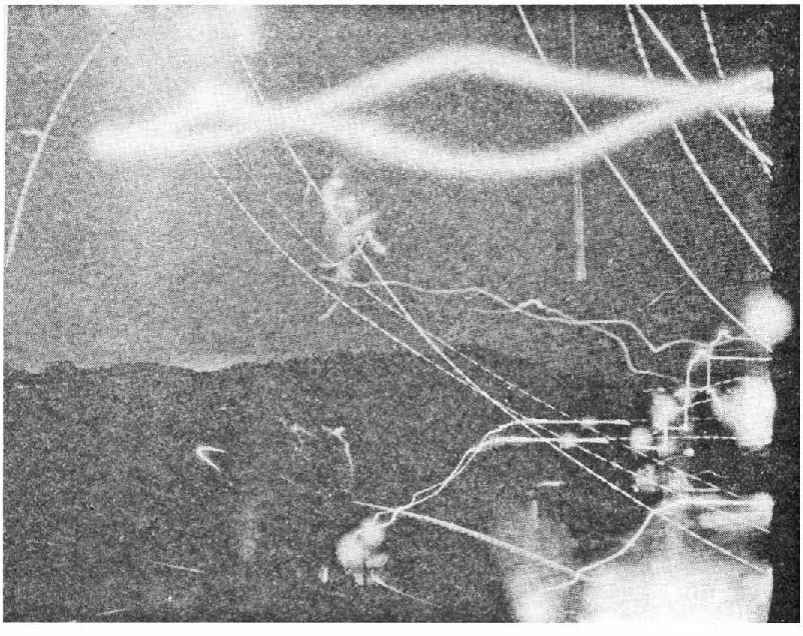

Fig.27 – Recomandînd grupului de cercetători italieni reuniţi în cadrul GRCU – Genova de a fotografia în invizibil atunci cînd contoarele Geiger semnalează creşteri ale radioactivităţii locale, aceştia au obţinut documente fotografice remarcabile; la astfel de prezenţe, impulsurile au indicat doze de radioactivitate pînă la 0,25 mR/oră. Procesele intime de compensare ritmată a energiei şi de propulsare ar fi deci din domeniul radiaţiilor gamma (invizibile, dar care impresionează puternic peliculele fotografice).

(Livorno, Italia, 1979, foto: ENU-GRCU, prin amabilitatea domnului Luciano Boccone)

Fig.28A (dreapta) – Şi pe malul Mării Negre au fost înregistrate surprize: o construcţie din apropierea plajei a fost «ţinta» unei adevărate vizite colective din partea a numeroase globuri nevăzute. Surprinse doar de clişeu, acestea şi-au desfăşurat traseele pulsate în diferite direcţii.

(Staţiunea Mamaia, 20 august 1975, foto: inginer Ion Chelaru)

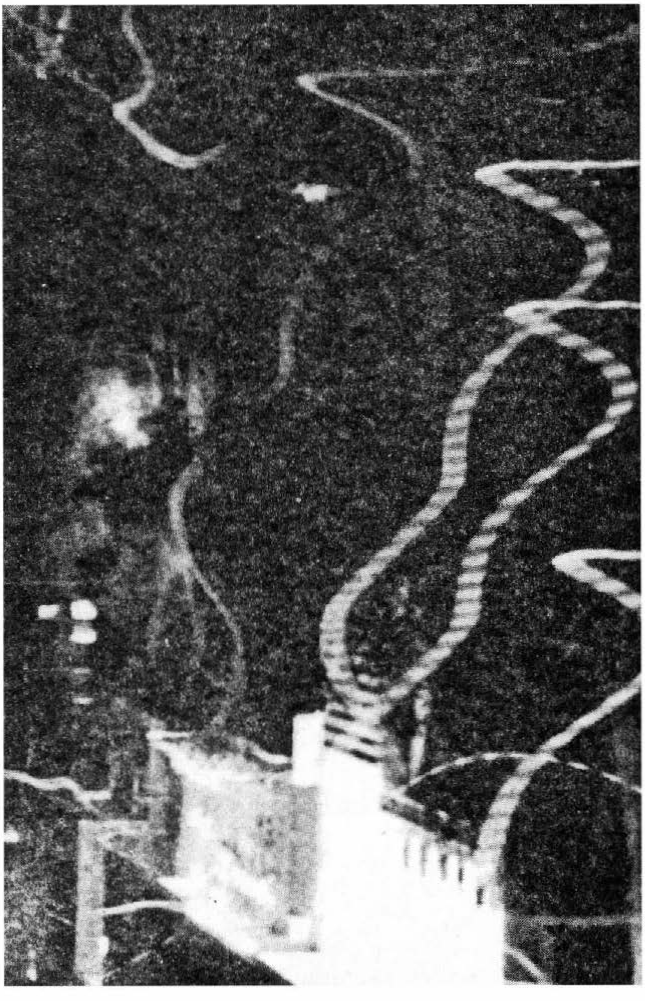

Fig.28B – Documentul fotografic din noaptea de 20 august 1975, deşi constituie încă o «amintire stricată», a înregistrat un detaliu extrem de interesant pentru cunoaşterea manifestărilor insolite: «panglicele-dîră» mai late – din partea centrală a fig. 28-A – au rezultat din alăturarea a cîte trei sferoizi ce s-au deplasat împreună, pulsînd în acelaşi ritm!
(Detaliu mărit din fig. 28-A)

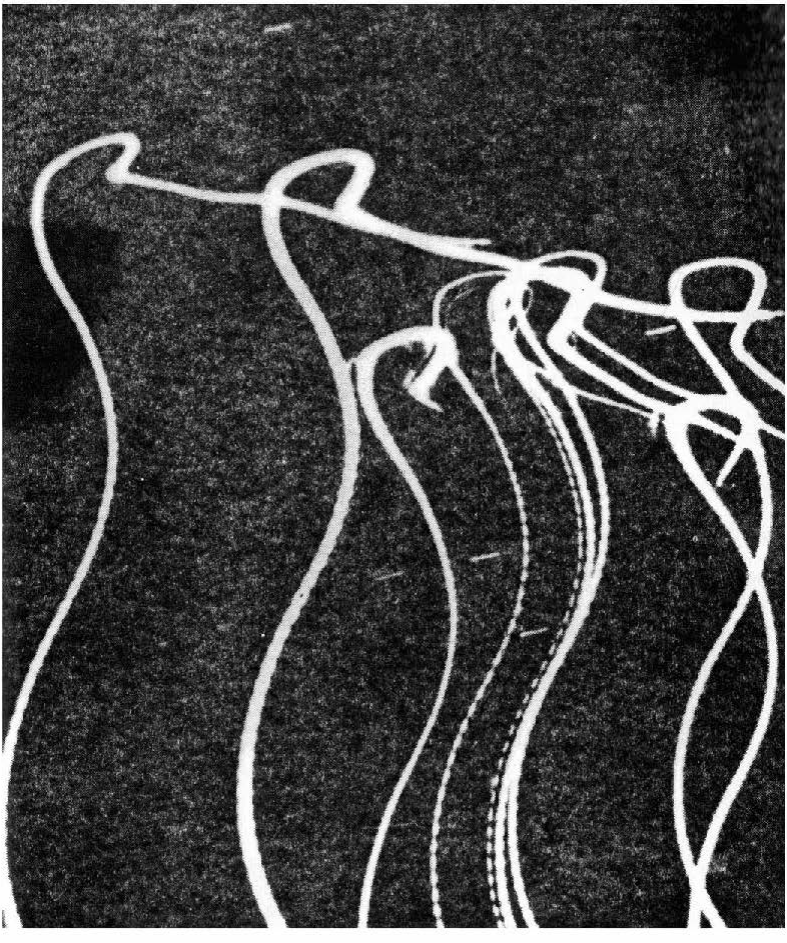

Fig.29 – Acest clişeu care trebuia să înregistreze dîrele meteoriţilor venind dinspre constelaţia «Gemenii» a fost «stricat» şi el prin impresionarea traiectoriilor pulsate şi curbate, pe care fotograful nu le-a văzut. Faţă de elementele cunoscute la vremea respectivă, imaginea a fost publicată cu explicaţia «manevre ale unor O.Z.N.». În realitate, clişeul a surprins manifestări invizibile ale unor globuri radiante care se deplasau pulsator şi în acea parte a planetei noastre.

(Newport, Rhode Island, S.U.A. – 13 decembrie 1966 – foto: J. T. Hopf)

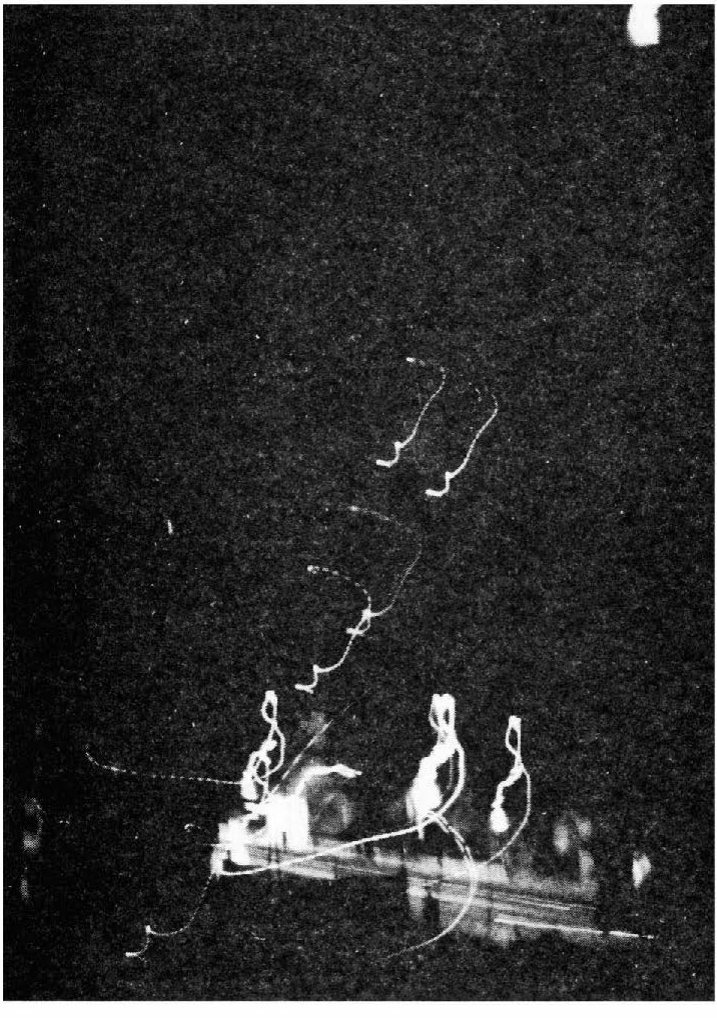

Fig.30 – În vehiculările cu propulsie energetică ritmată, micile globuri radiante nevăzute efectuează cele mai variate trasee, chiar şi în zonele locuite şi dens construite; atrage atenţia ciudata repetare în aer a unor aceloraşi «modele».

(Barcelona, Spania – 20 iulie 1980 – foto: Luis José Grifol Gutierrez)

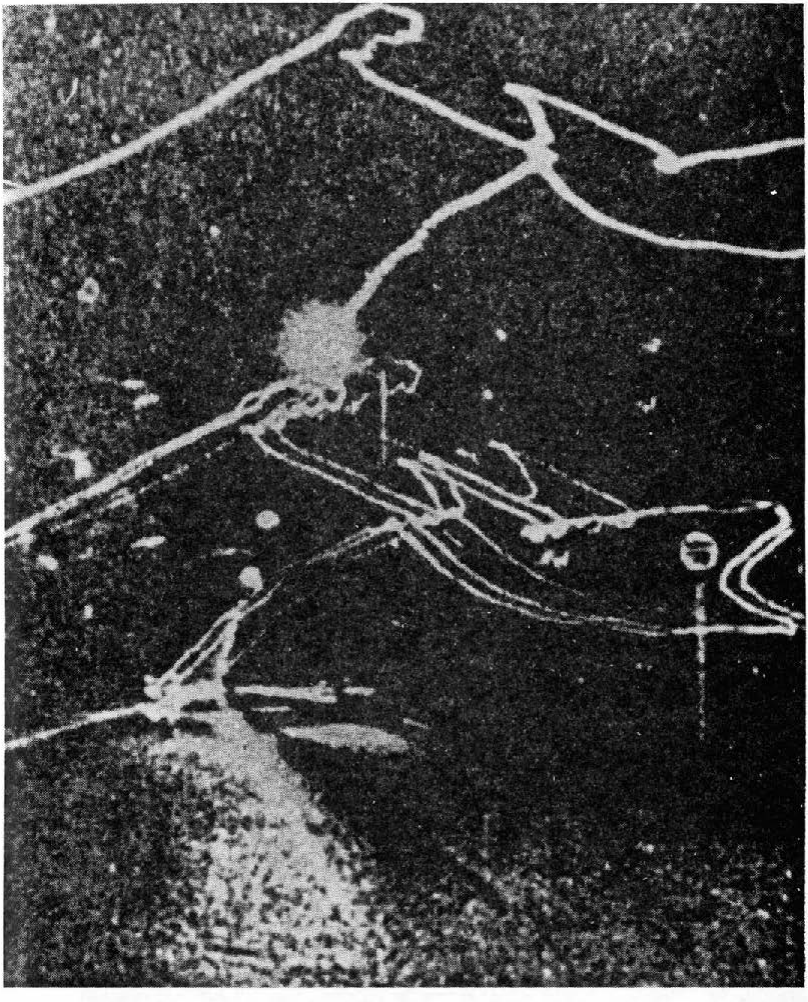

Fig.31 – O stradă din Germania răsăriteană a fost traversată într-o noapte de mai multe globuri radiante nevăzute, aflate la diferite distanțe între ele. Imaginea evidențiază însă un aspect deosebit de ciudat: traseele individuale au fost parcurse pe direcții perfect paralele, cu efectuarea în aer a unor aceloraşi «modele», impuse parcă printr-un acelaşi «program». Ce factori au condus la această similitudine?

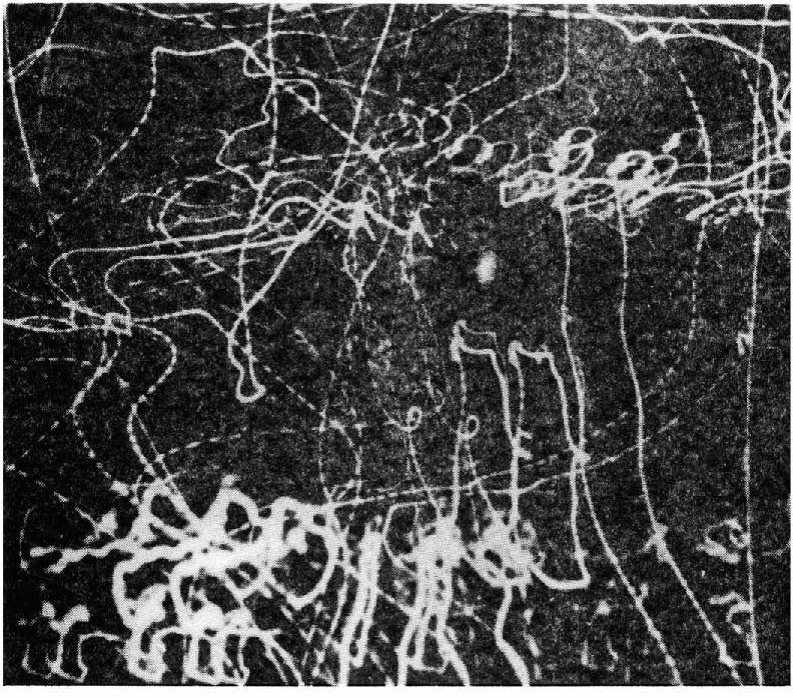

Fig.32 – Clişeele de noapte impunînd expuneri cu timp prelungit, înregistrează uneori mulţimi nebănuite ale vehiculărilor prin propulsie ritmată a entităţilor globulare din lumea invizibilă. Şi în acest caz sunt de remarcat repetarea unor aceloraşi «modele» în diferitele sinuozităţi ale traseelor parcurse. **(Parcul Victoria, Londra, 10 noiembrie 1969, foto: Stefan Chorvat, reproducere după publicaţia germană «UFO-Nachrichten», Wiesbaden)**

Fig.33 (dreapta) – O reluare foarte relevantă a unui «anumit program» de către un grup de sferoizi radianţi a fost înregistrată şi în sudul Ucrainei, în plină noapte. **(Ialta, Crimeea, foto: compozitorul Mikael Tariverdiev, reproducere după «Sovetskoe Foto» nr. 4/1970)**

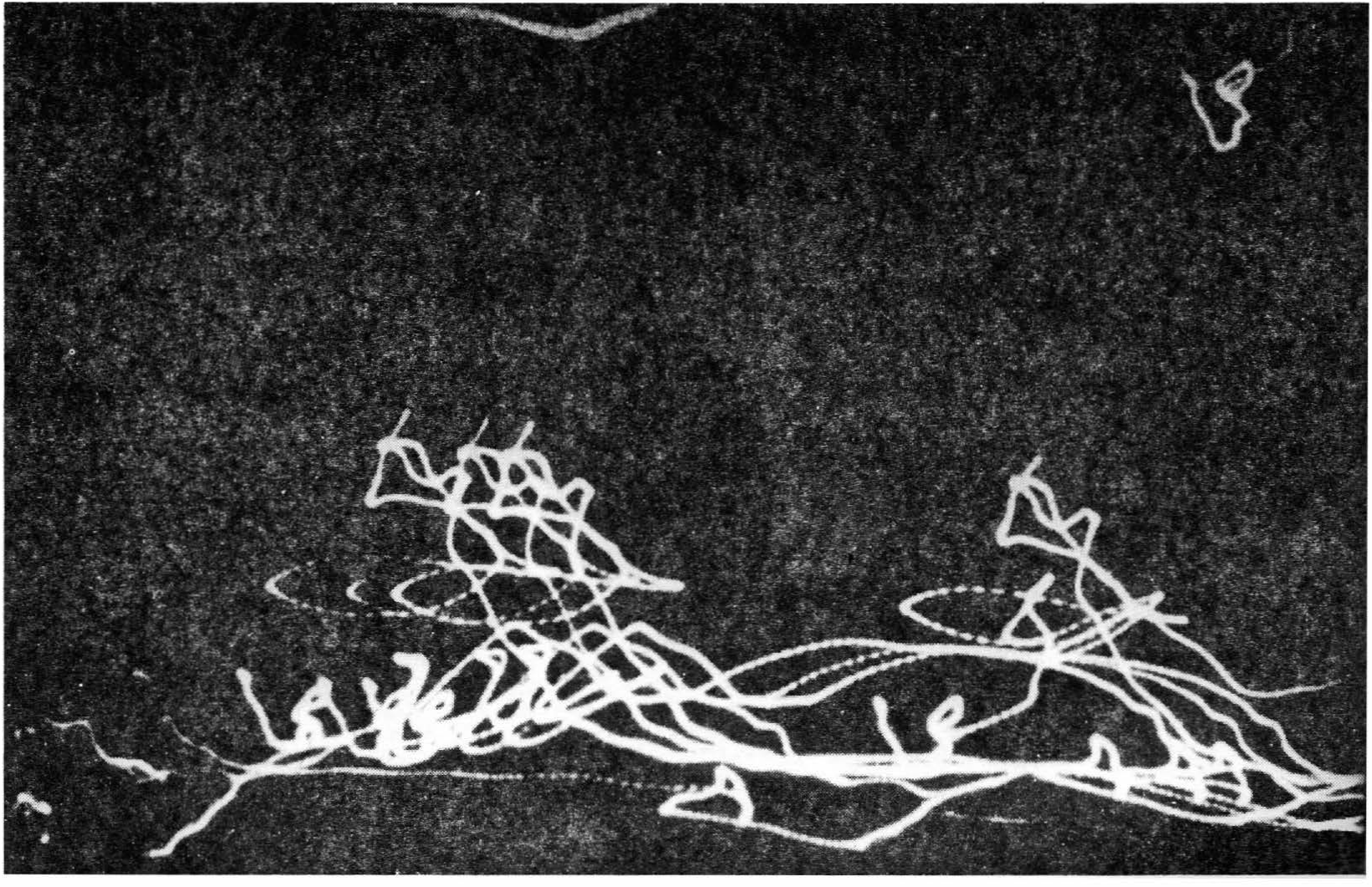
۱۴

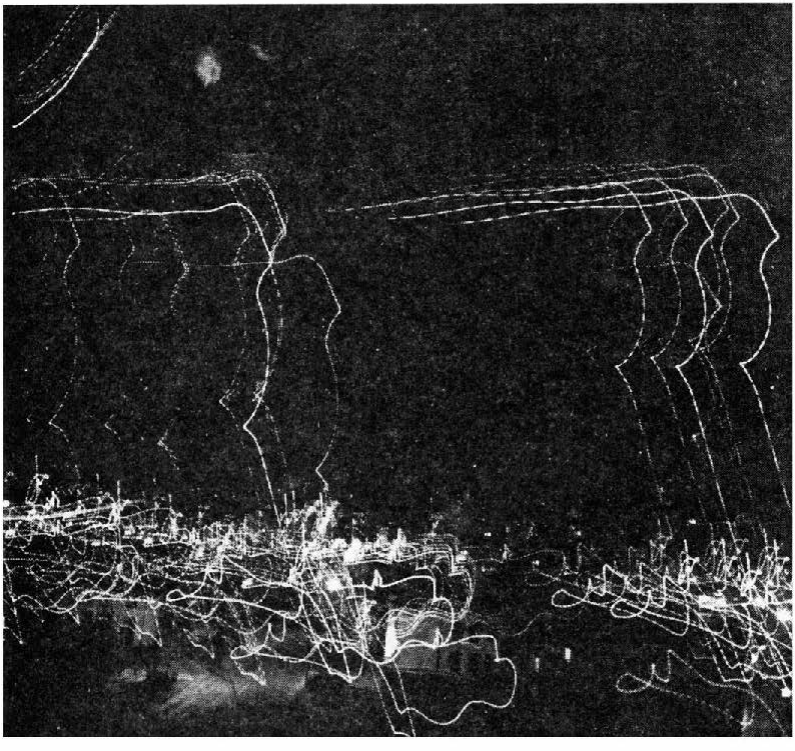

Fig.34A – Cea mai spectaculară înregistrare din cadrul colecției a vehiculării invizibile a unui numeros grup de globuri sosite din «înaltul cerului». În acea noapte friguroasă de iarnă, «vizitatorii» neștiuți au coborît pe trasee paralele «jucate» pînă deasupra construcțiilor urbane unde au efectuat în continuare, în plan orizontal, variate «modele» spațiale.
(Iași, 28 ianuarie 1978, ora 4,30, foto:cond. arhitect Andrei Frentz)

Fig.34B (dreapta) – Încă înainte de a coborî spre sol, globurile radiante se deplasau pe trasee paralele, pe care le-au păstrat în continuare și în inflexiunile verticale.
(Detaliu din fig. 34-A)

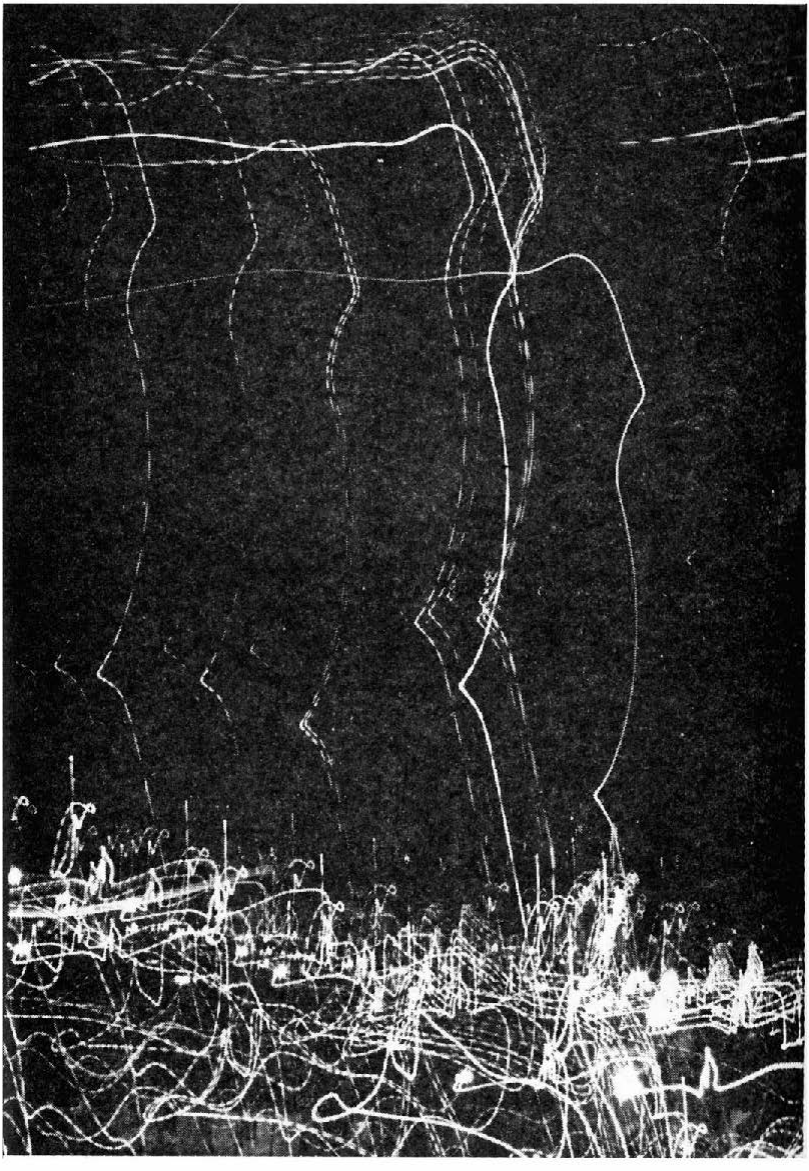

Fig.34C – Un alt detaliu mărit din cadrul impresionantei înregistrări obținute de Andrei Frentz în noaptea de 28.01.1978. Multitudinea de trasee paralele desfășurate în profunzime, după aceleași «programe» oferă poate cea mai convingătoare demonstrație a faptului că astfel de documente nu au surprins în nici un caz «fulgere globulare pulsatoare» (care în fapt nici nu există).

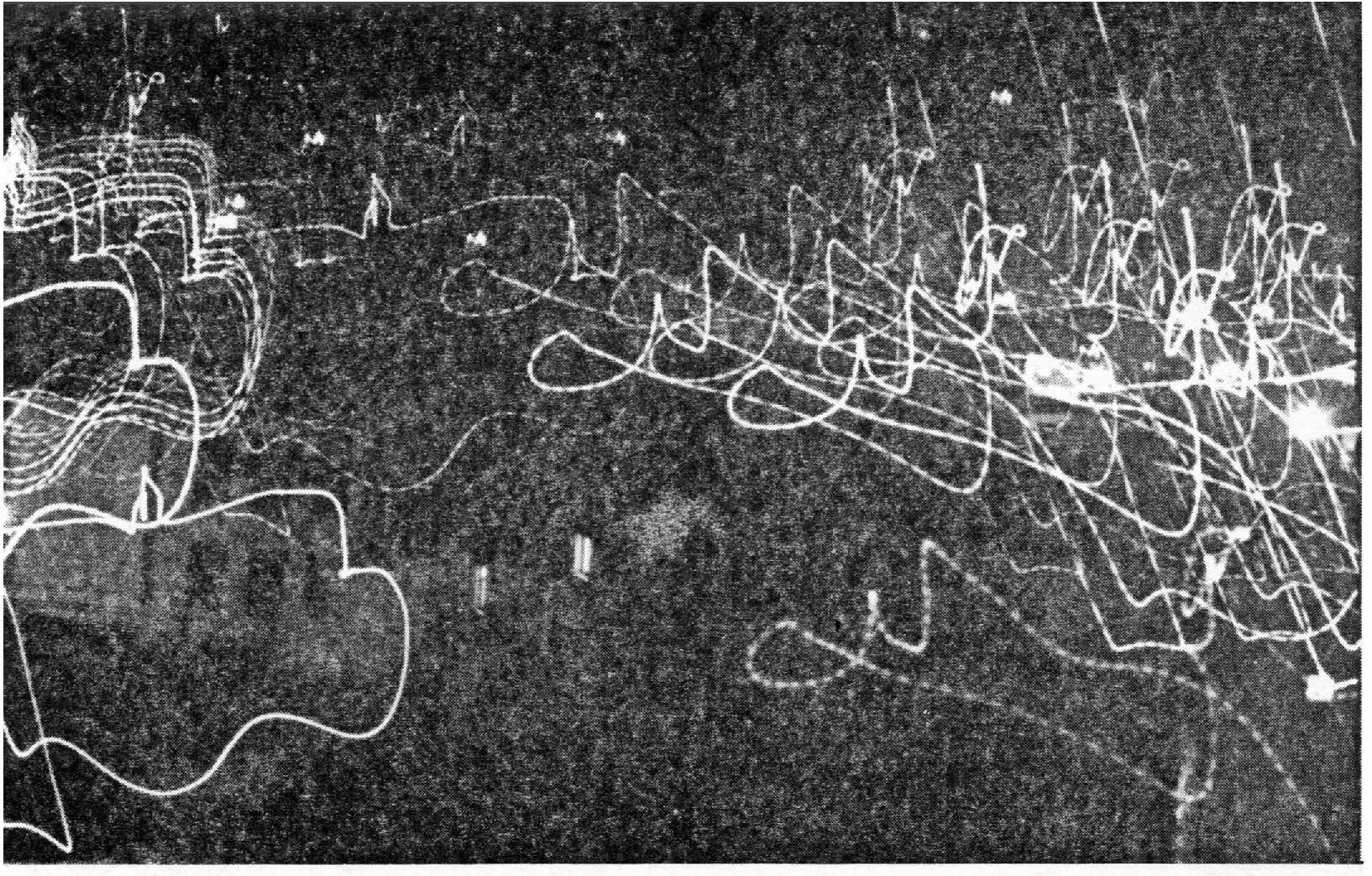

Fig.34D – Variatele «modele» parcurse de mulţimea globurilor coborîte din înălţimi neştiute evidenţiază un paralelism perfect respectat în toate «jocurile» respective, deşi secvenţele pulsaţiilor nu sunt simultane. **(Detaliu mărit din fig. 34-A)**

Fig.36 – Vehiculări pulsatorii ale unor globuri radiante se produc în cele mai neașteptate locuri. Iată astfel de trasee pulsate – în mod evident nesesizate vizual de către cei de față – care au fost surprinse la fel de întîmplător, într-o sală de așteptare, pe un timp foarte rece.
(Italia, 1977)

Fig.35 (stînga) – O fantastică defilare nocturnă: în plină iarnă, peste o sută de globuri radiante invizibile s-au deplasat în comun pe trasee paralele orizontale, efectuînd diferite «jocuri» cu aceleași programe! Deși clișeul a cuprins un spațiu larg de peste un kilometru, drumul orizontal parcurs de aceștia a fost cu mult mai lung, întrucît ei veneau de «undeva» și se duceau «undeva». (Solicitîndu-l pe fotograf să verifice o eventuală periodicitate a manifestărilor de acest fel, din șapte expuneri efectuate în noaptea respectivă – la diferite intervale de timp – doar pe două imagini au fost înregistrate trasee pulsatorii).
(Iași, 7 februarie 1968, foto: cond. arhitect Andrei Frentz)

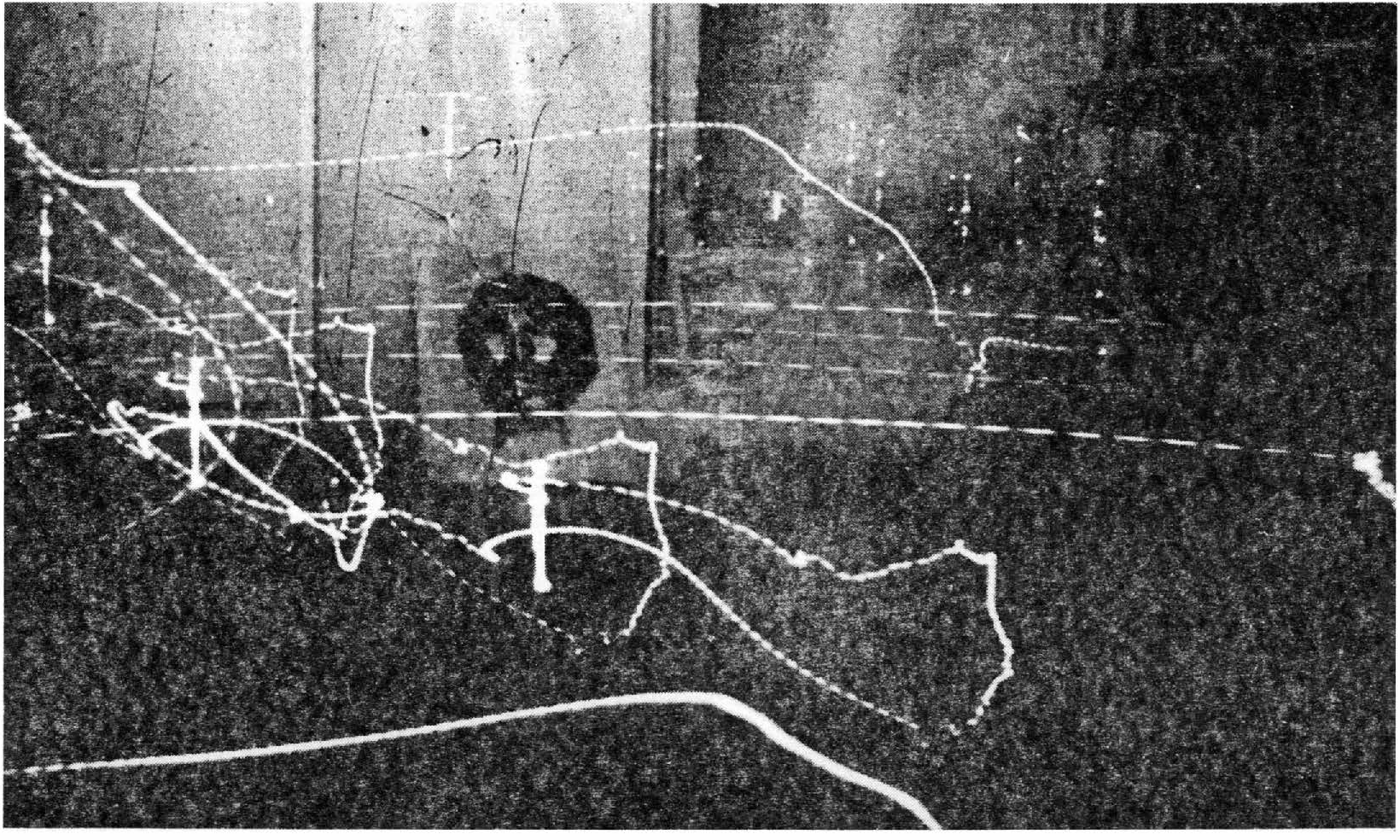

Fig.37A (stînga) – Grupuri de sferoizi se vehiculează nevăzuți și în interiorul locuințelor. Aceste manifestări foarte ciudate ale unor globuri radiante de mici dimensiuni au fost înregistrate într-o cameră a unui bloc avînd pereții din beton armat, în imediata apropiere a traseelor aflîndu-se instalații metalice destinate încălzirii. Documentul constituie încă o dovadă categorică ce elimină ipoteza fulgerelor globulare perlate...

(Iași – 22 iulie 1975 – foto: cond. arhitect Andrei Frentz)

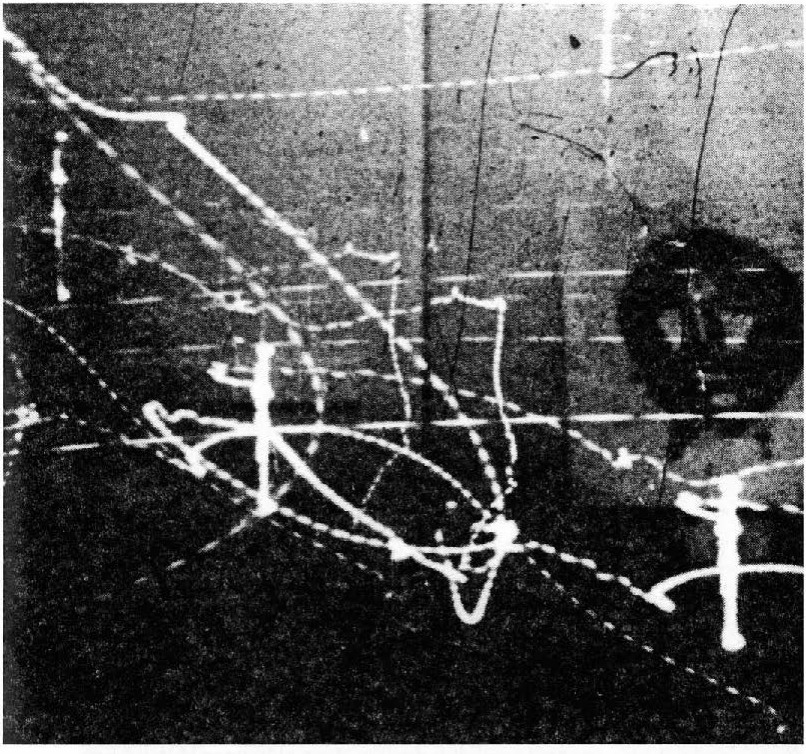

Fig.37B – Mărirea unei părți din clișeul expus întîmplător în seara zilei de 22 iulie 1975 evidențiază interesante repetări în planuri paralele a unor «programe» variate; însăși staționările care se repetă în cadrul micilor «coloane» verticale respectă «modelul» impus!

(Detaliu din fig. 37-A)

Fig.38 (stînga) – Efectuarea în spațiu a unor aceleași mișcări locale pe bază de «program» constituie, desigur, o problemă deosebit de interesantă, dar care deocamdată este dificil de interpretat.

(Document fotografic transmis prin amabilitatea d-lui Luciano Boccone)
(Punta Guèita, Italia, 29 octombrie 1977, foto: GRCU-Genova)

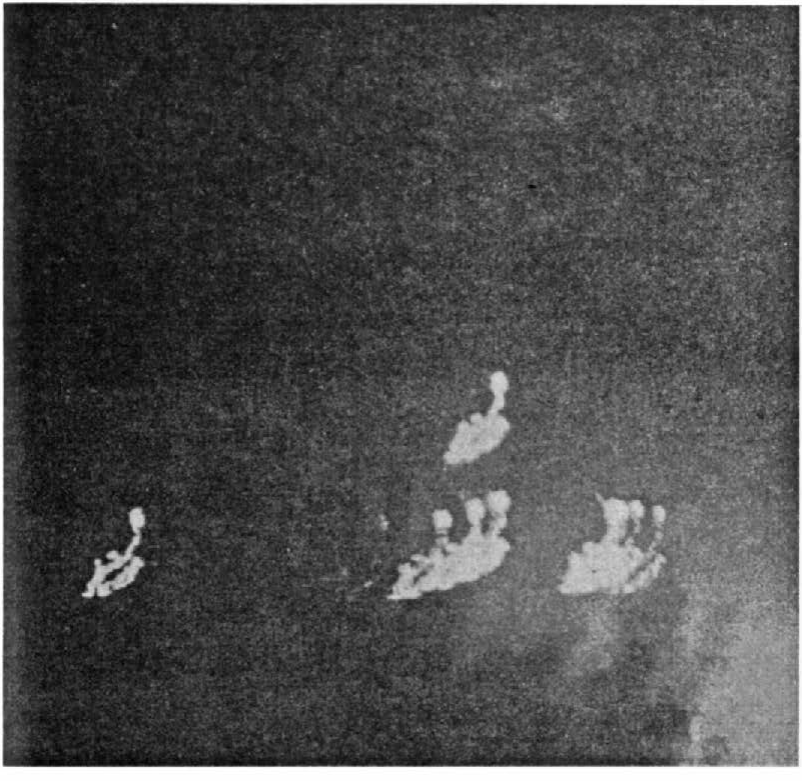

Fig.39 – O altă imagine «artistică» obținută în Italia este la fel de sugestivă în privința «manierei inteligente» în care grupe de cîte trei globuri radiante precum și sferoizi individuali efectuează un același «balet spațial».

(Document fotografic transmis în cadrul colaborării stabilite cu GRCU)
(Podere Marniano, Italia, 10 iunie 1977, foto: CUN, Prato)

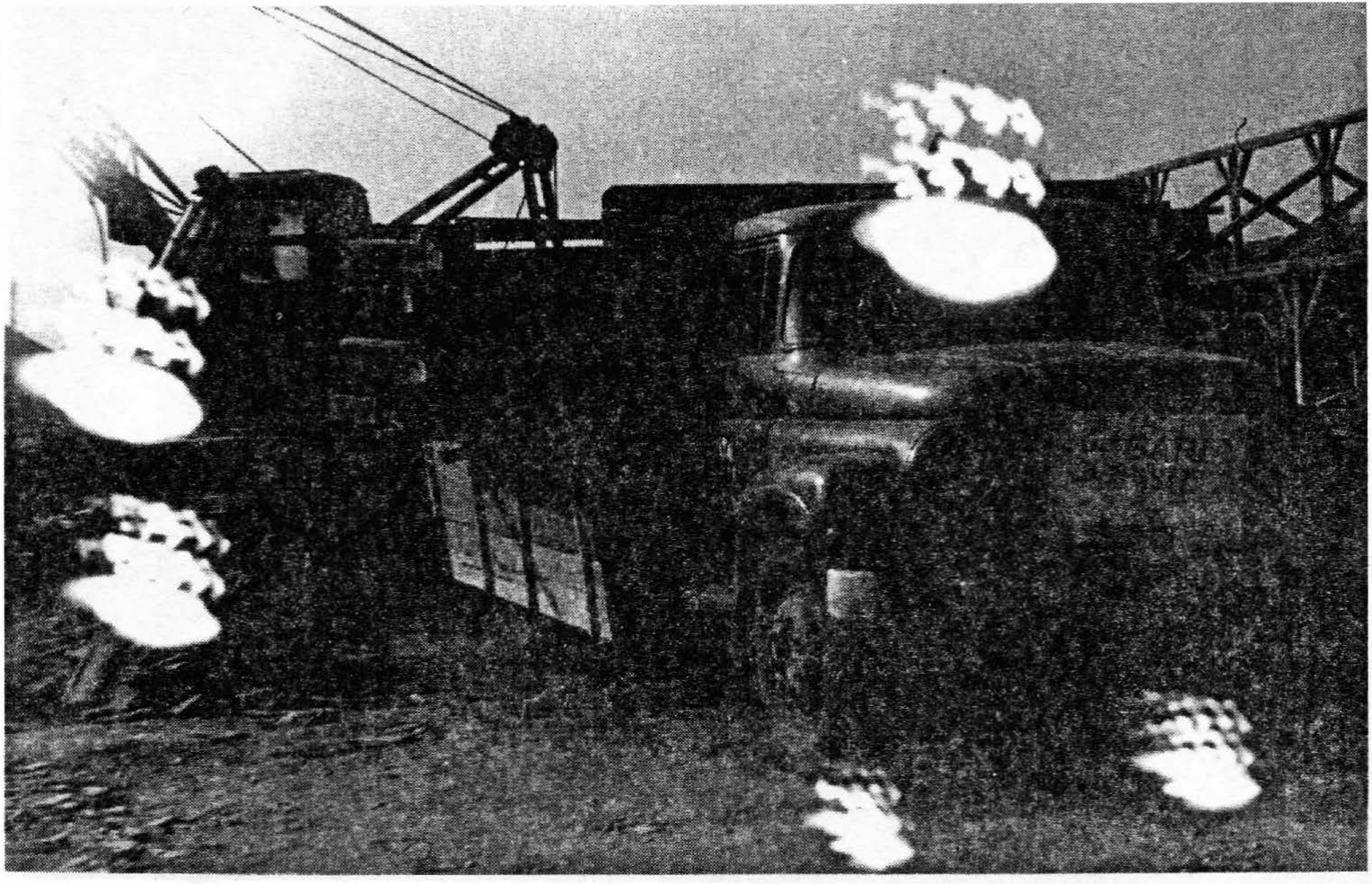

Fig.40A – În curtea unei întreprinderi, o fotografie întîmplătoare a surprins una din cele mai ciudate prezenţe invizibile: cinci globuri mai mari aflate în mişcare (de aici şi forma de elipsoizi) erau însoţite de către patru perechi de sferoizi avînd dimensiuni mult mai reduse, care, în deplasare, au efectuat cu toţii aceleaşi «modele».

(Cluj-Napoca, martie 1973, fotografie transmisă prin amabilitatea d-lui Adrian Pătruţ)

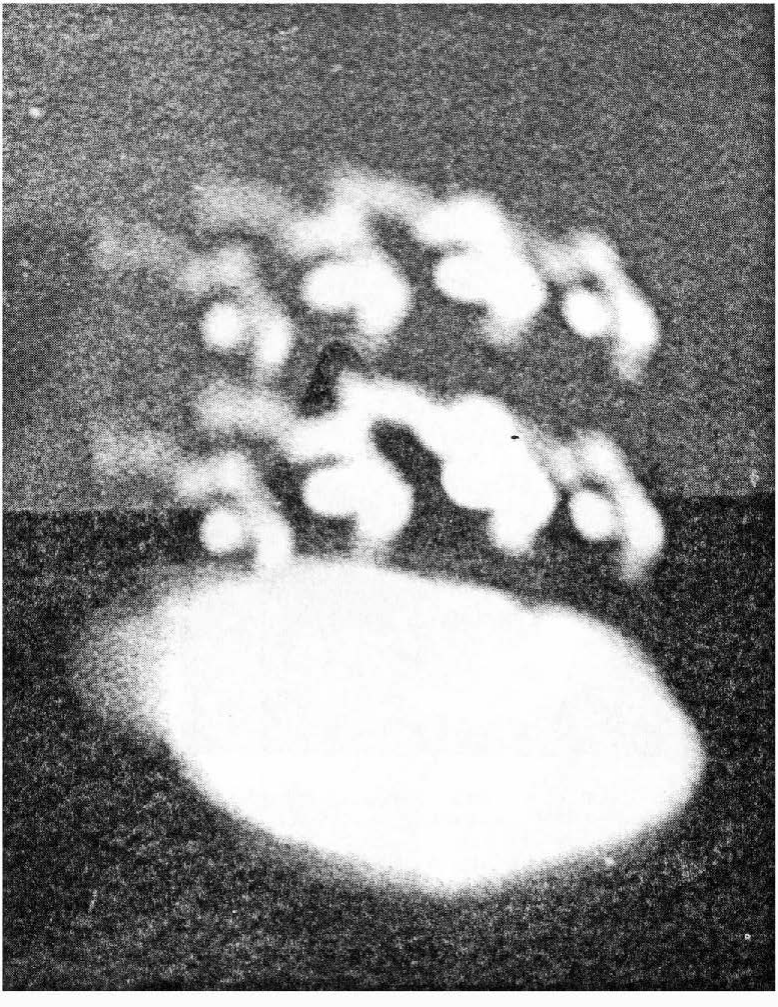

Fig.40B – Surprinse în graba lor de a însoți «maestrul radiant» care se deplasa nevăzut (de noi), cele patru perechi de mici sferoizi – la fel de invizibili – au demonstrat caracterul general al anumitor manifestări: cînd există mai mulți sferoizi apropiați, aceștia efectuează mișcări identice în spațiu!

(Detaliu mărit din fig. 40-A)

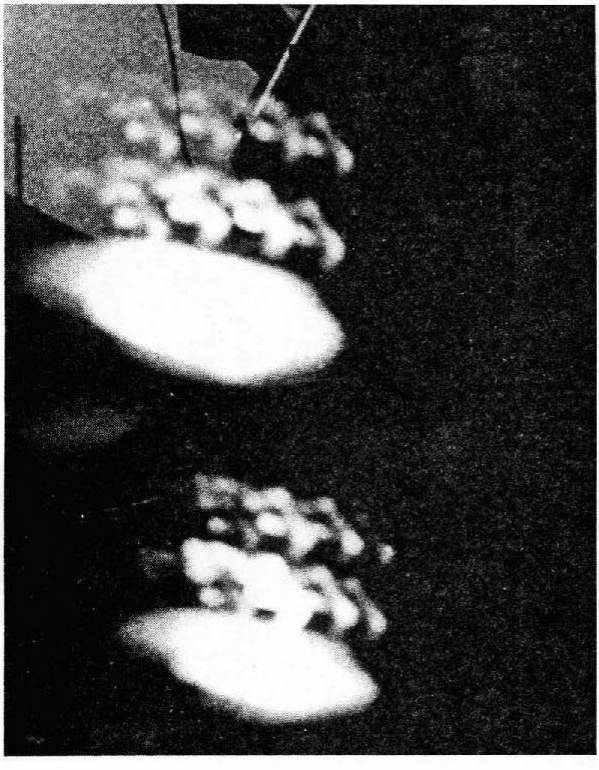

Fig.40C – Încă o dovadă categorică a faptului că astfel de manifestări ale prezențelor globulare ce radiază în invizibil nu au nimic de-a face cu rarele fulgere globulare...

(Un alt detaliu mărit din fig. 40-A)

Fig.41 (dreapta) – «Lumea de dincolo» – astfel au caracterizat maeștri yoghini conținutul acestui impresionant document fotografic. În cursul unei meditații yoga a sosit «evident intenționat», un grup de peste patruzeci de globuri intens radiante în invizibil; acestea par a fi fost însoțite de unul (sau două) globuri «mai luminoase», ale căror trasee se evidențiază în prim plan. În această «cooperare energetică» atît de sugestivă, este de remarcat atît puternica activare a aerului în jurul traseelor «modelate» ale sferoizilor, precum și învăluirea corpului maestrului yoga cu un același fel de radiație invizibilă (în imagine văzîndu-i-se doar o parte din față).

(București, februarie 1990, document primit prin amabilitatea d-lui inginer Eugen Rădulescu)

Fig.42 – O demonstraţie categorică: globurile radiante se comportă inteligent. Această formaţie de 23 «entităţi luminoase» s-a organizat în mici grupe de câte doi şi respectiv trei companioni, care s-au înşiruit cu toţii în linie dreaptă pentru a «defila ordonat» deasupra unui mare oraş! Deşi imaginea a fost prezentată repetat ca fiind « o flotilă de O.Z.N.-uri», în urma examinării clişeului de către experţi ai «Ground Saucer Watch» din Arizona – S.U.A. – ipoteza a fost eliminată; aceştia au constatat printre altele şi o anumită pulsare a radiaţiei care a impresionat pelicula fotosensibilă, fenomen fizic bine cunoscut la propulsarea globurilor energetice...

(Montreal, Canada, august 1973, foto:Michel Imbeault)

Fig.43A (dreapta) – Şi în România a fost obţinută o tulburătoare dovadă a comportării inteligente a entităţilor globulare invizibile. O înregistrare fotografică (mereu) întîmplătoare, a surprins în plină iarnă un grup de unsprezece sferoizi care «au ţinut» să fie şi ei fotografiaţi, apelînd la o inedită ordonare pe trei şiruri verticale paralele.

(Lunca Someşului Rece, la vest de Cluj-Napoca, 11 ianuarie 1976, foto: inginer Csaba Barbàth)

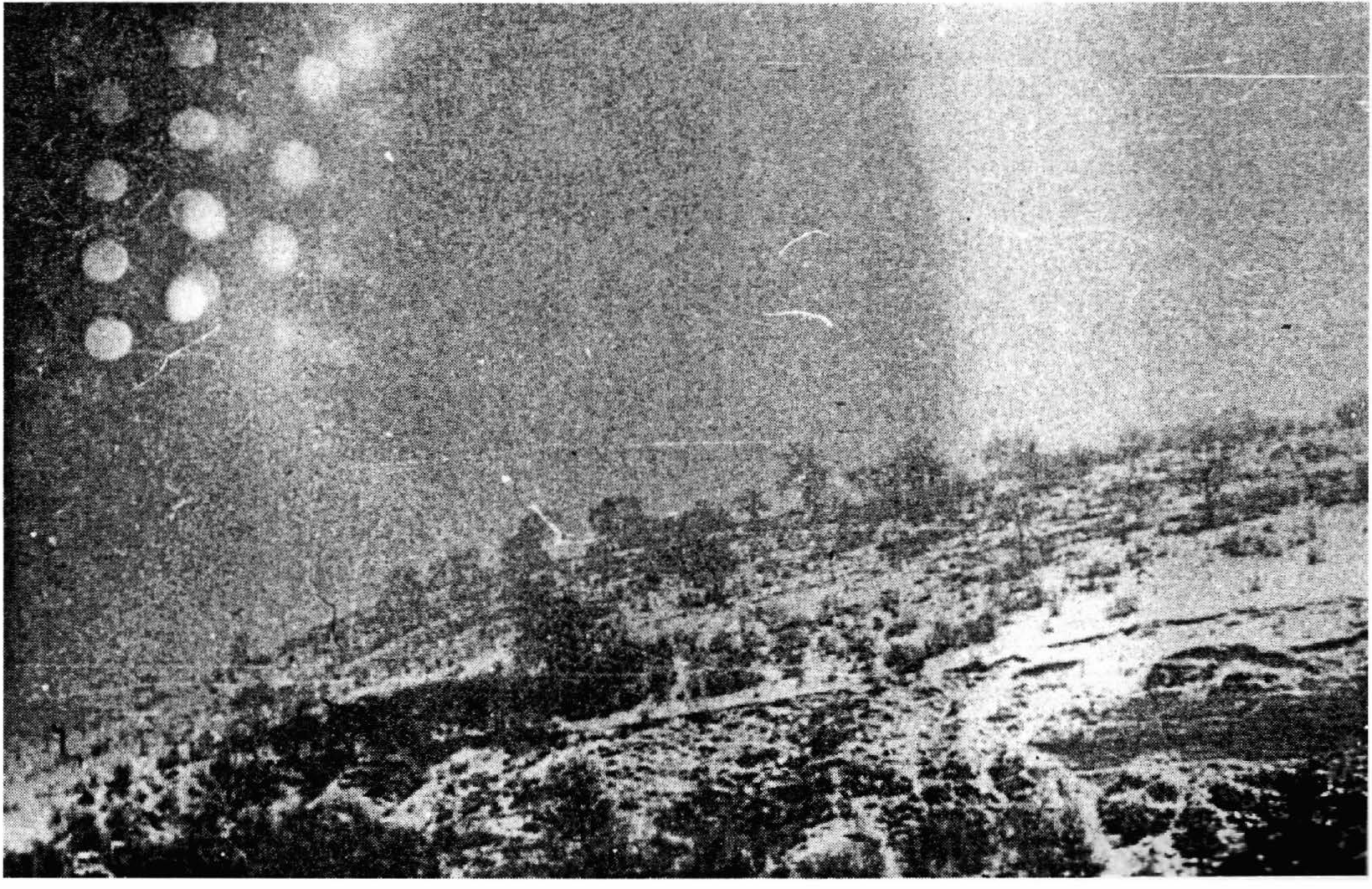

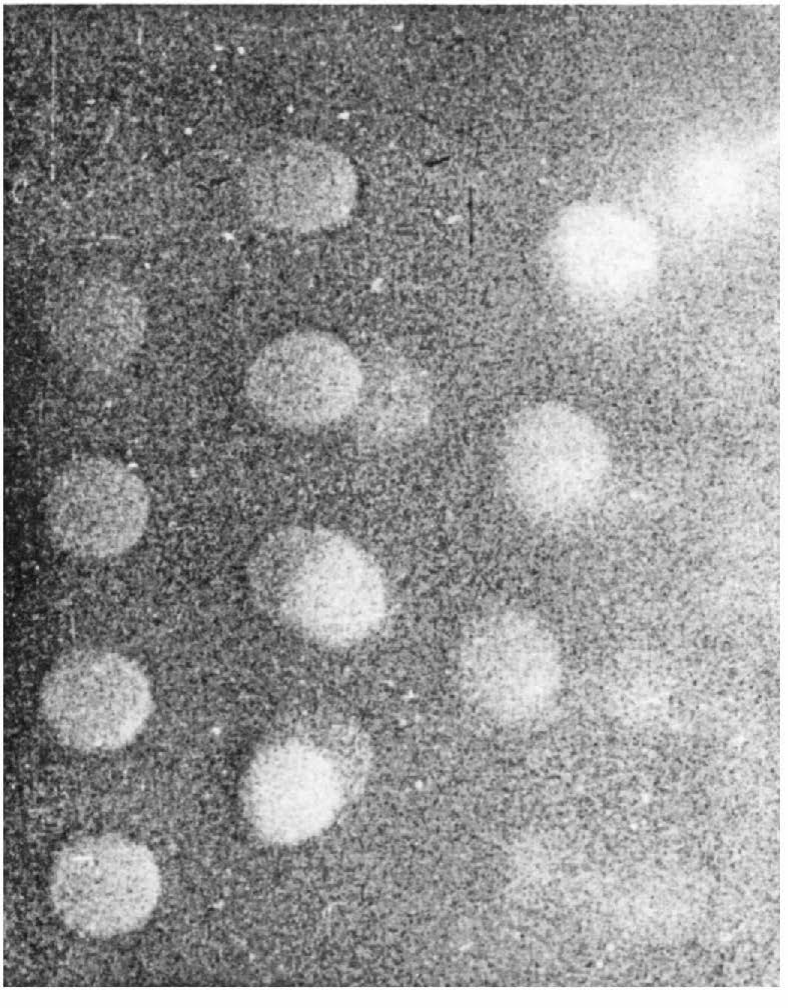

Fig.43B – Mărirea detaliului ce cuprinde grupul de entități din fig. 43 – A evidențiază în mod convingător faptul că unele globuri s-au «s-au grăbit» într-o manieră inteligentă să ajungă în «anumite» poziții echidistante, în cadrul șirurilor paralele; astfel, «dîrele luminoase» din partea dreaptă precum și dedublările formelor globulare din șirul median indică efectiv «grija» pentru amplasarea cît mai corectă a fiecărui sferoid «înșirțiat».

LUMINA NEAGRĂ

Cu cît ştiinţa se extinde mai mult, cu atît se ivesc mai multe probleme.

Johann Wolfgang von Goethe
(Maximen und Reflexionen)

Într-un laborator de experimente ştiinţifice din Londra, la instalaţiile unui laser demonstrativ erau demontate cîteva elemente ale aparaturii, fără a i se afecta totuşi funcţionarea. Într-un moment de relaxare, unul dintre specialiştii respectivi «s-a jucat» cu întrerupătorul de comandă, conectînd şi deconectînd repetat echipamentul. La fiecare alimentare a circuitului a ţîşnit în mod normal acea rază coerentă, rezultată din amplificarea instantanee a energiei secundare prin preluarea unui important aport energetic din intimitatea atomilor substanţei supusă excitaţiei electromagnetice; ceilalţi colegi asistau astfel – fără a mai acorda vreo atenţie – la obişnuitele emisii ale fasciculului de radiaţie monocromatică avînd parametrii foarte stabili, hărăziţi prin construcţia instalaţiei. Dar la a zecea conectare, a survenit o surpriză extraordinară: raza respectivă îşi schimbase subit culoarea luminii emise la manevrele anterioare şi era acum, nici mai mult nici mai puţin, o radiaţie... neagră! Uimiţi în faţa acestui fenomen insolit, specialiştii laboratorului s-au adunat în jurul echipamentului «vrăjit» şi au început să repete manevrele de conectare şi întrerupere, cu o curiozitate maximă. Spre marea lor satisfacţie, dar şi spre deconcertarea lor, efectul tulburător s-a mai produs în continuare, tot la a zecea comandă! Şi, într-adevăr, aveau de ce să fie uimiţi şi totodată derutaţi, întrucît nimeni nu a mai văzut pînă atunci o «lumină neagră» (fig. 44), evidentă nu numai în lungul fasciculului, ci şi la pata ce apărea pe panoul experimentelor! Cum a putut oare să se producă un fenomen ca acesta, cînd este bine ştiut că lungimea de undă şi frecvenţa radiaţiei emise de un aparat laser sunt valori perfect constante – specifice fiecărei instalaţii în parte – depinzînd total de substanţa supusă şocului unei radiaţii secundare? Ce s-a întîmplat oare cu fotonii luminii monocromatice la această a zecea manevrare a alimentării, căci la cele nouă conectări anterioare, raza emisă era de fiecare dată întru

totul normală? Erau oare «înlocuiți» aceștia în mod subit cu alți fotoni și anume cu... «fotoni negri»? În cadrul spectrului de radiații electromagnetice, fizica teoretică «oficială» nu a evidențiat pînă acum astfel de cuante de energie și nici experimental nu s-a semnalat existența unui «nou născut» de acest fel în lumea cuantelor sau a particulelor elementare...

Martori ai tulburătorului eveniment, specialiștii laboratorului londonez au lansat totuși o primă ipoteză – «de acoperire» – iar apoi au așternut vălul tăcerii peste descoperirea respectivă; de fapt, aceștia au recunoscut în mod deschis că insolitul fenomen va avea în viitor importante aplicații tehnice, care impun menținerea secretului. Ipoteza formulată și publicată la scurt timp împreună cu incitanta înregistrare fotografică a «razei negre» sugera producerea unui fenomen de «expulzare» a fotonilor monocromatici normali la cea de-a zecea conectare, dar printr-un proces fizic încă necunoscut. Însă în cazul cînd fotonii luminii monocromatice erau într-adevăr «zvîrliți» afară din radiația emisă, din ce era de fapt alcătuit fasciculul negru rămas pe aceeași direcție și care, de la un capăt pînă la celălalt, era negru precum cărbunele? «Cine» realiza în fond pata neagră de pe panoul opus, în locul în care la fiecare din cele nouă manevre anterioare apărea pata colorată de fotonii razei emise în mod normal? În plus, dacă fotonii monocromatici obișnuiți ar fi fost «expulzați» cu adevărat, la cea de-a zecea conectare, nu ar fi trebuit să se observe în exteriorul «razei negre» irizări ale luminii colorate obișnuite? Se simte desigur necesitatea unei alte ipoteze, căci fenomenul intim al jocului cuantic de energii pare să fie cu totul altul...

Telespectatorii au remarcat desigur adesea pe micile ecrane ale receptoarelor faptul că la unele transmisii de spectacole, în jurul reflectoarelor care iluminează scena sau sala, se produc halouri «negre», obositoare pentru ochi. Deși fenomenul ar părea asemănător, haloul întunecat ce apare pe ecrane se datorează însă unei polarizări electrostatice a cristalilor minusculi din elementele fotosensibile ale camerelor de luat vederi, atunci cînd aceștia sunt supuși la un flux prea puternic de fotoni luminoși emiși de becurile reflectoarelor. Ori, cum la un echipament laser nu poate fi aceeași situație, elementele constructive avînd cu totul o altă manieră de funcționare, rezultă deci că nici această idee nu poate fi luată în considerare...

Dar cum pentru particulele elementare ale materiei au fost identificate rînd pe rînd și «antiparticulele respective», în cadrul teoretic al existenței «antimateriei» s-ar putea accepta oare supoziția că în experimentul londonez s-a ajuns la emiterea de «antifotoni»? În această ipoteză, s-ar putea concepe desigur (similar cu procesele fizice care intervin între particulele de materie și antimaterie) o «anihilare» a tuturor fotonilor luminoși care s-ar afla în spațiul ocupat de raza laser; dar într-o astfel de situație ipotetică, urmarea ar fi oare doar o simplă transformare a fasciculului respectiv într-un fel de «corp negru» total absorbant? De

fapt, chiar dacă ar exista aceşti «antifotoni» – care pînă acum nu au fost concepuţi teoretic şi nici nu au fost sesizaţi experimental – ar rămîne aceeaşi întrebare demobilizantă: fotonii şi antifotonii anihilîndu-se reciproc, din ce ar fi fost constituit totuşi fasciculul londonez de «lumină neagră»?

Într-un astfel de context problematic, la care specialiştii respectivi nu au oferit pînă în prezent explicaţii satisfăcătoare, iar alţi fizicieni nu s-au antrenat în discutarea publică a fenomenului, s-ar părea că ar trebui să acceptăm – poate numai temporar – o ipoteză interesantă formulată şi publicată anterior de către atomistul Jean Charon (de la Centrul Francez de Cercetări Nucleare al Comisariatului pentru Energia Atomică de la Saclay). În una dintre numeroasele sale cărţi de fizică atomică – în care acest caz făcea parte din ciclul separat al lucrărilor de filozofie ştiinţifică neconformistă[1] – teoreticianul respectiv a căutat să explice lumea fotonilor luminoşi printr-o foarte interesantă extindere a proprietăţilor fizice ale electronilor (care îi generează). Pe această linie, el a plecat de la constatarea fizicii moderne a faptului că şi electronii ar fi capabili să se recunoască între ei de la distanţă şi să schimbe informaţii; dar aceste procese fizice atît de intime nu ar consta numai în stimularea electrostatică a interacţiunilor specifice. Conform consideraţiilor susţinute teoretic de către atomistul francez, schimburile energetice informaţionale dintre electroni s-ar datora existenţei unei radiaţii cu totul deosebite a acestora, pe care el a denumit-o «radiaţie electromagnetică neagră»! Constituind un domeniu energetic propriu al fiecărui electron prin însăşi închiderea în sine a radiaţiei respective, această «microzonă energizată» specifică i-ar permite electronului să emită şi fotoni virtuali – şi anume «fotoni negri»; emisiile ar putea să se producă în toate direcţiile sau, la intervenţia anumitor factori, numai într-o direcţie. Jean Charon se exprima astfel în consideraţiile sale teoretice: «Se poate spune că electronul este liber să-şi aleagă după voie semnul spinului[2] unei perechi de fotoni negri... Suntem aici în prezenţa a două «sfîrleze» în rotaţie – dar avînd sensuri contrare de rotire – la care, brusc, sensul de rotaţie ar putea fi inversat.» Din deducţiile teoretice ale atomistului francez ar rezulta deci că într-o «anumită» situaţie energetică, s-ar putea produce schimbarea semnului spinului unor perechi de fotoni, astfel încît să se ajungă la emisia de «fotoni negri»! Oare în cadrul neobişnuitului eveniment produs în laboratorul londonez, acestea au fost procesele energetice[3] ce au condus la o astfel de emisie?

1. Jean E. Charon: «L'esprit – cet inconnu», Ed. Michel Albin, Paris, 1977.
2. Spinul unei particule sau al unei cuante de energie reprezintă momentul cinetic al mişcării de rotaţie în jurul axului propriu. Numărul cuantic de spin la fotoni este s = 1. Întrucît fotonii nu au masă (în stare de repaus), momentul cinetic al acestora poate fi orientat numai de-a lungul direcţiei de propagare (fie în acelaşi sens, fie în sens contrar propagării).
3. Neexplicîndu-se nici pînă acum intimitatea fenomenului, ar putea exista şi alte două ipoteze, însă direct opuse. Una ar sugera că după o anumită epuizare a energiei preluată din

Desigur, cititorul se va întreba din ce cauză s-a insistat din nou asupra unor probleme neclarificate încă de teoreticienii şi experimentatorii ştiinţelor fundamentale, în cadrul cărora se fac doar tatonări ale ipotezelor privind intimităţile materiei şi ale energiei. Motivul este de fapt acelaşi ca şi în capitolul anterior: documente fotografice obţinute mereu la fel de întîmplător asupra unor fenomene reale care sunt însă invizibile, au înregistrat în mod repetat – în anii anteriori – şi ciudate emisii de radiaţie neagră în plin mediu natural! Dar spre deosebire de surprinzătorul eveniment oferit de instalaţia laser ce a emis un fascicul subţire şi bine direcţionat de «lumină neagră», la înregistrările stranii din diferite peisaje ale naturii s-au manifestat emisii sub forma unor fascicule difuze nedirijate şi în spaţiul unor halouri suficient de limitate. În plus, s-a evidenţiat şi o altă diferenţiere, ce pare a fi esenţială: persoanele care au expus clişeele, precum şi martorii întîmplători, nu au remarcat vizual prezenţa pe sol sau pe cer a fenomenelor cu aspect de cărbune. Era oare vorba din nou de anumite structuri de «materie invizibilă», sau poate însăşi durata de manifestare a prezenţelor şi a emisiilor respective a fost într-atît de scurtă, încît acestea nu au mai fost înregistrate de organele de văz ale persoanelor ce se aflau în locul respectiv? Dar întrucît domeniul de sensibilitate al ochilor omului este totuşi mai redus decît cel al peliculelor fotografice (chiar şi al celor obişnuite, cum este de altfel cazul majorităţii imaginilor documentare reproduse în această carte), să urmărim cu atenţie noul set de înregistrări ce au surprins, în cel mai obiectiv mod, o categorie diferită de prezenţe şi manifestări invizibile existente în mediul ambiant.

În cadrul noii familii de fenomene ale lumii nevăzute, colecţia acumulată evidenţiază un fapt care amplifică gradul de complexitate al problematicii res-

---

reţeaua atomică a substanţei supusă la excitaţii continui (în timpul celor nouă conectări consecutive) s-ar fi ajuns la o stare limită. La un astfel de prag negativ, s-ar fi deschis oare bariera acelui spaţiu închis al radiaţiei negre ce îl are fiecare electron în parte, emiţîndu-se astfel fotoni negri sub forma fasciculului subţire făcut parcă din cărbune? Dar atunci, cum şi-au mai refăcut electronii – şi respectiv atomii substanţei excitate – rezerva energetică intimă, fiindcă au urmat apoi din nou cele nouă conectări cu emitere normală a fasciculului de lumină monocromatică? În ipoteza inversă, aceste manevre repetate ar putea crea ele un «prag pozitiv», adică un nivel mai crescut de energie, care să impună acea deschidere a barierei radiaţiei negre? În substanţa supusă radiaţiei secundare în mod repetat, prin şocurile respective s-ar produce oare un efect inductiv ce ar crea «pragul pozitiv», generîndu-se un proces fizic ritmat în timp – asemănător oarecum cu «efectul Comoroşan» specific anumitor iradieri prelungite? (Omul de ştiinţă român prof. dr. docent Sorin Comoroşan a descoperit în anii anteriori un interesant proces fizic: iradiind în mod repetat cu lumină verde substratul unor enzime – la intervale de cîte 5 secunde – procesul de transformare a acestora s-a accelerat în mod spectacular. Deci, în schimburile energetice din intimitatea materiei, există şi anumiţi «moduli de timp eficient» care pot constitui «praguri» ale diferitelor procese fizice.

pective: efectele de «radiaţie neagră» se produc în mediul ambiant de către mai multe feluri de surse. Cea mai «naturală» emisie de acest fel a fost surprinsă ca emanînd de la nivelul solului (fig. 45), la marginea unei păduri; această înregistrare ar conduce la presupunerea că ar exista anumite degajări energetice telurice, care în anumite condiţii ar genera «efluvii negre», necercetate încă pînă acum de geofizicieni. Din nou se pune însă aceeaşi întrebare: ce formă de energie ar fi aceasta?

O surprinzătoare dezvăluire oferită de documentarul manifestărilor întunecate vine să pună în evidenţă şi o altă origine pentru fenomenul respectiv: unele dintre «globurile strălucitoare inteligente» – de felul celor prezentate în capitolul anterior – au demonstrat potenţe energetice deosebite, producînd în jurul lor halouri de «lumină neagră» (fig. 46-51). Totuşi, mărirea acelor porţiuni din fotografiile care au înregistrat globuri radiante ce şi-au formatat o «coroană» întunecată (fig.46-B, 48-B, 49-B) pare a demonstra mai degrabă o surprinzătoare relevare: haloul pare a fi constituit din «particule negre», care difuzează în mod discret în mediul apropiat. Oare sunt acestea doar anumite cuante de energie sub formă de «fotoni negri» sau eventual de «antifotoni» care anihilează rapid fotonii luminii naturale? Sau ar putea fi chiar nişte particule din lumea mai subtilă a quarkurilor ori chiar a preonilor? Desigur că deocamdată nu se poate oferi un răspuns. Şi parcă pentru a evidenţia şi mai mult necesitatea studierii aprofundate a acestui documentar inedit, este de remarcat în plus şi un alt fenomen înregistrat de pelicula fotografică: în cazul fig. 46-A şi B, se constată că în aer s-a produs şi un fel de polarizare în plan axial-orizontal a haloului emisferei întunecate.

În acest context atît de dificil de explicat deocamdată, în legătură cu intransigentele manifestări ale acestor globuri radiante, este de menţionat un aspect interesant: iniţiaţii care cunosc multe intimităţi ale «entităţilor inteligente» existente în lumea invizibilă ştiu că acestea îşi formează învelişuri din materii subtile diferenţiate calitativ, care au un anumit rol în procesele energetice specifice. Iată de exemplu ce scria în urmă cu şase decenii, pe această linie, autorul german O. E. Bernhardt[4]:

«Compoziţia coroanei radiante este determinantă pentru intensitatea proceselor care au misiunea de a capta emisiile sistemului de radiaţii din ansamblul universului.

Să ne reprezentăm Forţa originală radiantă care se răspîndeşte în univers. Ea curge... traversînd fiecare dintre părţile sale şi fiecare din genurile sale. Şi fiecare parte, fiecare gen, o transmite transformată în radiaţie proprie. Diversitatea com-

4. Acest remarcabil iniţiat a publicat sub numele de Abd-ru-shin cunoaşterea sa privind lumea invizibilă şi relaţiile cosmice superioare; în ultimii ani au fost reeditate în diferite limbi volumele operei sale, ediţia franceză apărînd sub titlul «Dans la lumière de la Vérité – Le Message du Graal», sub îngrijirea Editions Francaises du Graal, Paris, 1989.

poziției părților antrenează astfel modificări în radiația originală, modificări ce transformă de asemenea culoarea acestei radiații...»

Așadar, iată nu numai o clarificare posibilă a sursei de energie de la care entitățile din «lumea invizibilă» se alimentează pentru a se manifesta și a se propulsa, dar și o explicație a formării și rolului acestor halouri: «coroanele întunecate» ar fi deci restituiri modificate ale «radiației originale», fiind astfel un fel de «deșeuri» ale unei «hrăniri energetice»; în același timp, halourile ar avea și un rol protector.

O a treia categorie de surse locale capabile să genereze astfel de învelișuri întunecate atît de stranii este poate cea mai captivantă: un document fotografic unicat a înregistrat un același gen de fenomene, care a fost produs însă de către un mare obiect tehnic! Imaginea respectivă (fig. 52) demonstrează o realitate de asemenea cu alură de fantastic: o cunoaștere științifică foarte avansată este capabilă să determine structura și procesele energetice intime ale «luminii negre» și apoi să reproducă în mod artificial uimitoarele «coroane» de aer lipsite de fotonii luminii naturale! Dar care ar fi avantajul realizării aplicative a «halourilor negre»? Este desigur bine știut faptul că ochiul uman «vede» întregul mediu înconjurător prin preluarea radiațiilor luminoase reflectate de către toate formele materiale din jur; pe întuneric, oamenii nu văd nimic. În cazul cînd un obiect sau o ființă ar fi învăluite de un «halou de întuneric», radiația luminoasă normală ar fi anihilată în spațiul haloului și nu ar mai fi reflectată spre ochii celor de față, prezența obiectului sau a ființei respective devenind... invizibilă! Or, înregistrarea fotografică din fig. 52 a surprins pe cer o astfel de prezență – nesesizată vizual – a unui mare «obiect zburător neidentificat», care staționa ascuns vederii oamenilor de la sol prin marele său «halou negru». Generarea fenomenului respectiv a făcut ca fotonii solari să nu mai ajungă la suprafața reflectantă a evidentei «farfurii zburătoare», demonstrînd unul dintre procedeele uzuale ale O.Z.N. de a deveni invizibile[5]!

---

5. În cartea «Zurück zu den Sternen» (Ed. Econ-Düsseldorf), Erich von Däniken a reprodus parțial un text sanscrit antic existent la Academia de Studii Sanscrite (Mysore, India) care se referă la «secretul de a face invizibile aparatele zburătoare». Deci în India antică se cunoștea faptul că «anumite ființe» aplicau această «metodă tehnică»!

Mai recent, Jacques Vallée a reluat în cartea sa «Le collège Invisible» (Ed. Albin Michel, Paris, 1976) extraordinarul caz al «Dr. X», persoană care a fost martora unui eveniment fantastic: în noaptea de 1/2 noiembrie 1968, undeva în centrul Franței, acesta a urmărit uluitoarea întrepătrundere a două mari O.Z.N.-uri – de același tip și aceleași dimensiuni – care staționau strălucind în întuneric, la mică altitudine; obiectul zburător «unic» ce a rezultat a dispărut la scurt timp în mod subit.

Analizînd și alte cazuri similare, în cartea «Enigme în Galaxie» (Ed. Junimea, 1983) am prezentat și o altă ipoteză (proprie): călătoriile cosmice cît și unele manifestări ale O.Z.N. s-ar efectua în stare dematerializată prin trecerea întregului corp material într-o stare

O a patra categorie de surse cu emisii de «radiaţii negre» ne surprinde printr-un aspect la fel de insolit: acestea apar ca fiind şi ele «aglomerări globulare», dar sunt alcătuite probabil din alte particule subelementare ale materiei subtile, peliculele fotosensibile înregistrîndu-le sub forma unor sferoizi total întunecaţi. În realitate, cu toate că în filmele obişnuite (alb-negru) astfel de globuri par fi «negre» (fig. 53), efectul este totuşi aparent; înregistrările de pe filmele color arată că nuanţa şi culoarea adevărată a multor prezenţe invizibile de acest fel este fie un cafeniu închis (fig. 54), fie roşie. Şi astfel, la copierea clişeelor color în alb-negru şi respectiv la fotografierea pe filme alb-negru, culorile respective sunt redate total întunecat, pe fotografii apărînd inevitabil culoarea neagră. (Determinarea nuanţei şi a culorii în astfel de situaţii, ar putea fi efectuată numai în laboratoare specializate, căci, aşa cum se exprima şi autorul citat mai sus, fiecare entitate îşi are o radiaţie proprie.)

Desigur că analizînd astfel de documente fotografice (fig. 55-73) survine şi o altă întrebare inerentă: «globurile negre» nu sunt cumva din aceeaşi familie a «globurilor radiante» invizibile – aparent luminoase – care au fost prezentate în capitolul anterior? Dar chiar mai mult decît atît, nu ar putea să fie de fapt aceeaşi «sferoizi aparent strălucitori», care între timp şi-ar fi pierdut o bună parte din potenţialul lor energetic atît de deosebit?

O gravură provenind din sec. al XVI-lea susţine parcă o ipoteză de acest fel. «Înregistrarea» care a fost desenată la timpul respectiv a transmis peste veacuri un eveniment cu totul deosebit, care se pare că în vara anului 1566 a tulburat pe mulţi locuitori ai oraşului elveţian Basel: pe cer ar fi apărut în plină zi, vizibile cu ochiul liber[6], o serie de globuri «albe» şi «negre» (fig. 72), cum nu s-au mai pomenit niciunde[7] pe Pămînt! Faţă de această consemnare documentară, s-ar

---

izotopică; în acest sens, am considerat că prin comandarea unui proces fizic de rezonanţă, ar putea fi «expulzate» temporar din structura materială normală acele quarkuri şi gluoni ce redau aspectul dens, vizibil; drept urmare, în spaţiu ar rămîne doar «programul» invizibil şi fără greutate, care ar putea reveni la «normal» tot la o comandă!

6. Totuşi, au existat şi semnalări repetate ale unor manifestări *vizibile* interesante: în locuri în care s-au produs ionizări active ale aerului – fie pe cale electrostatică (de exemplu în timpul activităţilor atmosferice din sezoanele calde sau înainte şi în timpul cutremurelor datorită piezoelectricităţii straturilor subterane etc.), fie pe cale termică (la focuri deschise, spre exemplu), fie datorită diferitelor radiaţii (de exemplu la surse de înaltă frecvenţă, sau la emisii radioactive etc) – multe persoane au văzut direct deplasările diferitelor globuri radiante luminoase, de culoare alb-strălucitor, gălbui, roşiatic, verzi, albăstrui; acest fapt a permis difuzarea multor ipoteze subiective – de exemplu apariţii de O.Z.N., fulgere globulare – care în cazurile respective nu aveau însă o bază reală.
7. Fără a consulta un documentar fotografic mai extins (ca cel prezentat în această carte) în baza căruia să poată analiza marea varietate de manifestări ale straniilor globuri radiante – albe, colorate, sau întunecate – chimistul sovietic dr. M. Dunitriev a publicat cu cîţiva ani

putea considera ca fiind valabilă ipoteza «degradării» treptate a sferoizilor «albi» pînă la întunecarea lor? De fapt, însăşi fila de cronică ce a descris acel eveniment extraordinar (care din păcate, ca orice cronică, a redat foarte succint unele detalii asupra observaţiei respective), a eliminat totuşi această ipoteză. După cum a consemnat cronicarul, omul de cultură Samuel Coccius, care singur s-a recomandat ca «studios al Sfintei Scripturi şi al artelor liberale, la Basilea», în ziua de 7 august 1566 «au fost văzute sfere mari negre, care se mişcau în faţa soarelui cu mare viteză şi rapiditate, repezindu-se ca într-o luptă, unele devenind roşii şi înfocate şi drept urmare s-au consumat şi au dispărut.» Ar rezulta deci faptul că însăşi globurile negre au fost acelea care s-au «activat» – devenind roşii – pentru a trece apoi în invizibil...

O remarcabilă confirmare a evenimentului de la Basilea, dar peste mai bine de patru secole, a fost constituită de înregistrarea fotografică recentă a unei manifestări oarecum asemănătoare, a unor grupuri de globuri albe şi roşii; de această dată, nevăzută de martorii de la sol, intriganta prezenţă de pe bolta cerului a avut loc în nordul Franţei. Publicînd – mărite mult – cele trei imagini color ale unor deplasări şi apoi înşiruiri de sferoizi care au persistat în seara zilei de 5 noiembrie 1990 deasupra oraşului Gennevilliers, clişee obţinute «din întîmplare» de către fotoreporterul Philippe Ughetto, revista «Paris Match» (nr. 2 165/1990) le-a prezentat cam în aceeaşi nuanţă a semnalării de acum patru veacuri, din cronica lui Samuel Coccius: ca o curiozitate a vremii. (De fapt, apreciindu-se că nu putea fi vorba de prezenţa unor O.Z.N.-uri, s-a inserat şi explicaţia simplistă a înregistrării deplasării pe boltă a unui tronson de rachetă, aflat în dezagregare termică. Dar la ultimele două imagini – cele mai semnificative – timpul de manevrare şi

în urmă (în «Vokrug Sveta») o ipoteză lipsită de fond real. Considerînd în mod subiectiv că sferoizii radianţi ar avea la origine anumite procese chimice (care?) ale unui amestec de aer – producînd astfel o chemiluminescenţă, idee care nu a fost reţinută însă de către specialişti ai fizicii atmosferice din diferite ţări – în îndelungata căutare a originii fulgerelor globulare el a reluat şi o altă idee nerecunoscută de specialişti, aceea a existenţei unor «fulgere negre»; ba chiar mai mult, a atribuit tuturor acestor fenomene valori deosebit de ridicate pentru potenţialele energetice proprii, deşi există măsurători cantitative ce demonstrează nivelul energetic suficient de scăzut al fulgerelor globulare. Desigur, dacă acest chimist ar fi cunoscut documentele fotografice care să demonstreze lipsa oricărui efect la nivelul solului atunci cînd acolo staţionau unul sau mai multe globuri radiante, el nu s-ar mai fi hazardat în ipoteza sa nefondată. În subiectivismul său, M. Dimitriev s-a antrenat chiar într-o viziune apocaliptică, imaginînd o tragedie de mari proporţii: marele oraş antic Mohenjo Daro (din Pakistan) – care avea o populaţie de peste o sută de mii de locuitori – ar fi fost distrus în urmă cu cinci milenii de către explozia subită a unui număr de 1000 globuri chemiluminescente şi a nu mai puţin de 3000 de «fulgere negre»!! Bineînţeles că în toată această ipoteză aberantă, chimistul nu a explicat nici modul în care s-au format miile de globuri şi nici cum s-au adunat cu toate deasupra oraşului, unde au explodat ca la comandă pentru a-l distruge!

de expunere a aparatului a fost de 12 secunde, interval în care segmentul de rachetă s-ar fi deplasat pe o distanţă de peste o sută de kilometri; şi totuşi, în aceste ultime două documente fotografice, globurile roşii şi apoi cele albe, au staţionat în aceeaşi poziţie faţă de construcţiile de la sol!) În realitate, cele două clişee succesive au surprins un fenomen prea puţin cunoscut de către locuitorii planetei noastre: staţionarea foarte ordonată a unui şir de 16 globuri roşii invizibile (fig. 87), urmată la cîteva secunde de ordonarea – în acelaşi loc – a două şiruri de cîte 14 globuri albe (fig. 88), care s-au aşezat perfect simetric de-o parte şi de alta a şirului de globuri roşii! Ori, nici în aceste trei imagini consecutive nu se evidenţiază vreo «degradare» a nivelului energetic şi respectiv a culorii numeroaselor globuri albe surprinse de filmul de mare sensibilitate folosit de Philippe Ughetto.

De altfel, bogatul documentar fotografic ce a fost prezentat în capitolul anterior (în cadrul colecţiei constituite este mult mai numeroş) prin care s-au putut urmări manifestările atît de variate ale globurilor radiante, aparent luminoase nu a evidenţiat nici cea mai mică modificare a culorii radiaţiei «albe» emise de acestea; şi, mai mult decît atît, pe parcursul chiar a celor mai lungi trasee pulsatorii s-a putut constata menţinerea continuă a aceluiaşi nivel energetic – prin acel proces fizic spectacular al «autoalimentării» cu energii venite din cosmos.

Dar în această problematică atît de complexă pentru actualul nivel al cunoaşterii, mai intervine încă un fenomen surprinzător, oferit de o altă categorie de documente fotografice, la fel de importante sub aspect informaţional: în natură mai există şi un fel diferit de «materie neagră invizibilă», care se deplasează însă liber, fără a avea o anumită organizare a maselor respective. Din categoria aceasta, foarte sugestive sunt două clişee obţinute prin fotografierea «la întîmplare» a peisajului unei văiugi dintre dealurile apropiate Pădurii Baciu; descoperind utilitatea expunerii diferitelor clişee în mod repetat într-o aceeaşi direcţie, chiar dacă nu sesiza vizual nimic, biologul Al. Sift a surprins în vara anului 1972 un fel de «curgere» la suprafaţa solului a unei «materii negre» (fig. 74) puternic absorbantă pentru fotonii luminii naturale. Descoperită numai după copierea filmului aceasta a apărut în cele două imagini succesive în poziţii diferite, evidenţiind nişte aglomerări difuze, neorganizate, fragmentate în «bucăţi» neomogene şi fără vreun contur precis. Dacă cititorul care va privi imaginea respectivă (cît şi detaliile mărite) va fi tentat să considere prezenţa «materiei negre» doar ca o defecţiune de prelucrare a filmului sau a cópiilor, i se aduc la cunoştinţă şi următoarele aspecte suplimentare: în celălalt clişeu, poziţia «curgerii» era cu totul alta, la o oarecare distanţă; totodată detaliile mărite (fig. 74-B şi 74-C) evidenţiază foarte bine faptul că în jurul diferitelor bucăţi exista un fel de «radiaţie neagră» – ca un fel de halouri locale – fenomen care elimină direct ipoteza unor defecţiuni tehnice; în plus, mai există şi un alt detaliu foarte important, convin-

gător în primul rînd pentru fizicieni: pe unul din clişee au fost înregistrate nişte «dîre de tipul accelerării de particule», aspect care indică în mod sugestiv procese fizice de o factură deosebită.

Neputînd evita preocuparea asupra compoziţiei intime a «materiei negre», desigur că survine şi o altă întrebare: nu cumva globurile întunecate sunt constituite din aceeaşi categorie de particule absorbante de fotoni luminoşi ca şi această materie neordonată? Totuşi, înainte de orice «cîntărire a ipotezelor», trebuie să constatăm o deosebire calitativă remarcabilă: organizarea sub formă globulară implică un anumit principiu fizic de structurare, aspect care nu se regăseşte la «curgerea» liberă surprinsă în văiuga respectivă; care este oare acest «principiu»? De fapt, se poate schiţa un paralelism care extinde şi mai mult această problematică: oare globurile radiante «albe» – cu aparenţă «luminoasă» – nu sunt şi ele constituite dintr-o aceeaşi categorie de materie difuză «albă» pe care o regăsim sub numele de «ectoplasmă»? Şi aceasta cu atît mai mult cu cît există înregistrări de mase difuze de ectoplasmă aflate în mod neştiut în plină pădure (fig. 75-76)! Dar şi în acest caz, între masele ectoplasmatice generate de materia vie din natură sau cele produse şi modelate (fig. 77) în experimentele parapsihologice şi respectiv «globurile radiante albe», se evidenţiază o importantă deosebire calitativă: separat de modul superior de organizare în formă sferică şi de faptul devenit treptat evident că acestea dispun de un nucleu multipotent ce desfăşoară activităţi «inteligente», sferoizii stranii demonstrează în plus şi o persistenţă totală în mediul înconjurător precum şi un proces de schimb energetic unic. Or, aceste diferenţieri calitative par a fi întru totul valabile şi în cazul comparării manifestărilor «globurilor întunecate» cu acea «materie neagră» nevăzută ce se deplasează în mod neorganizat în natură, compoziţia lor fiind evident diferită.

Dar numeroase documente fotografice au înregistrat existenţa în mediul atmosferic şi a unor «forme» din «materie întunecată» avînd o organizare deosebită: în jurul unor «nuclee» care par a avea dimensiuni mai reduse decît cele ale globurilor mobile, se menţin învelişuri mult extinse în spaţiu, constituite din «particule întunecate» aflate la un înalt grad de dispersie; cu toate că aceste «învelişuri» cu densitate redusă şi extinse mult în jurul nucleelor (fig. 78) par a avea contururi labile, este totuşi foarte interesantă menţinerea particulelor respective în spaţiul aferent. Cu adevărat spectaculare sunt înregistrările deplasărilor mai rapide ale acestor «forme», care deşi sunt invizibile, prin absorbirea fotonilor luminii naturale apar în imaginile fotografice ca nişte şerpuiri fantomatice întunecate (fig. 79 şi 80).

Problema formelor ce evidenţiază dispersii ce au contururi labile pare a fi totuşi mai complicată atunci cînd particulele dispersate în spaţiul din jurul unui nucleu prezintă o densitate oarecum mai mare. În astfel de cazuri (fig. 81-84), peliculele fotosensibile au înregistrat o separare netă între «învelişul» respectiv

şi mediul aerian înconjurător, deşi suprafaţa de separare este aparent elastică şi fără nici o tendinţă de simetrizare. Dar un aspect suficient de important care se remarcă la astfel de «forme aeriene» mai dense şi totuşi invizibile – ce par a fi asemănătoare, în mod foarte sugestiv, cu celulele materiei vii – este generarea unor procese energetice la nivelul suprafeţei de separare faţă de mediul aerian! În documentele fotografice, fenomenul este evidenţiat printr-o «membrană luminoasă» (la fel de invizibilă), care ar învăli întreaga suprafaţă exterioară (fig.83-85) a «celulelor aeriene». Acest fenomen a determinat pe unii autori, care însă au analizat doar unul sau cîteva documente din categoria respectivă, să considere că acele «forme atmosferice cu nucleu întunecat» – ce aveau forme oarecum discoidale – ar fi fost O.Z.N.-uri dematerializate (fig. 82). Dar numeroasele înregistrări fotografice care au surprins prezenţe ale diferitelor aglomerări aflate în interiorul unor mari învelişuri difuze, obţinute atît în România (în Transilvania, Bucovina, Moldova, Dobrogea) cît şi în alte ţări din continente diferite, demonstrează un fapt neîndoielnic: documentele respective nu au preluat imaginile unor nave extraterestre, ci doar anumite formaţiuni materiale – într-adevăr cu totul deosebite – care sunt totuşi specifice mediului terestru.

Un aspect cu alură de enigmatic ne transpune însă direct în captivant: şi la astfel de «forme celulare aeriene» au putut fi constatate comportamente... inteligente! Înregistrarea pe cîteva pelicule fotografice expuse în regiuni geografice aflate la mari distanţe (Italia şi România) a unor «defilări» în şir indian (fig. 86), asemănătoare ca ordonare în spaţiu cu alinierea grupelor de globuri de la Montreal (prezentată în capitolul anterior), sau cea de la Gennevilliers, ridică desigur o nouă problemă deosebită.

De fapt, sesizarea în atmosfera terestră a acestei stranii categorii de «forme invizibile» – avînd nucleu şi învelişuri extinse constituite dintr-o materie întunecată, care au şi manifestări cu un anumit grad de inteligenţă – a fost făcută cunoscută încă din deceniile anterioare. După obţinerea a numeroase înregistrări fotografice a prezenţelor din categoria «formelor aeriene» – întru totul similare celor incluse în această carte dar care au fost surprinse în special în California pe filme pentru domeniul infraroşu – cercetătorul american Trevor J. Constable a publicat două volume[8] foarte sugestive; în baza constatărilor sale analitice, autorul a ajuns la timpul respectiv la concluzia că astfel de «forme celulare» ar fi de fapt nişte «entităţi vii». Numindu-le «critters» el şi-a exprimat convingerea că aceste forme materiale deosebite – deşi invizibile – ar fi totuşi nişte «fiinţe atmosferice»[9] care ar trăi la altitudini mai mari (multe fotografii din colecţia sa

8. Trevor J. Constable: «They leave in the sky», 1958 şi «The cosmic pulse of life», Ed. Neville Spearman-Sudbury- Suffolk.

9. În cartea sa «U.F.O. – la realtà nascosta» (Ed. Ivaldi, 1980, Genova), cercetătorul italian Luciano Boccone a considerat că există şi o anumită cunoaştere istorică a acestor «fiinţe

fiind obținute din avion, pe cînd zbura la plafoane foarte ridicate) și care ar coborî adesea în mediul nostru ambiant; conform considerațiilor sale, viața «entităților» respective s-ar întreține numai prin schimburi energetice, hrana de bază a acestor «critters» fiind «energia orgonică» – acea formă enigmatică a energiei ce a fost enunțată de dr. Wilhelm Reich ca o nouă forță fundamentală.

În acest context problematic deosebit de complex al diferitelor structuri materiale întunecate invizibile, care și ele se manifestă prin fenomene energetice atît de diferite față de cele ale «lumii văzute», am putea găsi oare în documentarul fotografic specific, anumite elemente care să permită atribuirea caracterului de «inteligent» și globurilor negre sau colorate – prezentate anterior? Intuitiv, parcă «am dori» o astfel de confirmare dat fiind faptul că din cadrul straniei «lumi invizibile» urmărite pînă acum, atît «globurile albe» cît și ciudatele «forme celulare» denumite de T. J. Constable «critters» au fost observate prezentînd manifestări de nivel superior. Și iată că, într-adevăr există și pentru marea categorie a «sferoizilor întunecați» un prim document fotografic inclus în colecția selectată, care permite o astfel de apreciere! Un clișeu expus în plină zi, în decenii anterioare, a înregistrat deasupra unei localități din Cehoslovacia, o tulburătoare prezență: un grup de șase globuri negre (fig. 89) au demonstrat că fiecare în parte «a știut» să se așeze corect, la distanțe perfect egale, în vîrfurile unui hexagon! În modul cel mai evident, o astfel de ordonare implică obligat și un anume nivel de inteligență...

De fapt, în susținerea acestui document atît de convingător se adaugă în modul cel mai sugestiv și documentele fotografice franceze de la Gennevilliers menționate anterior (fig. 87 și fig. 88). Ordonarea aliniată și perfect echidistantă a grupului de 16 globuri roșii (care pe fotografii alb-negru ar fi apărut sub forma unor «globuri negre») – surprinsă în cadrul a două clișee consecutive – evidențiază și în acest caz un remarcabil comportament inteligent. De altfel, înregistrarea pe ultimul din aceste clișee franceze a apariției și a ordonării simetrice cu o riguroasă menținere a echidistanțelor reciproce, a două șiruri suplimentare exterioare formate din cîte 14 «globuri albe», amplifică în mod categoric aspectul de manifestare inteligentă a grupurilor respective de sferoizi necunoscuți. Iată

---

celulare»:

«Existența structurilor invizibile constituite dintr-o materie aflată în starea sa cea mai puțin densă (care permite o vizualizare limitată a interiorului lor), respectiv a unor forme de viață capabile să treacă de la un nivel la altul al stării de materialitate, apărînd uneori cînd la limita benzii spectrului perceptibil de fotografiere normală, cînd de-a dreptul în plină densitate fizică și în polaritatea vizibilă a domeniului luminos, nu este «descoperită» astăzi. Acestea erau cunoscute de mult timp de către știința ocultă, care denumise astfel de forme de viață eterice prin termenul semnificativ de «Splendori», sau «Deva», sau «Elementali»... Cuvîntul antic «Deva», din care a derivat «dio» (zeu) și «demon», este poate cel mai apropiat.»

aşadar că ne aflăm din ce în ce mai pregnant în faţa unei evidenţe profund tulburătoare: în lumea invizibilă din mediul ambiant cît şi din spaţiul extraatmosferic, există diferite categorii de prezenţe globulare – albe, roşii, maro, negre (vizual au fost semnalate şi albăstrui şi verzui) – precum şi «forme celulare», care se comportă în maniere neînţelese încă, dar care implică şi manifestări inteligente...

Posibilităţile de aprofundare a unor analize scientizate, în laboratoare specializate, a problematicilor complexe evidenţiate şi de aceste categorii de prezenţe invizibile constituite din materii intens absorbante de fotoni, care există desigur în mediul nostru ambiant încă din epoci neştiute, se limitează însă şi în cadrul capitolului de faţă doar la ipoteze pe care le dorim, desigur, cît mai realiste; în fapt, pentru a putea pătrunde în intimitatea fizică a acestor structuri materiale nevăzute şi a jocurilor unor energii necunoscute încă, ar fi necesare determinări exacte, cu aparatură deosebit de fină, care însă... nu există... Şi astfel, acea dorinţă şi necesitate eternă a omului de a şti tot mai mult, de a înlătura vălurile de pe «tainele» care încă ne înconjoară, ne determină din nou să căutăm elemente informaţionale suplimentare într-un alt tezaur: în acea bogată – aparent inexplicabilă – cunoaştere demonstrată de către unele popoare antice, structurată în mod foarte sistematic în cadrul unor filozofii cărora li s-a atribuit caracterul de «spiritualiste». Deşi în textele Indiei sanscrite cît şi în cele din Egiptul antic îi regăsim pe înţelepţii-iniţiaţi sub numele de «preoţi ai ştiinţelor», ruptura ce a survenit în epoca modernă – şi în special în cea contemporană – între «cunoaşterea ştiinţifică» şi «cunoaşterea pe cale spirituală» a făcut ca foarte mulţi dintre oameni să privească disprețuitor conţinutul ştiinţific al filozofiilor antice. Dar iată că la acest sfîrşit de secol XX se revine într-o manieră suficient de rapidă şi în plus chiar cu specificarea unei reale necesităţi, la refacerea unităţii dintre aceste două metode, în mod fals separate şi distanţate; constatarea tot mai ştiinţifică a existenţei unei «fiinţe energetice» în corpul fiecărei vieţuitoare, pare a fi un prim pas al reconcilierii dintre vechiul termen de «preot al ştiinţei» şi actualul termen de «om de ştiinţă». Pe această linie a reconsiderării treptate a unui tezaur al cunoaşterii – mult timp ascuns – am putea găsi oare elemente explicative suplimentare pentru problemele expuse mai sus, cercetînd texte ale filozofiilor spiritualiste care şi-au demonstrat realismul prin practici cognitive care s-au consacrat de mii de ani? Dînd parcă satisfacţie acelor cercetători ştiinţifici care doresc mult clasificarea «suportului material» al fenomenelor şi al prezenţelor stranii înregistrate printr-un astfel de documentar fotografic întru totul obiectiv, se constată că în cadrul vechilor cunoaşteri a existat într-adevăr o diferenţiere explicită între «globurile luminoase» şi «globurile întunecate»; e drept, ambele categorii au fost considerate ca fiind constituite din materii subtile, dar au fost apreciate ca diferite mult sub aspect calitativ. Astfel, sferoizii cu aparenţă luminoasă – şi uneori văzuţi ca atare – ar fi entităţi inteligente care pe parcursul evoluţiei lor terestre şi-ar fi

«rafinat» într-o anumită măsură «compoziția» particulelor materiale componente și respectiv nivelul energetic ridicîndu-și frecvența radiațiilor emise; la rîndul lor, și sferoizii și «formele celulare» ar fi entități cu posibilități inteligente, dar nivelul inferior de evoluție menține încă în structura lor «materii inferioare» ce conduc la emisii de radiații cu frecvențe mult scăzute (de aici rezultă și diferențele de culoare înregistrate pe peliculele fotosensibile).

Viitoarea cunoaștere unificată – bazată pe îmbinarea obiectivă a celor două metode atît de greșit separate – va ajunge oare în secolul următor la înțelegerea «principiilor energetice» ce conferă entităților invizibile capacitatea de a fi «inteligente»? Și, chiar mai mult, pătrunzînd într-o astfel de fizică unificată, s-ar putea descoperi oare posibilitatea trecerii, a transformării după dorință a ființelor alcătuite din materie vizibilă, în ființe invizibile? Ar putea oare chiar și acum să existe în jurul nostru ființe de acest fel?

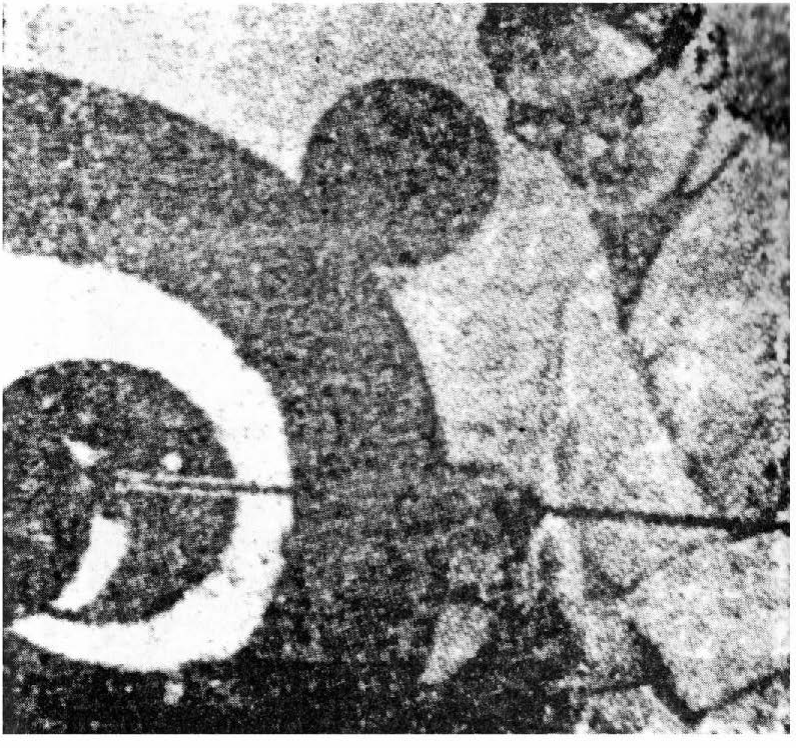

Fig.44 – Tulburătoarea surpriză dintr-un laborator londonez: tot la a zecea conectare, laserul respectiv nu a mai emis raza monocromatică obișnuită, ci un fascicul coerent de «lumină neagră»! Există oare «fotoni negri»?

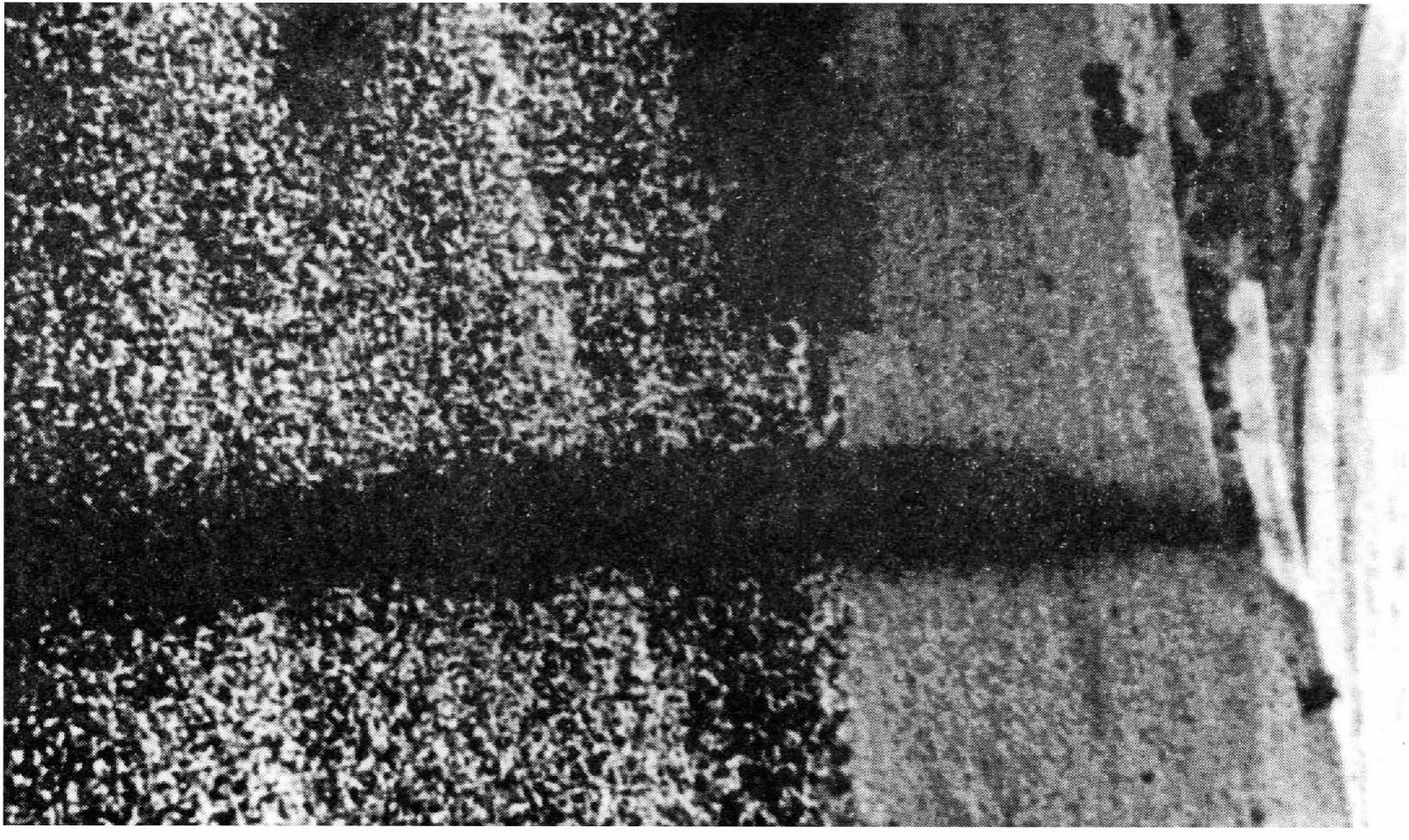

Fig.45A – Şi în natură există emisii neştiute de «lumină neagră»! În acest caz însă, emisia respectivă nu a fost sesizată vizual. A fost oare de o durată extraordinar de scurtă – astfel încît ochii celor de faţă nici nu au mai perceput-o – sau a avut un fond energetic (sau chiar material) din domeniul invizibil?

(Lunca Somesului Rece, la vest de Cluj-Napoca, 28 iulie 1974, foto: biolog Alexandru Sift)

Fig.45B – O imagine deconcertantă: emisia de «energie neagră» s-a produs pe o suprafaţă mult extinsă, fără ca fenomenul să fie sesizat vizual! (Liziera Pădurii Baciu, 1 ianuarie 1975, foto: inginer Florin Gheorghiţă)

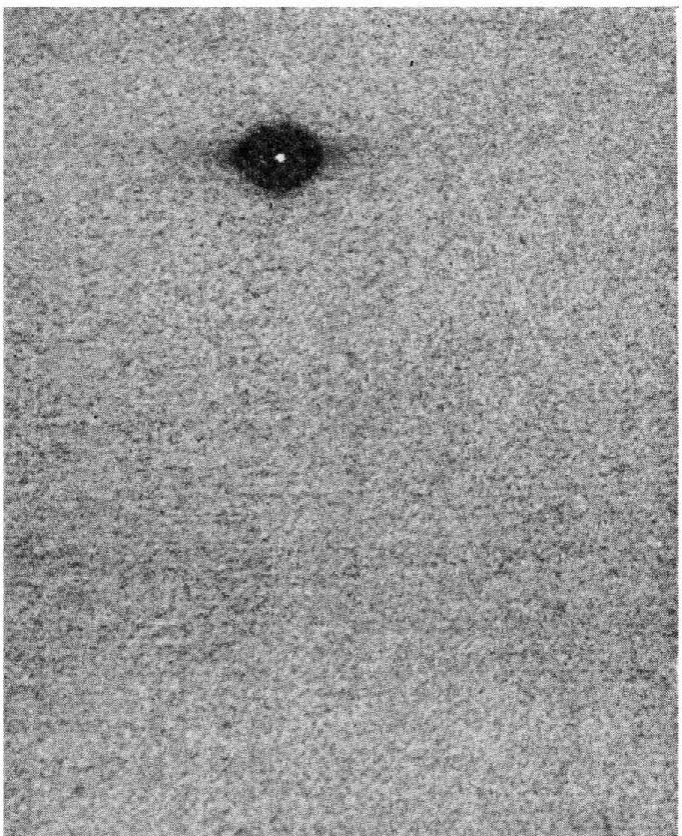

Fig.46A – Fenomen total neobișnuit: un glob radiant «alb» a generat în jurul său un «cîmp de energie» în spațiul căruia absorbția (anihilarea?) fotonilor luminii solare a fost completă! În plus, atrage atenția acea «polarizare» a fenomenului din planul median orizontal al «haloului negru», evidențiată prin extensiile laterale axiale.

(Pădurea Baciu, 25 aprilie 1974, foto: biolog Alexandru Sift)

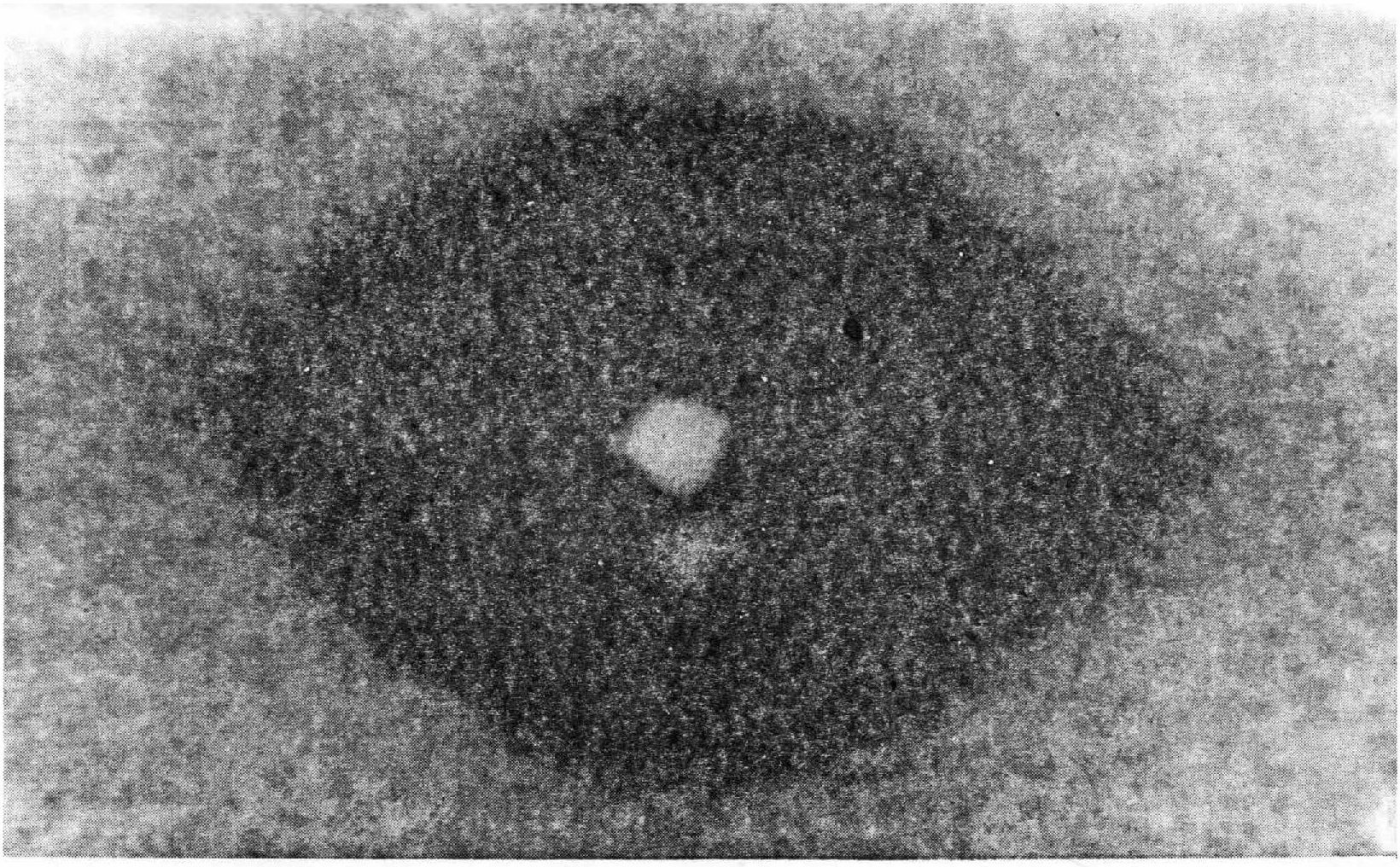

Fig.46B – Detaliul mărit din fig. 46-A pare a susţine mai mult ipoteza emisiei unor particule subelementare anihilate de fotoni ai luminii naturale, sau eventual a unor cuante specifice de energie (fotoni negri, sau antifotoni?), întrucît se remarcă o difuzie a acestora şi în exteriorul «zonei active».

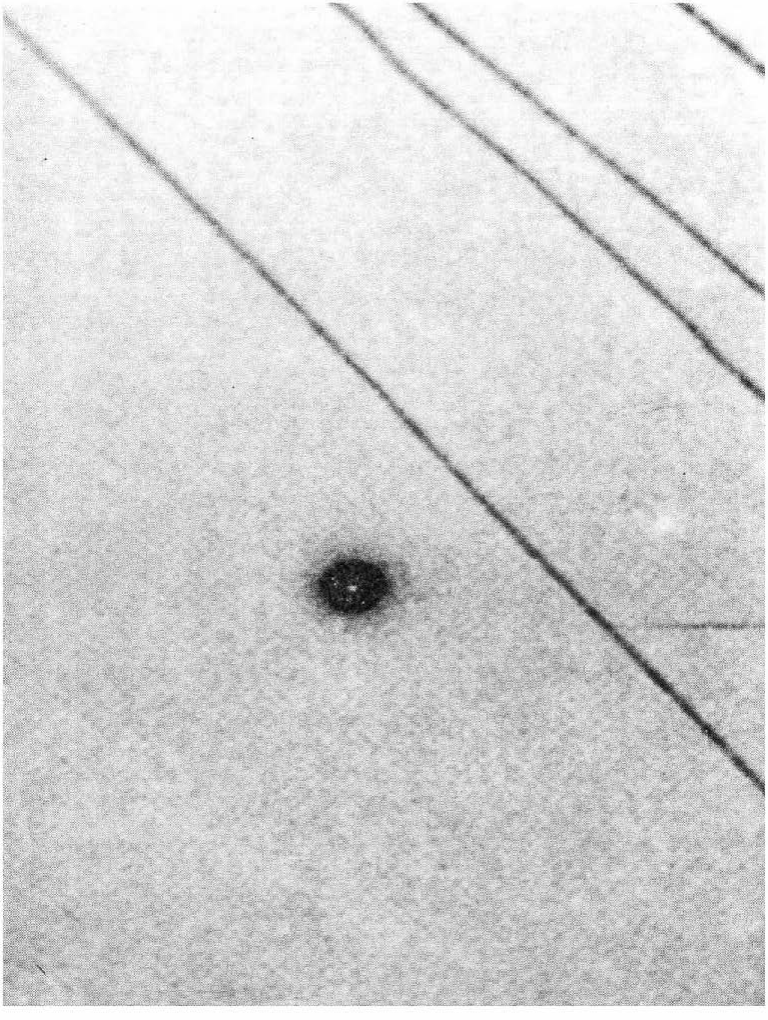

Fig.47 – Şi deasupra oraşului Cluj au fost surprinse astfel de învăluiri stranii ale «globurilor radiante albe» în halouri întunecate!

(Cluj-Napoca – 6 iunie 1974 – foto: biolog Al. Sift)

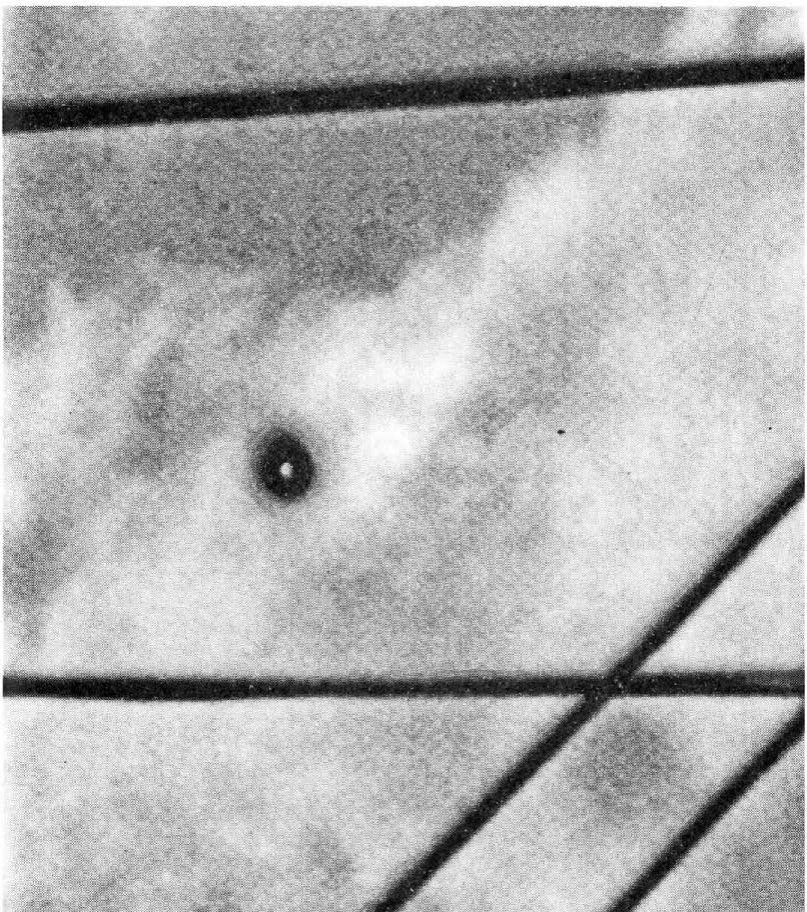

Fig.48A – La numai două zile după surpriza oferită de clişeul din 6 iunie 1974, biologul «a simţit nevoia» de a fotografia iarăşi cerul urban, fără a «vedea» ceva în înălţimi; şi din nou, pelicula fotosensibilă a înregistrat ceea ce ochiul uman nu vede în mod obişnuit: un alt glob radiant alb staţiona printre nori, ascuns într-un înveliş «negru»!

(Cluj-Napoca, 8 iunie 1974)

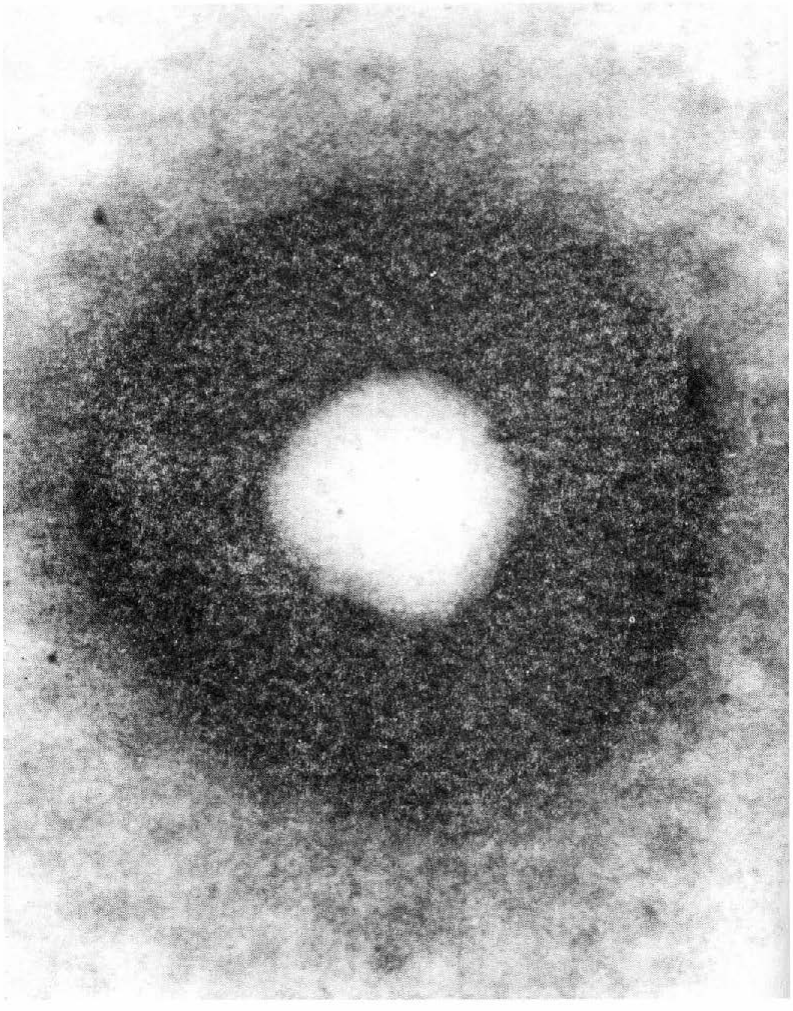

Fig.48B – Ca şi în cazul înregistrării de la Pădurea Baciu (fig. 46) şi la prezenţa stranie de deasupra oraşului se remarcă acelaşi fenomen fizic (prin mărirea fig. 48-A): un intens halou întunecat, bine delimitat, dar cu o anumită difuzie ce produce chiar şi nuclee de anihilare a fotonilor solari, în exteriorul «coroanei».

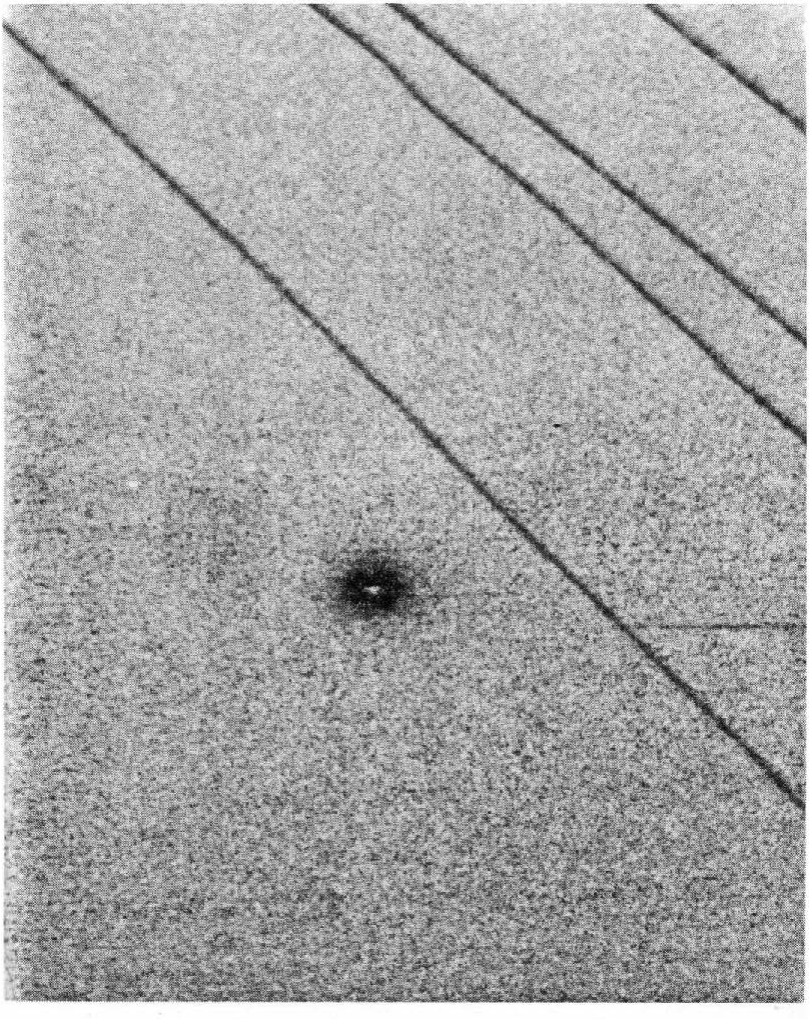

Fig.49A – O asociere cu adevărat spectaculară: patru globuri radiante «albe» s-au reunit foarte strîns, pentru «a se ascunde» în interiorul unui halou lipsit total de fotonii luminii naturale!

(Cluj-Napoca, 10 martie 1974, foto: biolog Al. Sift)

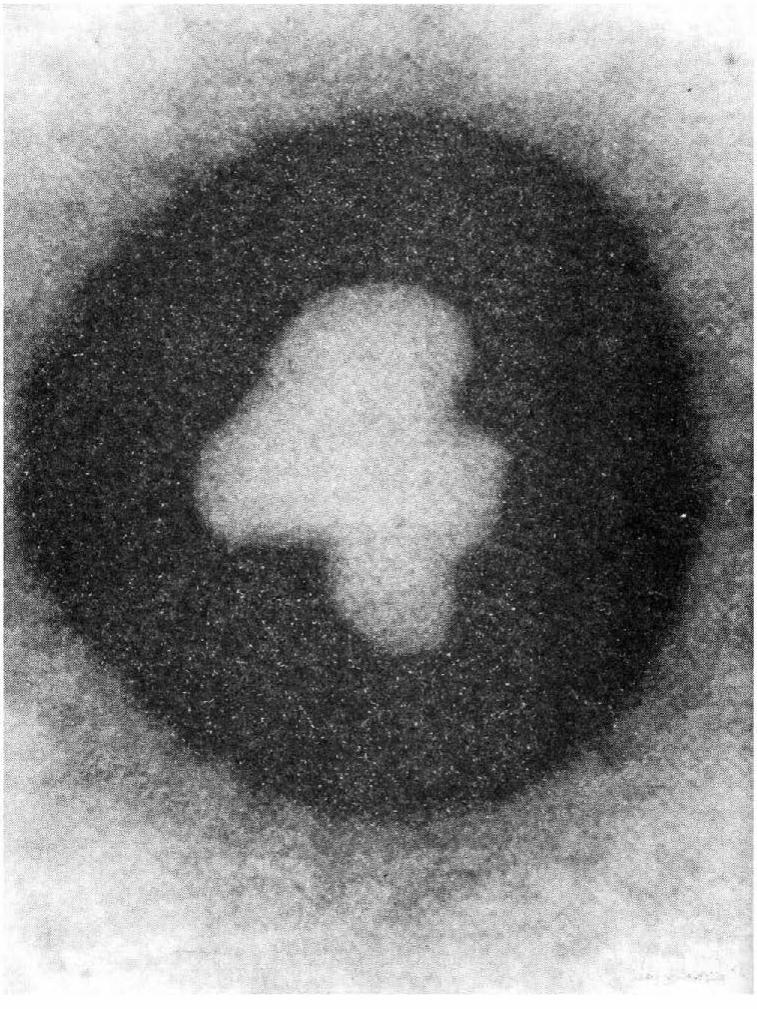

Fig.49B – Detaliul mărit al fig. 49-A nu constituie numai un document în plus privind relevarea straniului fenomen fizic al «halourilor întunecate», dar acesta evidenţiază în plus şi un alt aspect incitant: globurile «albe» se asociază uneori foarte apropiat, în acest caz ordonarea celor patru globuri făcîndu-se în aşa fel încît să redea în imagine însăşi cifra «4»!

Fig.50 – Există şi în plină pădure mici globuri «albe», care «ştiu» să se învăluie în halouri negre.

(Pădurea Baciu, 10 octombrie 1976, foto: biolog Al. Sift)

Fig.51 – Uneori, în aceeași pădure, astfel de mici globuri «albe» ascunse în «mantii negre» se adună în grupuri...

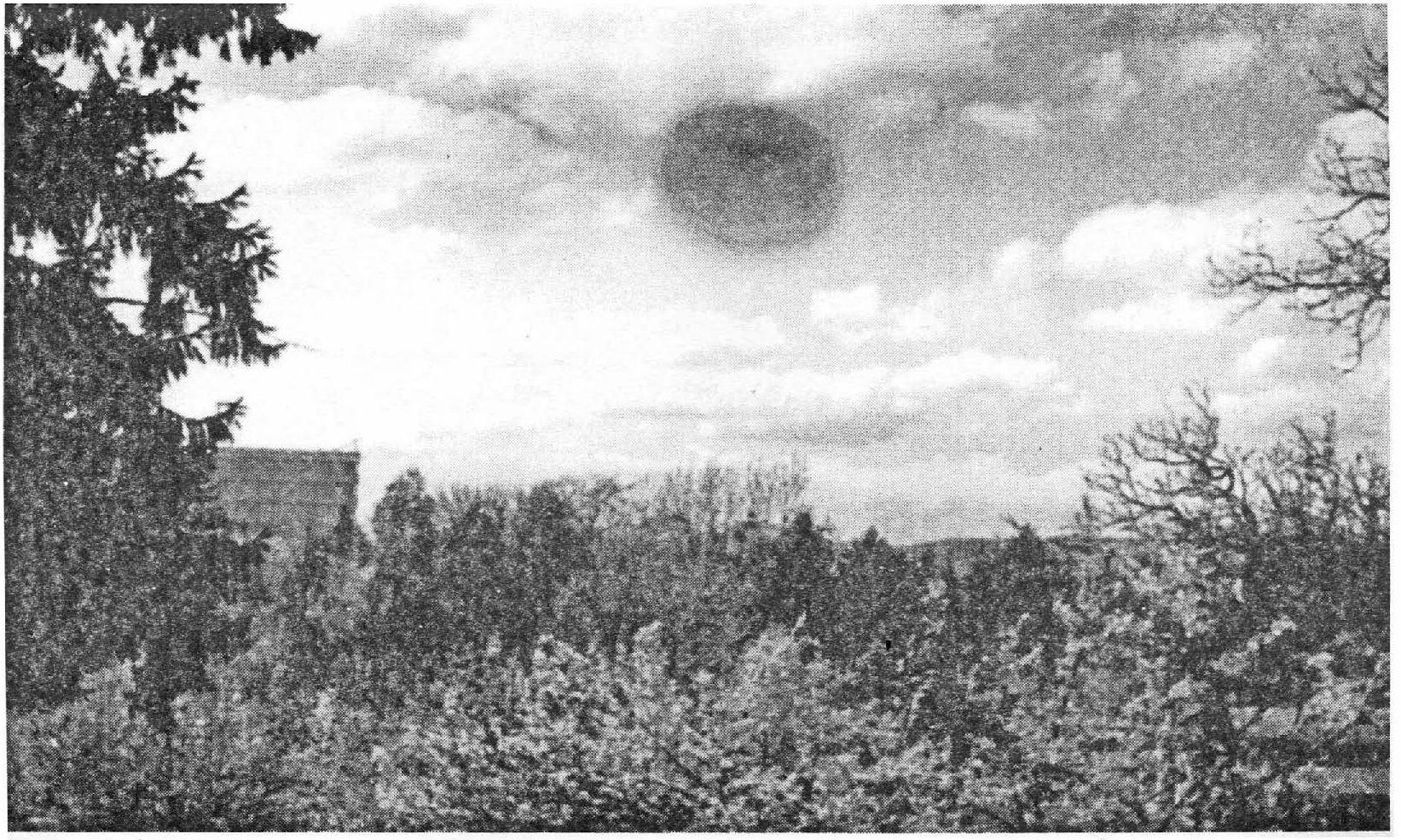

Fig.52A – Într-o frumoasă dimineaţă de primăvară, biologul Al. Sift «a simţit plăcerea» de a fotografia spre parcul cu caişi înfloriţi şi cu brazii veşnic verzi. Spre o nouă surpriză a sa, fotografia i-a oferit şi înregistrarea unei prezenţe stranii: la distanţă, în aer se afla un «volum sferic» întunecat, ce conţinea «ceva»!

(Cluj-Napoca, 26 aprilie 1970)

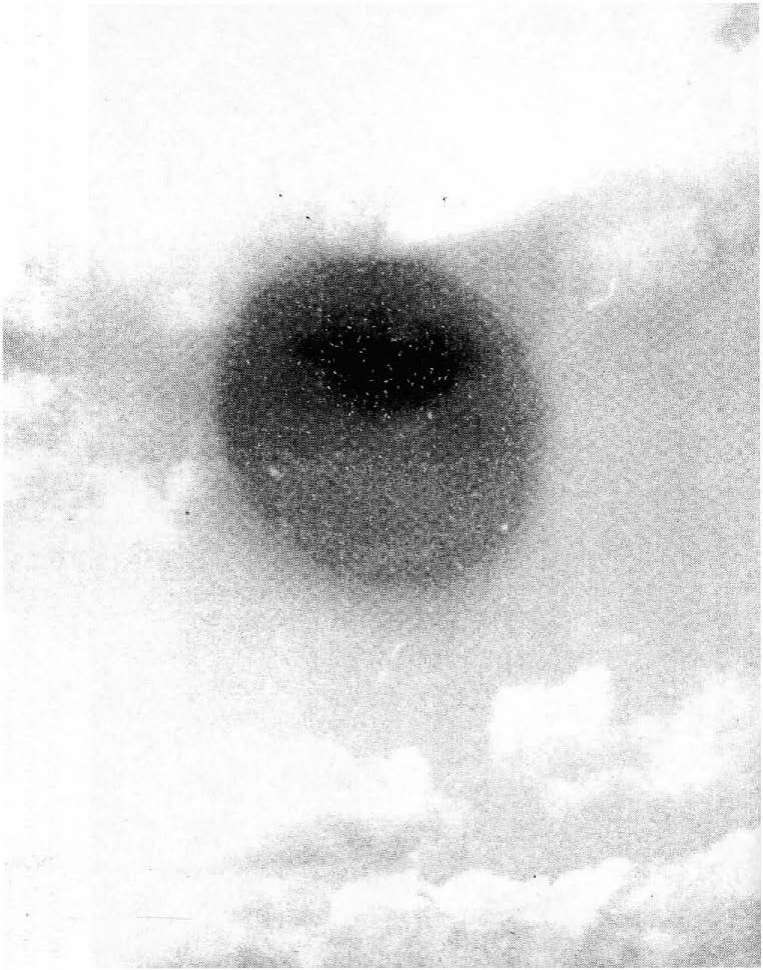

Fig.52B – Mărind detaliul acelui «ceva» din fig. 52-A, s-a relevat staționarea aeriană a unui O.Z.N. suficient de mare, ce a reprodus artificial straniul fenomen al învăluirii «într-un halo de culoare întunecată»

Fig.53 – În mediul atmosferic există şi anumite aglomerări globulare constituite «numai» din particule întunecate...

(Lunca Someşului Rece, 21 februarie 1976, foto: inginer Csaba Barbàth)

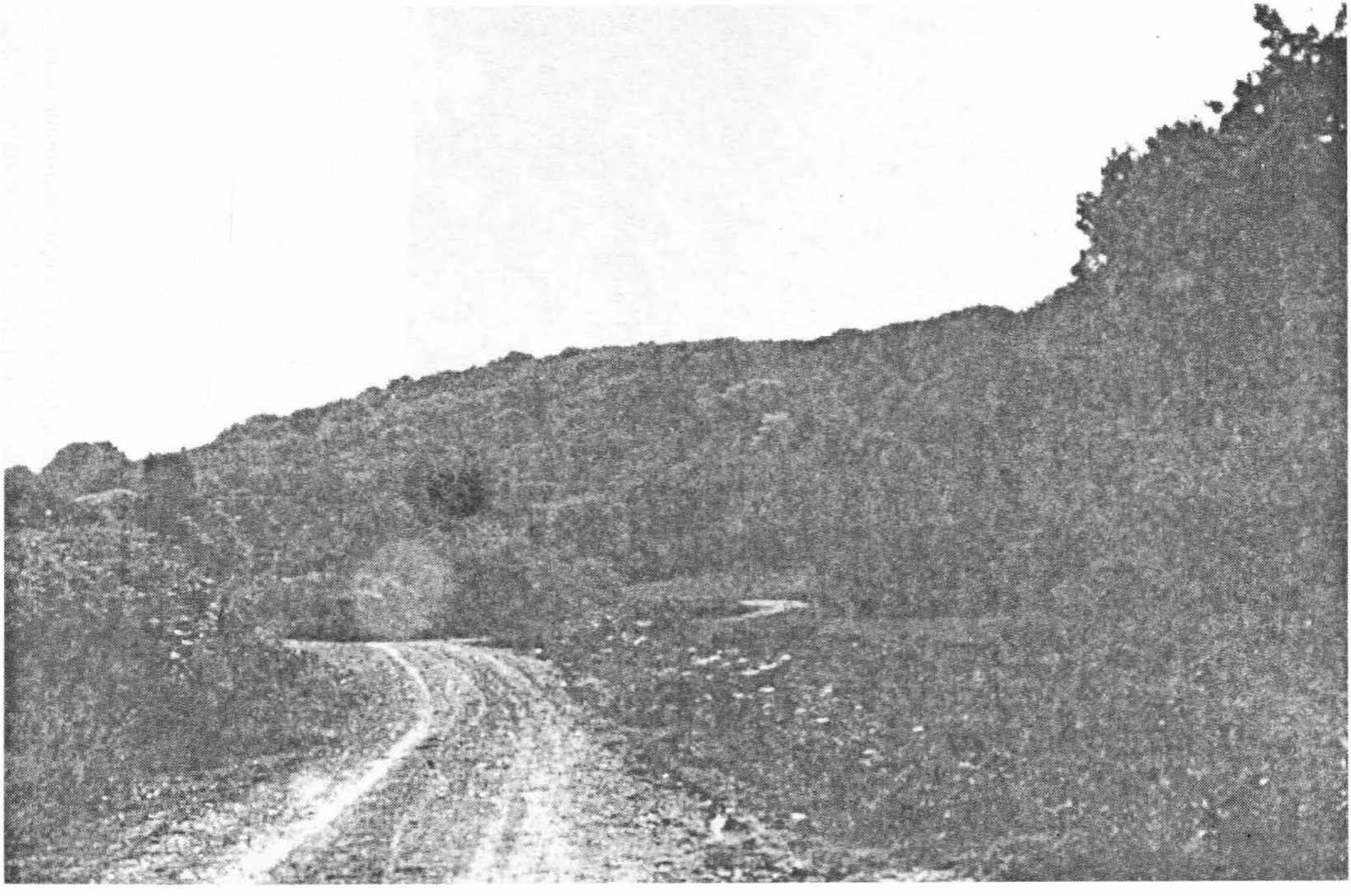

Fig.54 (stînga) – Fotografiile color au arătat că unele forme globulare întunecate ar avea de fapt o culoare cafeniu închis, care la filmele alb-negru este redată puternic în negru.
(În drum spre Pădurea Baciu – vara 1976 – foto: doctor Florin Dumitrescu)

Fig.55 – Globurile «negre» coboară şi ele către suprafaţa solului, fără a afecta însă cu ceva vegetaţia locală.
(Lunca Someşului Rece, 5 aprilie 1974, foto: biolog Al. Sift)

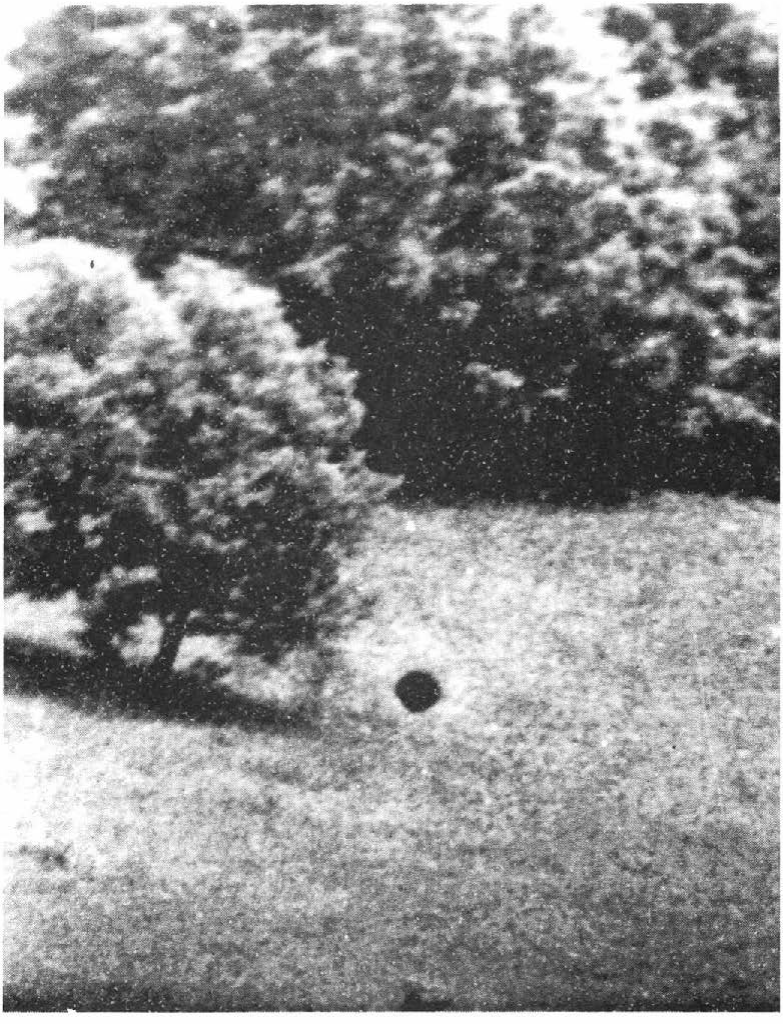

Fig.56 – Cunoştinţe din vechime afirmă că sferoizii întunecaţi ar avea predilecţie pentru zone cu păduri şi cu ape. Oare de unde puteau şti oamenii din mileniile anterioare, acest aspect?

(Lunca Someşului Rece, 20 mai 1975, foto: biolog Al. Sift)

Fig.57 – O deplasare limitată a unui sferoid «negru», sau o asociere apropiată a patru globuri întunecate? (Imagine surprinsă deasupra pădurii Baciu, de același fotograf, la mai puțin de o oră după expunerea clișeului din fig. 56).

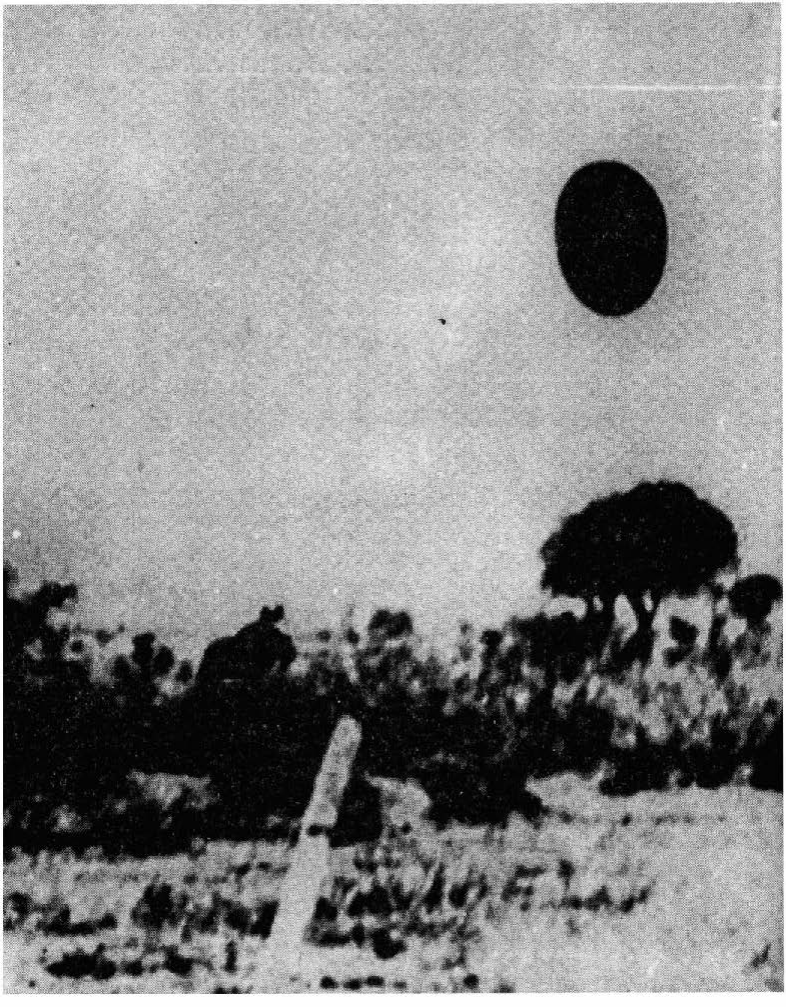

Fig.58 – Astfel de prezenţe globulare întunecate au fost înregistrate în diferite locuri din lume. O imagine obţinută de aviatorul căpitan Hugo F. Niotti, în ziua de 3 iulie 1960, în apropierea oraşului argentinian Cordoba.

(Reproducere după «Stendek» nr. 38/1979)

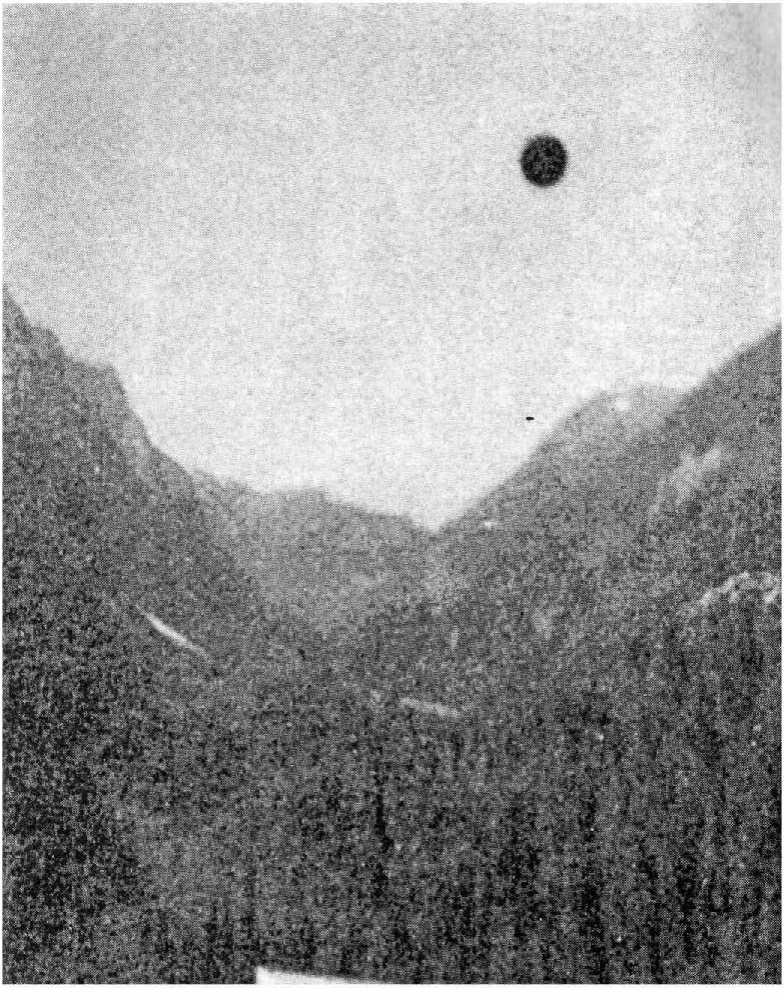

Fig.59 – Şi la cealaltă extremitate a continentului american au fost înregistrate prezenţe ale steroizilor negri. Clişeu expus dintr-un elicopter într-o zonă împădurită din provincia canadiană Columbia Britanică.

(Reproducere după «Canadian UFO Report» nr. 1/1971)

Fig.60 – În plină iarnă friguroasă, deasupra munţilor Bucovinei a fost surprins un sferoid întunecat, care se deplasa fără a fi văzut de către persoanele de faţă.
(Vîrful muntelui Rarău, 2 ianuarie 1978)

Fig.61 – Această fotografie fiind făcută din acelaşi loc din care a fost expus şi clişeul din fig. 60 – dar în altă direcţie – indică faptul că în momentele respective, vîrful muntelui Rarău şi Pietrele Doamnei au fost «survolate» de către mai mulţi sferoizi întunecaţi.

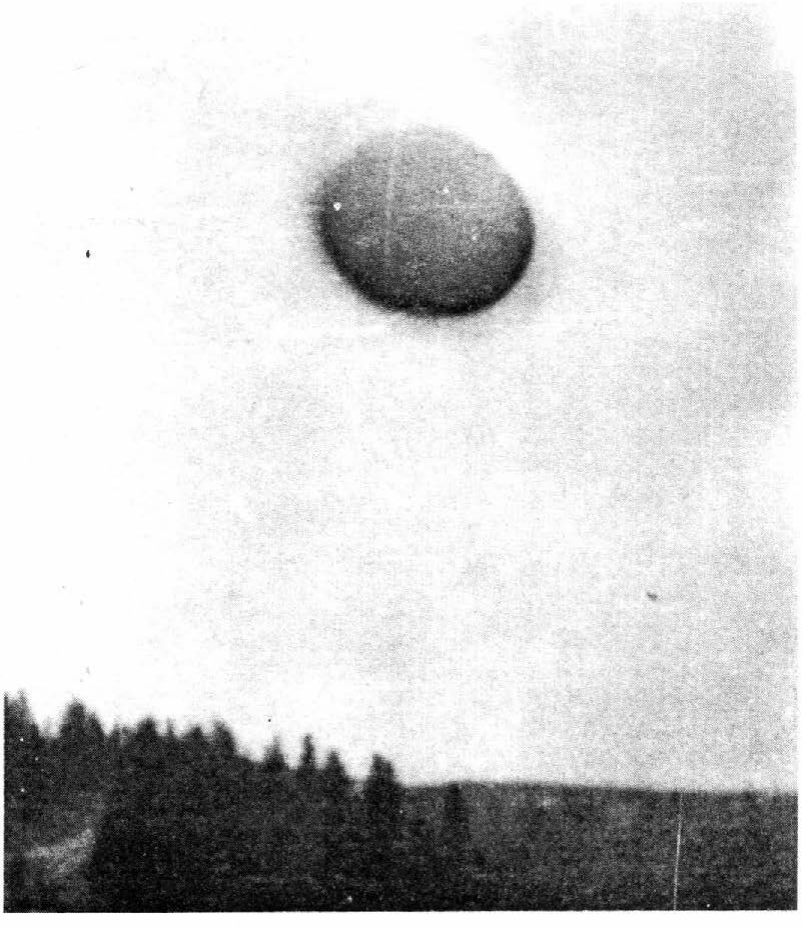

Fig.62 – Ciudatul glob întunecat, nevăzut de nici unul din membrii întregului grup de turişti aflat pe drum, a permis înregistrarea unui proces fizic neobişnuit: partea inferioară a conturului său evidenţiază «o activare» a absorbţiei fotonice care ar părea că rezultă din frecarea frontală cu aerul în cadrul unei deplasări foarte rapide; acest aspect pare a fi susţinut şi de o anumită luminozitate a aerului în partea posterioară, de unde ar fi venit. Într-o altă ipoteză însă, este posibil ca acest document interesant să evidenţieze o fază primară a producerii haloului întunecat?

(Staţiunea montană Muntele Mic, Banat, august 1980, foto: inginer Marian Rădulescu)

Fig.63 – Se pare că, într-adevăr, munţii ar fi locuri de predilecţie pentru vehicularea sferoizilor întunecaţi.

(Zona Muntele Mic, Banat, august 1980, foto: inginer Marian Rădulescu)

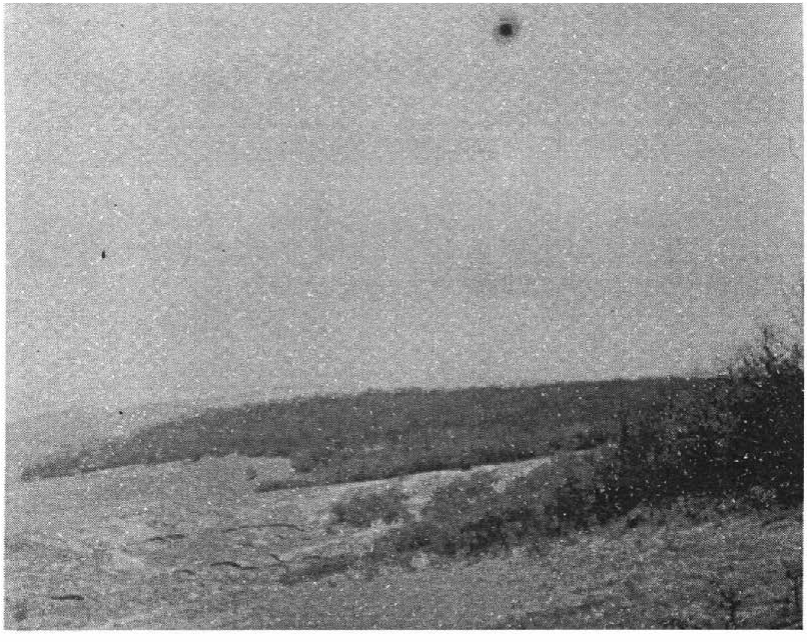

Fig.64A – O nouă surpriză în lumea invizibilă: şi globurile «negre» se învăluie în halouri sumbre! Totuşi, spre deosebire de «coroanele» întunecate constatate la globurile «albe», haloul înregistrat în acest caz este mai puţin dens.

(Pădurea Baciu, 1 ianuarie 1975, foto: inginer Florin Gheorghiţă)

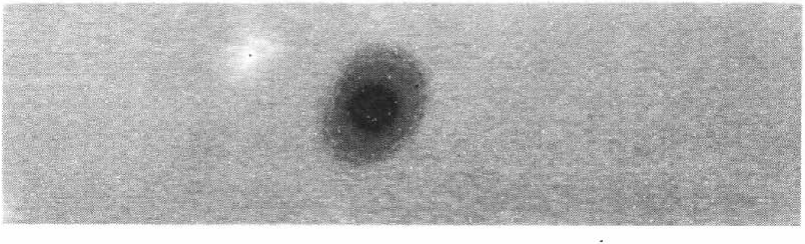

Fig.64B – Mărirea detaliului conţinînd globul întunecat surprins prin fotografiere «la întîmplare» în dimineaţa zilei de 01 ianuarie 1975 (fig. 64-A) evidenţiază un aspect nu mai puţin intrigant: în aer a intervenit un factor energetic nesesizabil pe clişeu, care a produs «o secţionare» laterală inexplicabilă a haloului sumbru.

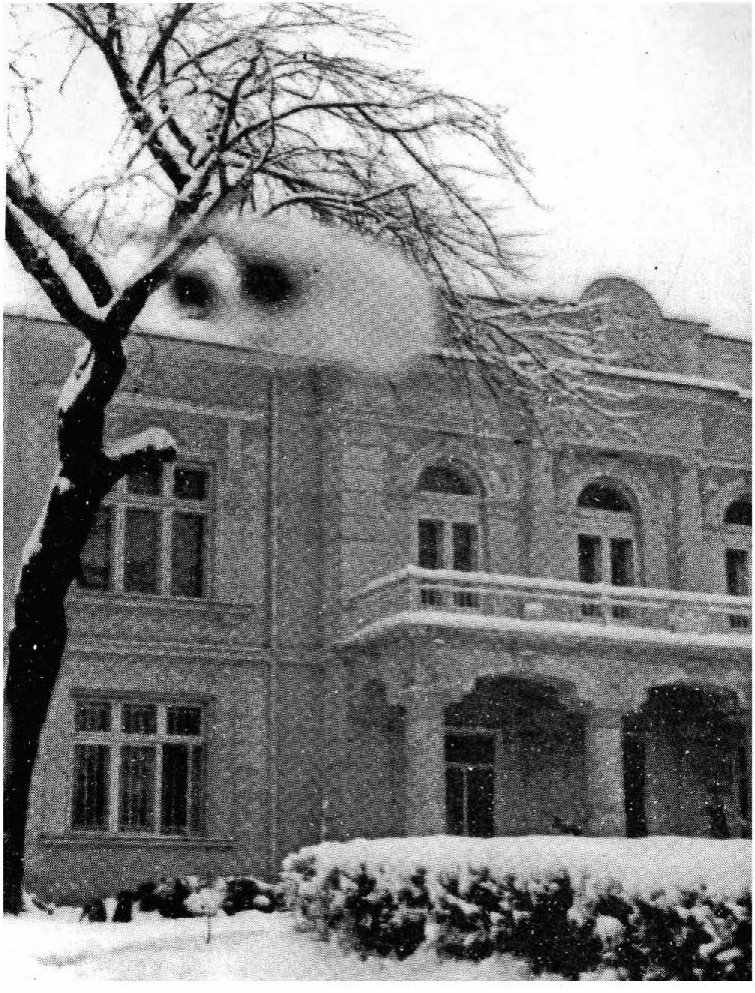

Fig.65 – Iată însă că unii sferoizi «negri» se acoperă – la fel de invizibil – şi cu «îmbrăcăminte» groasă de tip ectoplasmic, aparent luminoasă!
(Casa Pogor, Iaşi, ianuarie 1979, foto: profesor Constantin L. Rusu)

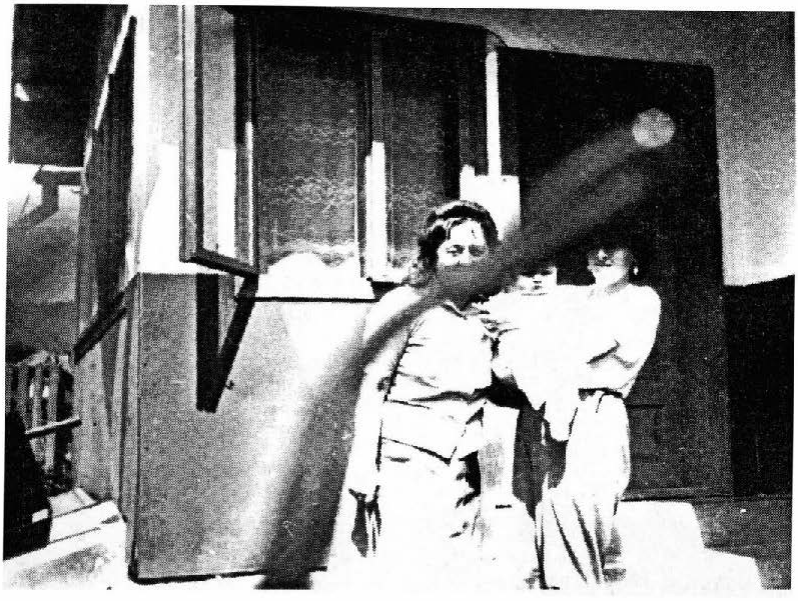

Fig.66 – În deplasare, sferoizii întunecați impresionează peliculele fotosensibile sub forma unor dîre sumbre continui, cu aspect difuz. Ceea ce este foarte ciudat în această imagine (afectată parcă de dorința expresă a globului de a fi și el fotografiat) este faptul că sferoidul, deși nu apare ca fiind întunecat, pe traseul parcurs a produs o dîră «neagră»; efectul respectiv rezultă probabil dintr-o modificare a nivelului energetic intim și implicit a radiației emise sau poate din diferența constitutivă a globului propriu zis și a învelișului său. Interesantă este și «silueta de om» din interiorul sferoidului, efect ce pare a rezulta eventual din sistemul de lamele mobile ale diafragmei aparatului fotografic.

(Holdița, lîngă Broșteni – din munții Bistriței, 14 august 1990,
foto: inginer Constantin Ostap)

Fig.67 (dreapta) – Parcurgînd rapid un traseu dus-întors, un glob întunecat a impresionat pe pelicula fotosensibilă forma unui spectaculer luping nevăzut, efectuat în plină stradă a unei localități americane din regiunea Munților Stîncoși.

(Kalispell, Montana, S.U.A., 21 septembrie 1974,
foto: Betty Jones, reproducere după CUFOR nr. 7/1976)

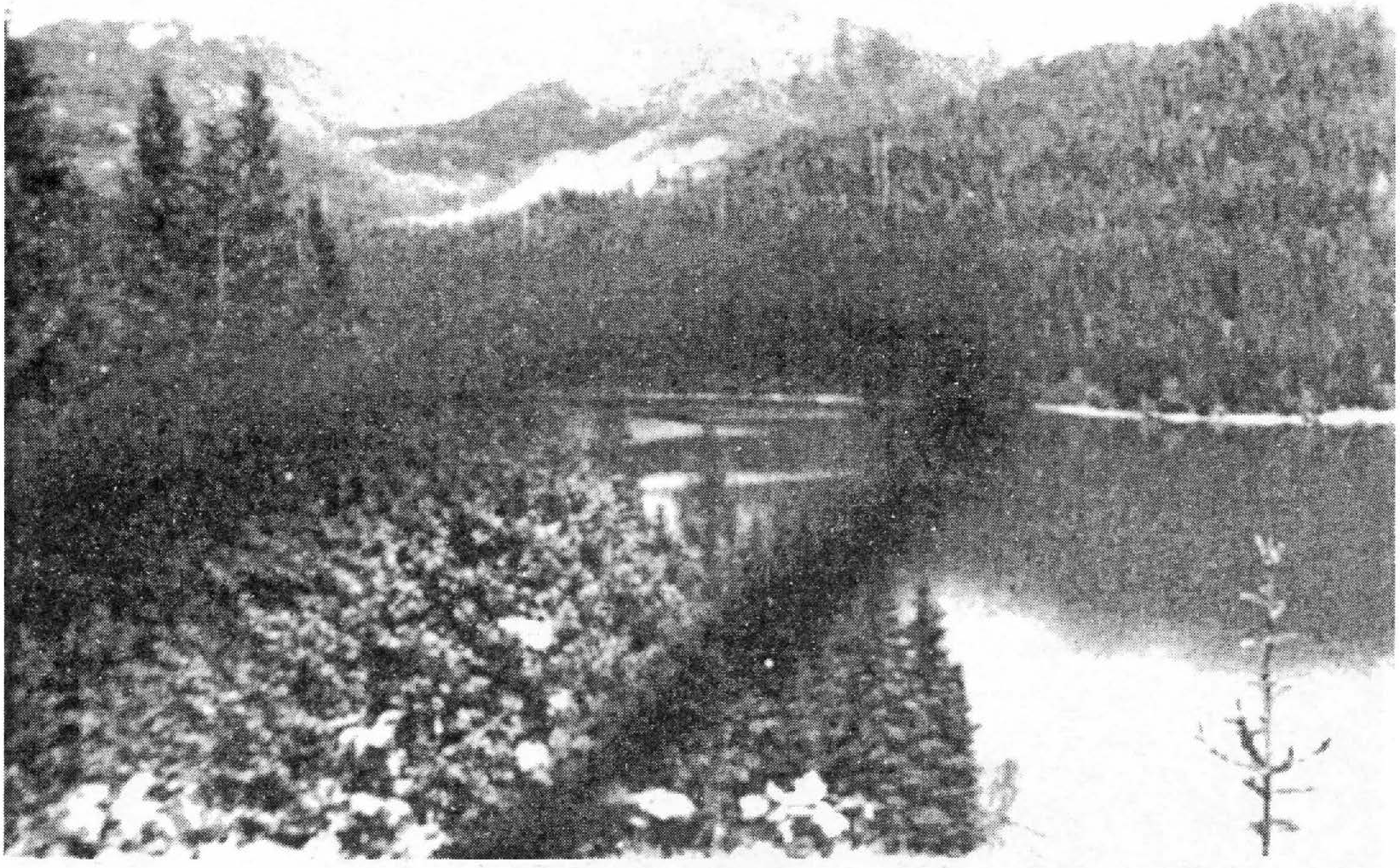

Fig.68 – Doamna Betty Jones, aflîndu-se în munţii Montanei, a fotografiat după trei ani, de asemenea fără să vadă ceva, o altă vehiculare stranie care a dispersat pe traseul parcurs, mulţimi de «particule negre» (reproducere după CUFOR). (Stanton Lake, S.U.A., iunie 1977)

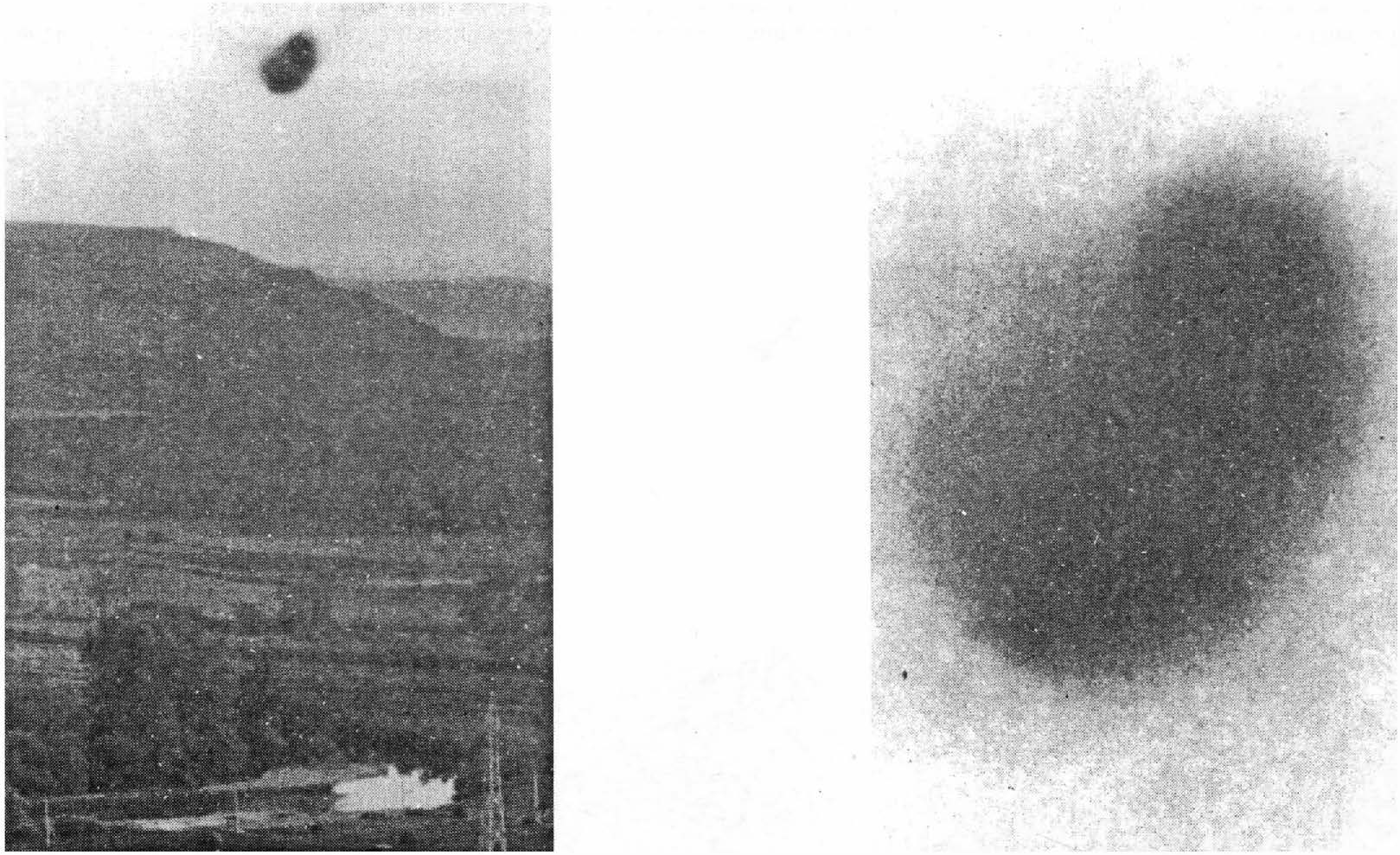

Fig.69 – Dar şi «aglomerările de particule întunecate» par a se asocia între ele, învăluindu-se într-un halou comun constituit dintr-o dispersie a aceloraşi particule intens absorbante ale fotonilor luminii naturale.

(Lunca Someşului Rece, spre Floreşti, iulie 1971, foto: biolog Al. Sift)

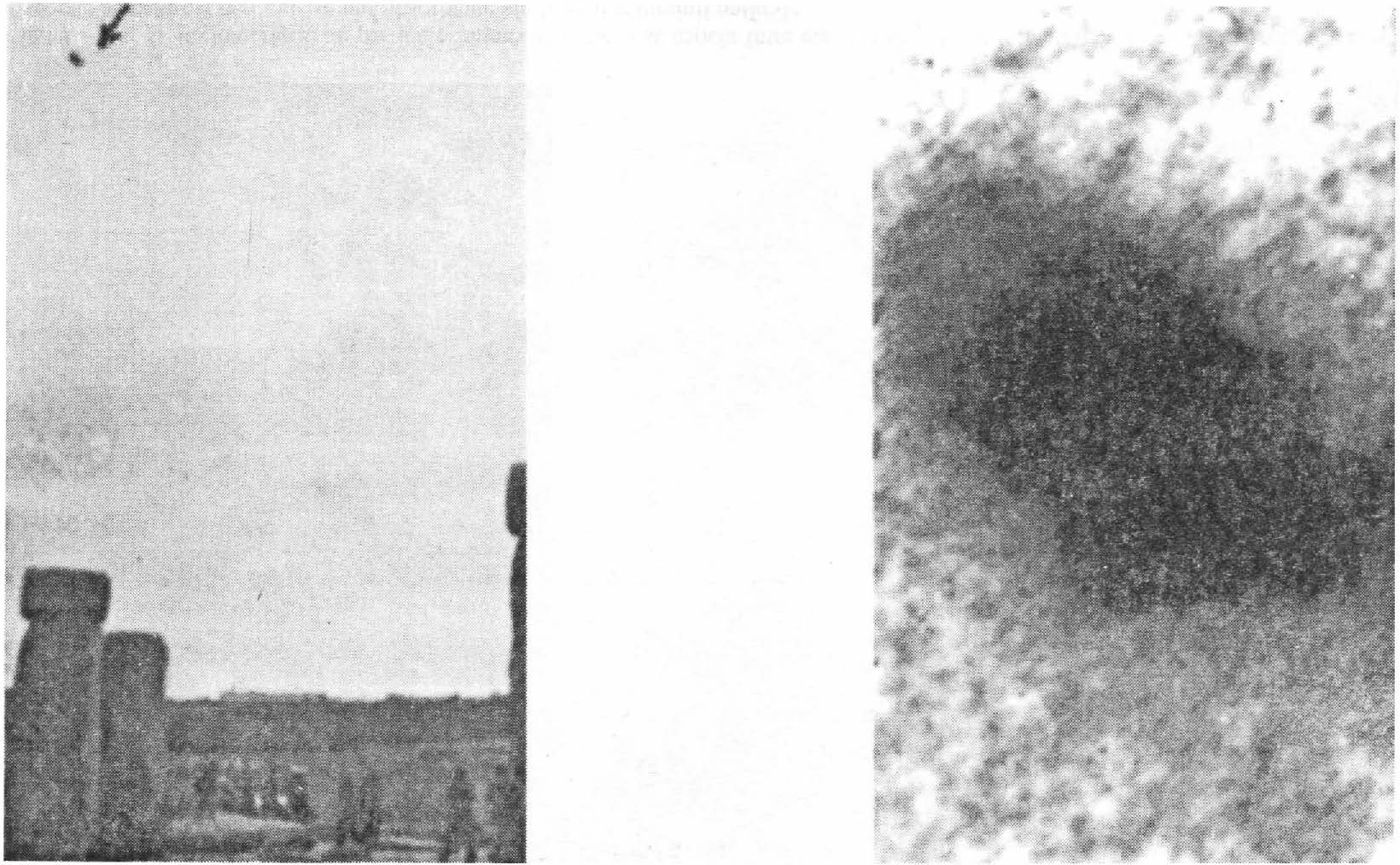

Fig.70 – O pereche de «aglomerări întunecate» asemănătoare celei surprinse în România (fig. 69), a fost înregistrată întîmplător şi în Anglia; fotografia a fost făcută în sîmbăta Paştelui din anul 1972, în incinta impresionantului ansamblu megalitic de la Stonehenge.
(Foto: A. D. Clapham, reluare după «F.S.R. Case» nr. 12/1972)

Fig.71 – Ieşind din pădure, diferitele forme globulare întunecate se manifestă şi în grupuri.
(Pădurea Baciu, iulie 1972, foto: biolog Al. Sift)

Fig.72 – Este întru totul posibil ca în zone cu ionizare puternică – temporară – atît «globurile albe» cît şi «globurile întunecate» să devină vizibile. Se pare că într-o astfel de stare atmosferică, în anul 1566, s-a produs pe cer uimitoarea apariţie pe cer a unor «sfere mari, negre, unele devenind roşii şi înfocate», precum şi a unor «sfere» albe, care au tulburat pe locuitorii oraşelului elveţian Basel. Există oare motive pentru ca acest oraş să fie «vizitat» mai des? (A se vedea fig. 6).

(Gravură de epocă, explicitînd textul cronicii lui Samuel Coccius)

Fig.73 (dreapta) – De fapt, în mediul terestru există mulţimi de «globuri întunecate invizibile» (radiind în «culori» diferite) ce alcătuiesc o adevărată «lume paralelă nevăzută»!

(Pădurea Baciu – iulie 1972 – foto: biolog Al. Sift)

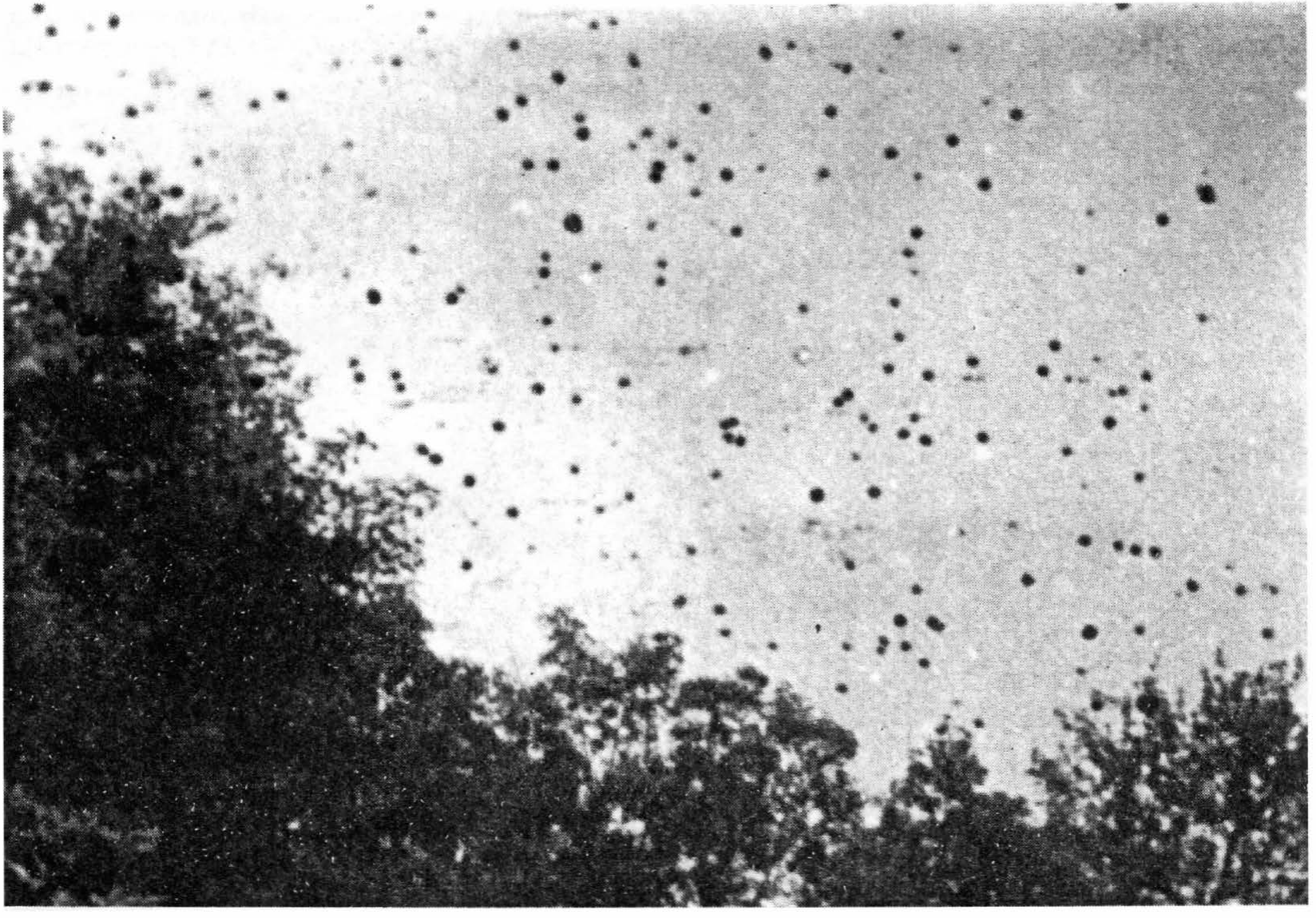

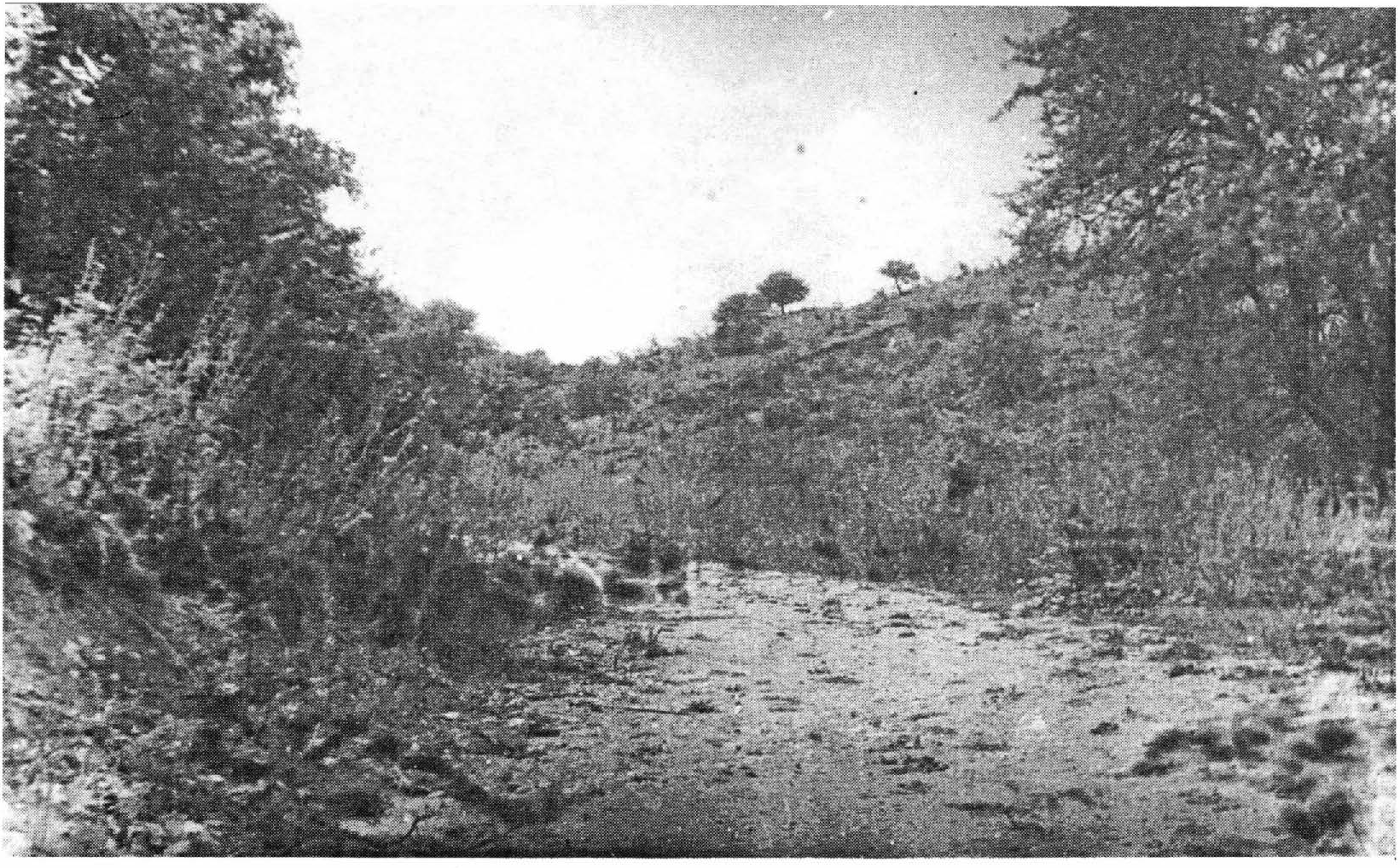

Fig.74A – În natură există – liberă – o «materie neagră» neorganizată, care se deplasează neştiut, fiind invizibilă; din două fotografii consecutive expuse asupra aceluiaşi peisaj, se remarcă o «curgere» de acest fel la suprafaţa solului, fără a afecta cîtuşi de puţin vegetaţia respectivă! (La vest de Cluj-Napoca, iulie 1972, foto: biolog Al. Sift)

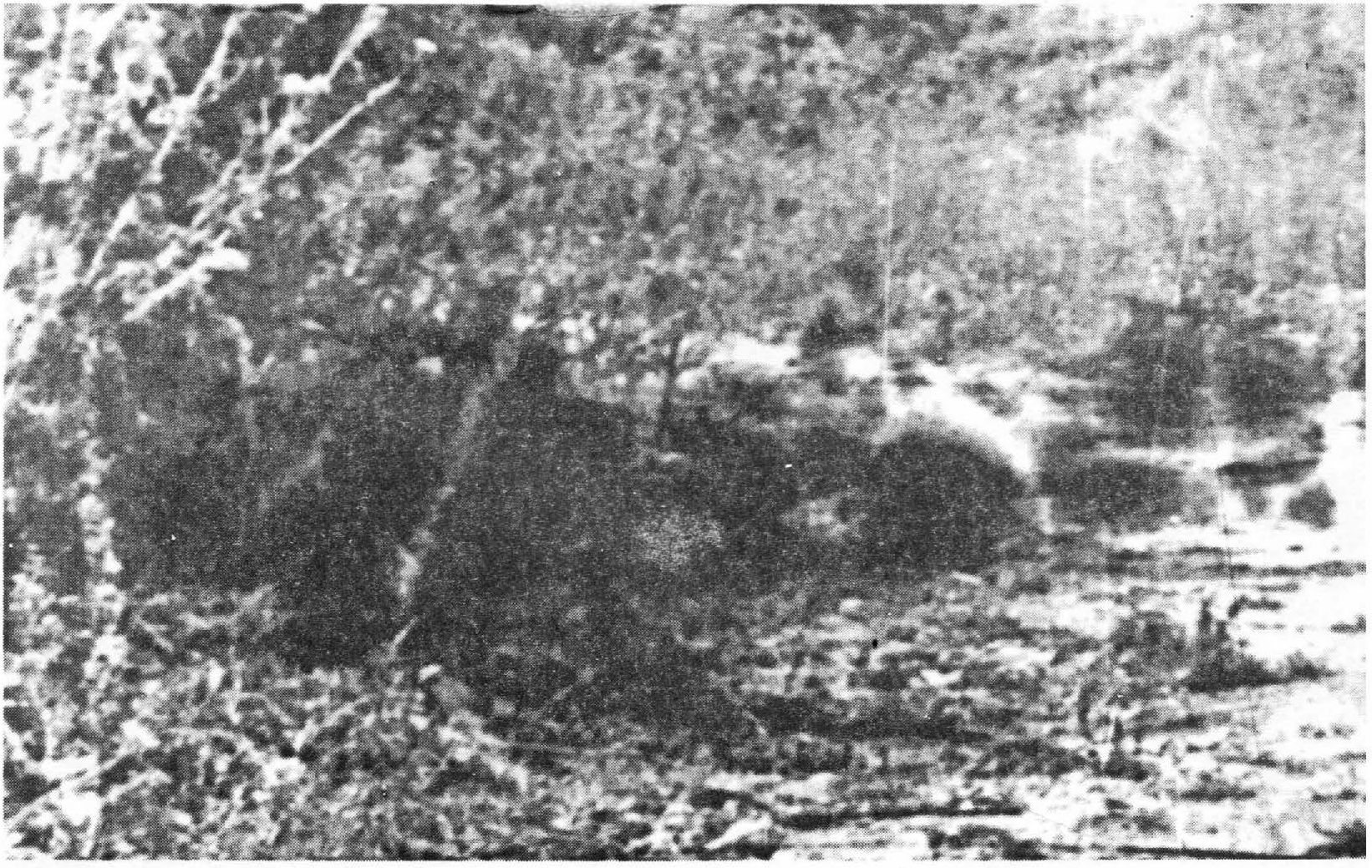

Fig.74B – «Materia întunecată» existentă în mediul natural nu prezintă nici o organizare intimă, diferitele «bucăți» părînd a se împrăștia treptat. **(Detaliu mărit din fig. 74-A)**

Fig.74C – În «curgerea» lor nevăzută, «bucăţile» de materie întunecată difuză emit totuşi un fel de halouri, constituite probabil prin dispersia locală a particulelor fine componente; evidenţa acestor halouri transparente demonstrează în plus faptul că astfel de fotografii sunt **cu adevărat înregistrări documentare şi nu doar simple «defecţiuni de prelucrare a clişeelor».** (Detaliu mărit din fig. 74-A)

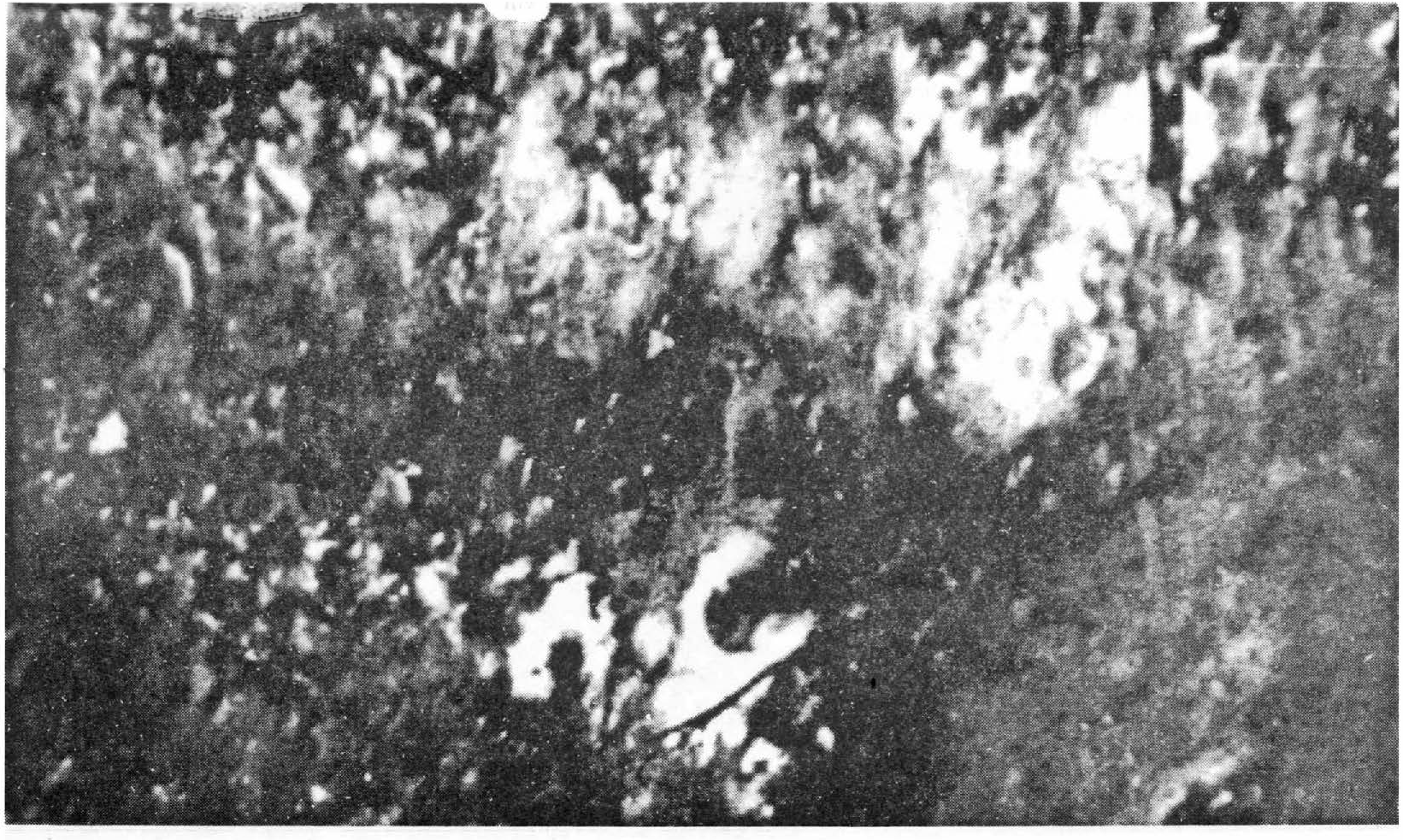

Fig.75 – Tot astfel cum există liberă acea «materie neagră» difuză şi nevăzută (fig. 74), pelicula fotografică înregistrează uneori – în plină natură – şi existenţa unei «materii albe» invizibile; aceasta apare la fel de neorganizată şi difuză. Masele respective – întru totul similare ectoplasmei din experimentele parapsihologice – par a fi generate de către «materia vie» a copacilor din jur.
(Pădurea Baciu, foto: biolog Al. Sift)

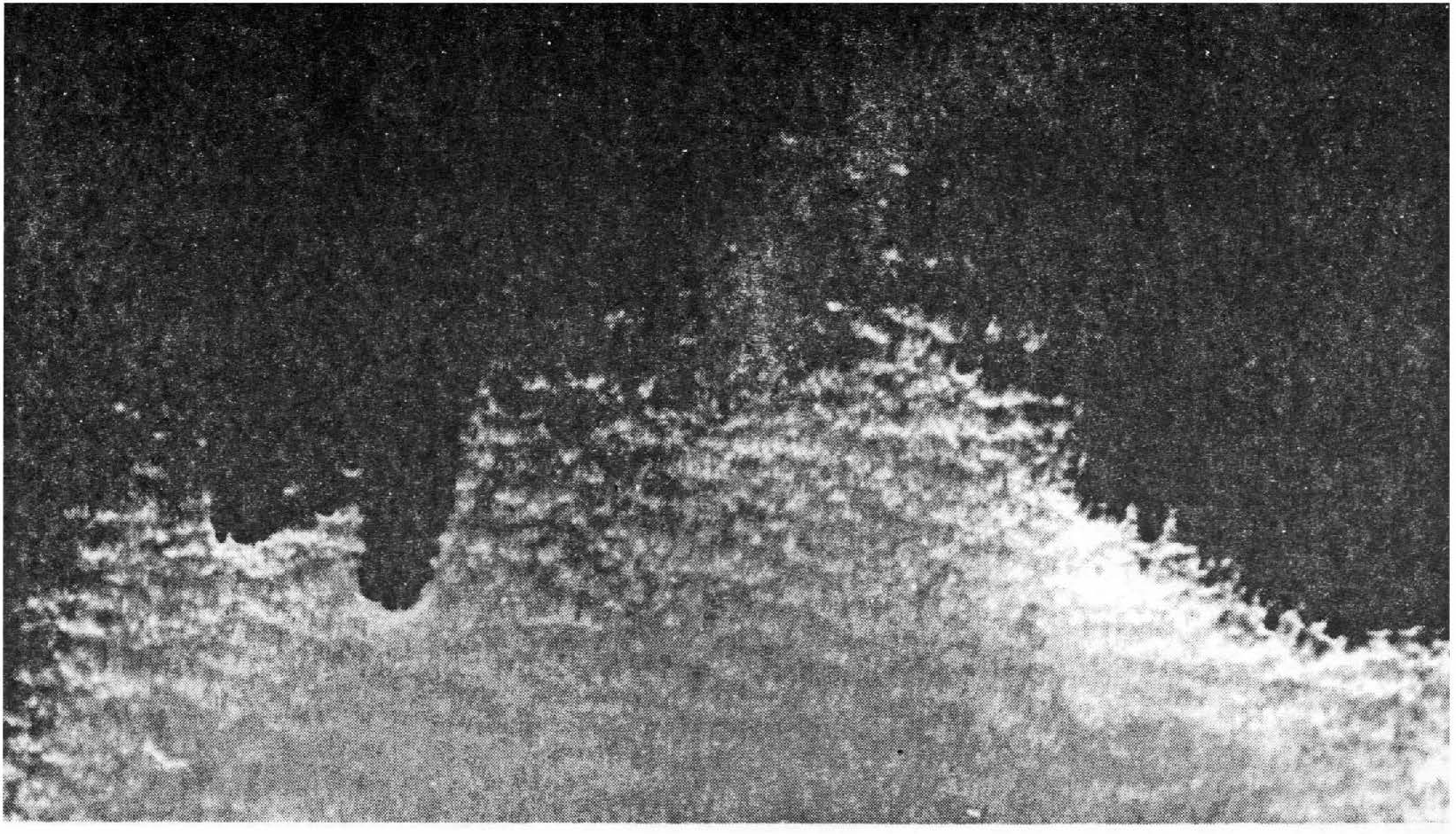

Fig.76 – Urmărind în mod organizat efectele biologice care ar fi produse de eventuale staţionări prelungite ale unor entităţi invizibile asupra vegetaţiei, biologul Al. Sift a plasat repetat diferiţi «martori» în zona mai «activă» ce a identificat-o în pădurea Baciu; martorii respectivi fiind foi de hîrtie fotosensibilă (ecranate pe o parte şi învelite etanş), au înregistrat într-adevăr – în unele cazuri – deplasări neorganizate de «materie albă energetică» (de tipul ectoplasmei).

(Detaliu mărit din înregistrarea unui «martor» lăsat în pădure în intervalul 30.09-05.10. 1973)

Fig.77 – Masa de ectoplasmă emisă de ființele umane în timpul experimentelor spiritualiste – cu importante pierderi în greutate (temporare) ale medium-urilor colaboratori – poate fi organizată chiar și sub forma unor fantome! Iată imaginea unui astfel de «joc» produs în starea de hipnoză a medium-ului Bronson Murray.

(După N. Porsenna – «Aparițiuni»)

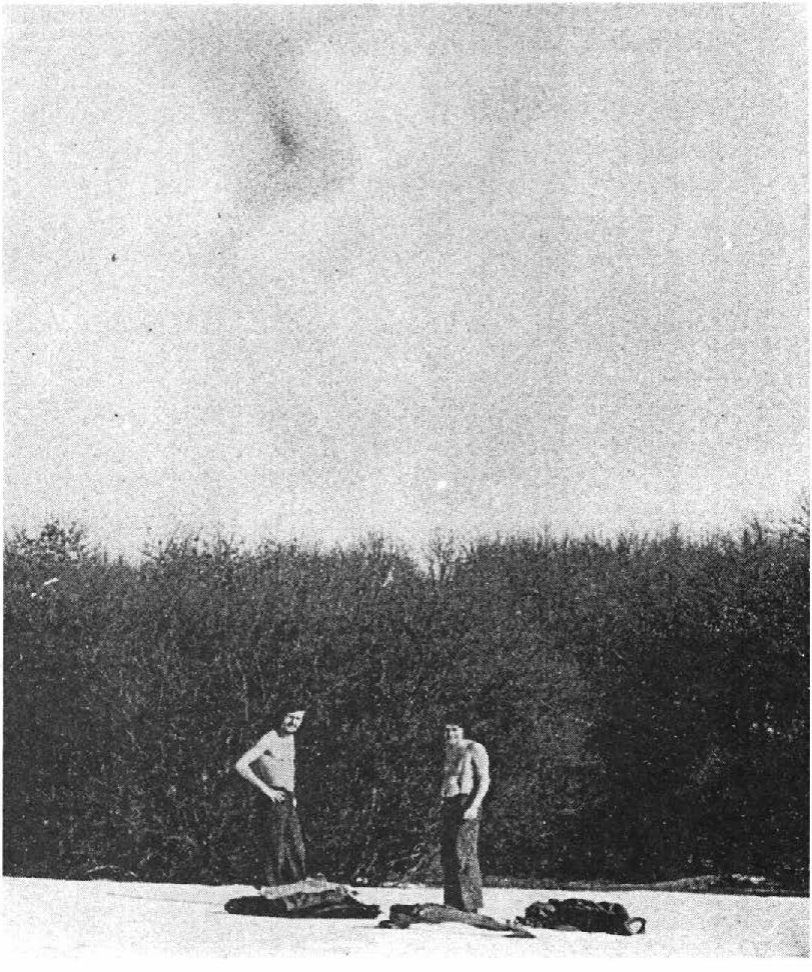

Fig.78 – În mediul atmosferic există şi o altă categorie de aglomerări invizibile constituite din «materie întunecată»; documente fotografice specifice evidenţiază faptul că în jurul unor «nuclee» mai dense, se menţine o dispersie mult extinsă în spaţiu a unui acelaşi gen de particule absorbante de fotoni luminoşi, care rămîn asociate într-o formă cu contur labil.
(Pădurea Baciu, 21 februarie 1976,
foto: grupul CETI-5 coordonat de inginerul Csaba Barbàth)

Fig.79 – Atunci cînd se deplasează, astfel de «forme labile» impresionează peliculele fotografice prin şerpuiri fantomatice invizibile!
(Lunca Someşului Rece, 21 februarie 1976, foto: grupul CETI-5)

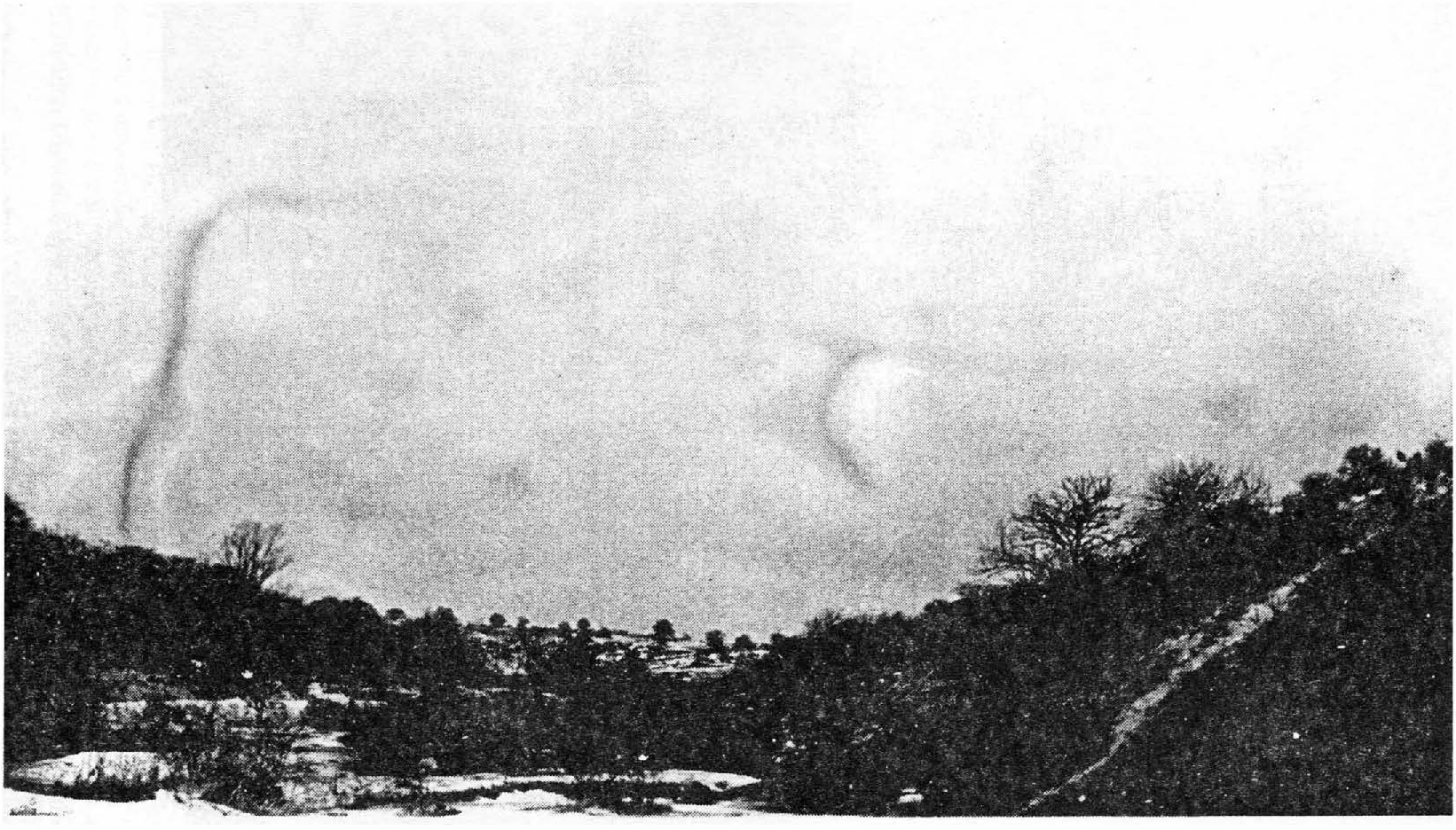

Fig.80 – De fapt, în zona dealurilor din vestul municipiului Cluj-Napoca au fost înregistrate pe diverse filme fotografice foarte numeroase prezenţe şi deplasări ale unor «forme labile» avînd nucleu dens şi întunecat; în cursul anului 1976 de exemplu, au fost obţinute cîteva zeci de astfel de documente edificatoare.

(Dimineaţa zilei de 28 februarie 1976, foto: grupul CETI-5)

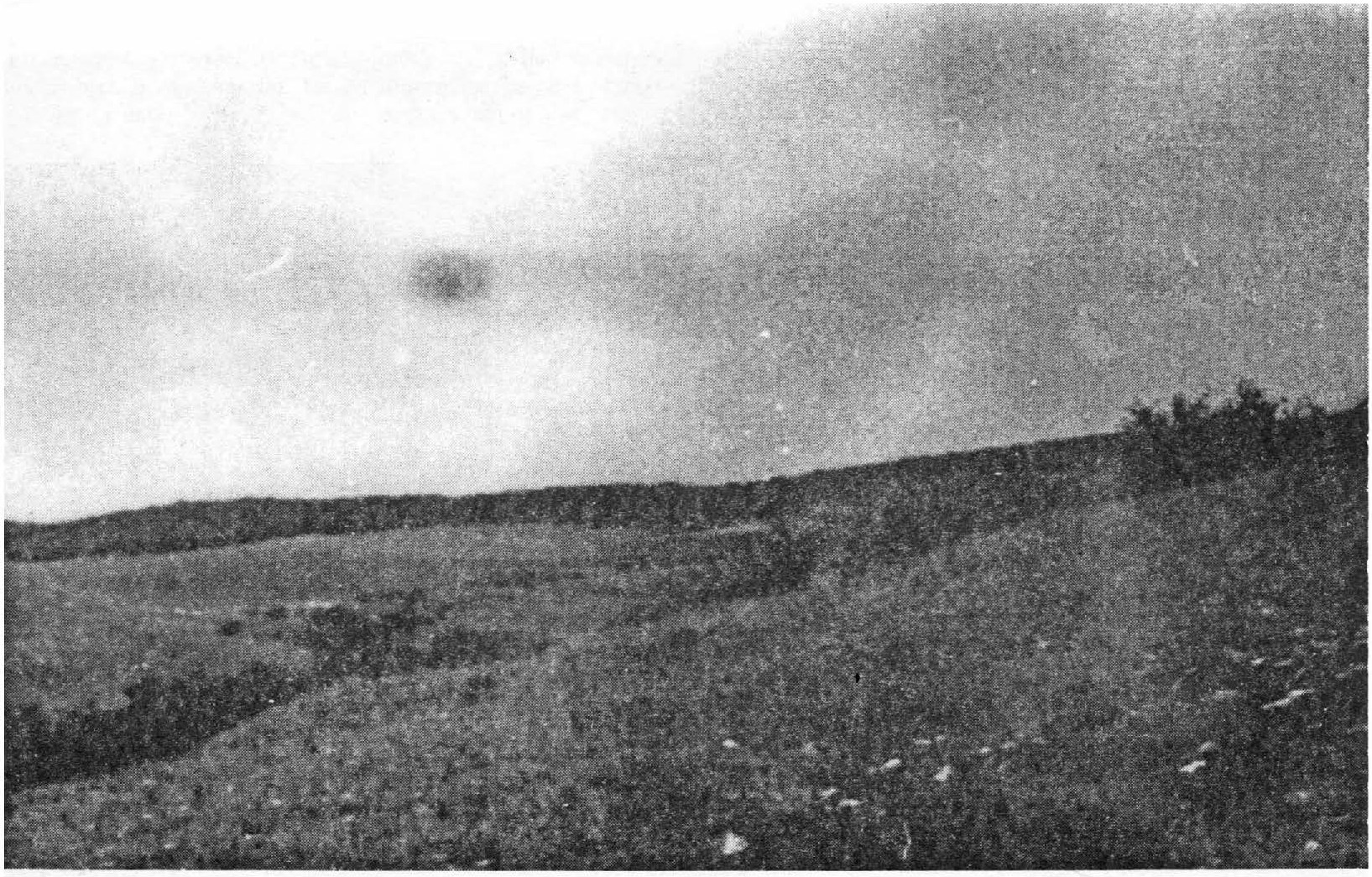

Fig.81 – Pe drumul spre pădurea Baciu, a fost surprins zborul nevăzut al unei «forme aeriene» neştiute.
(26 iunie 1976, foto: inginer Eugen Deutsch)

Fig.83A – Dacă materia dispersă din învelişul larg al «formelor labile» cu nucleu întunecat are totuşi o densitate mai sporită, se constată că la suprafaţa de contact cu aerul a «învelişului» se produce un efect energetic; procesul fizic este evidenţiat de apariţia unui discret halou luminos.

(Pădurea Baciu, 28 februarie 1976, foto: grupul CETI-5)

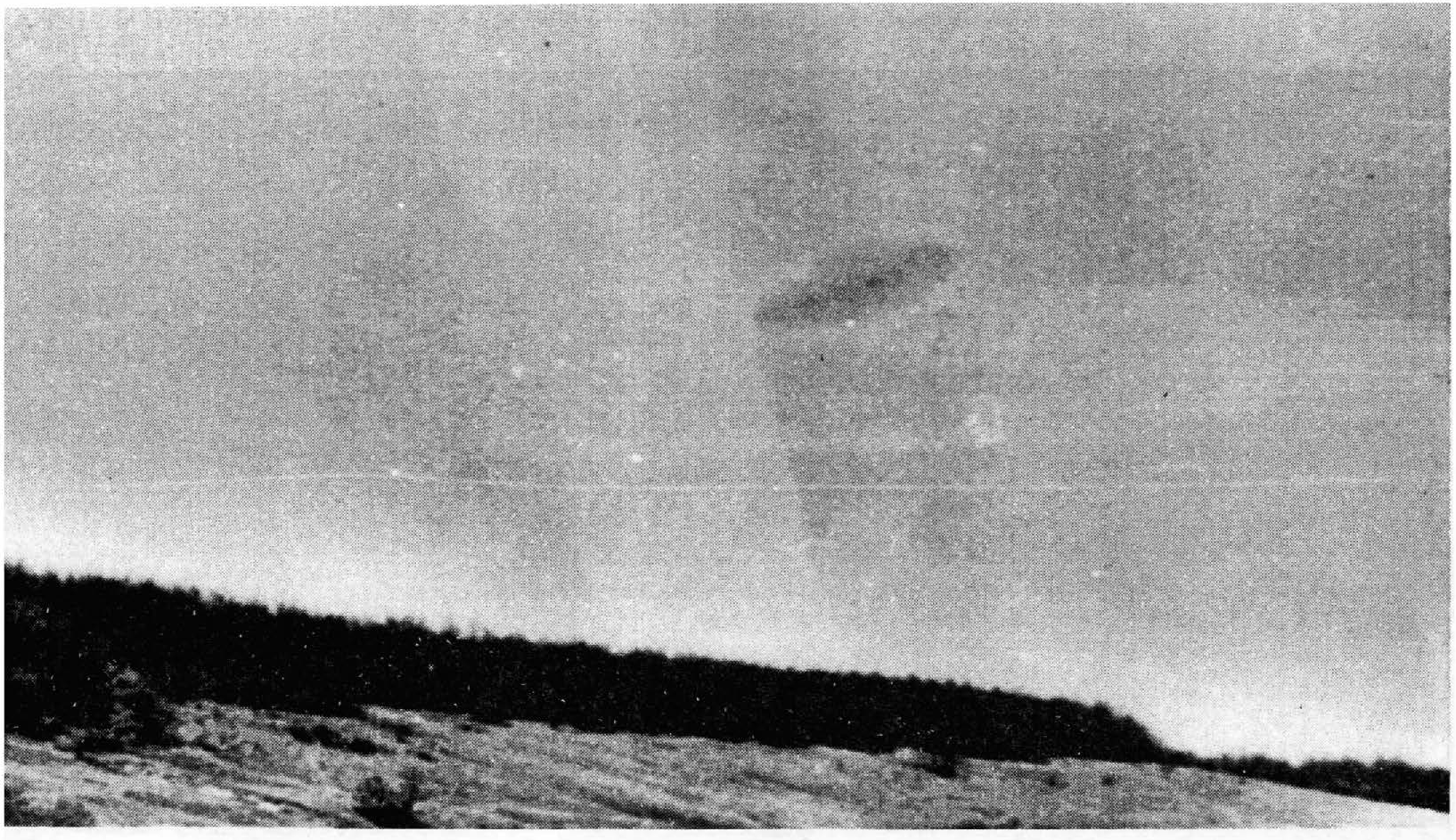

Fig.82 – Uneori, astfel de «forme labile» avînd un nucleu dens şi un înveliş larg şi aparent neordonat sunt surprinse în imaginile fotografice şi sub contururi parţial simetrizate. În atari cazuri – înregistrate şi în alte continente – fotografiile respective au fost prezentate şi ca «dovezi» ale existenţei O.Z.N. dematerializate; documentarul prezentat în această carte vine să clarifice însă conţinutul real surprins de clişeele respective.

(Pădurea Baciu, aprilie 1976, foto: grupul CETI-5)

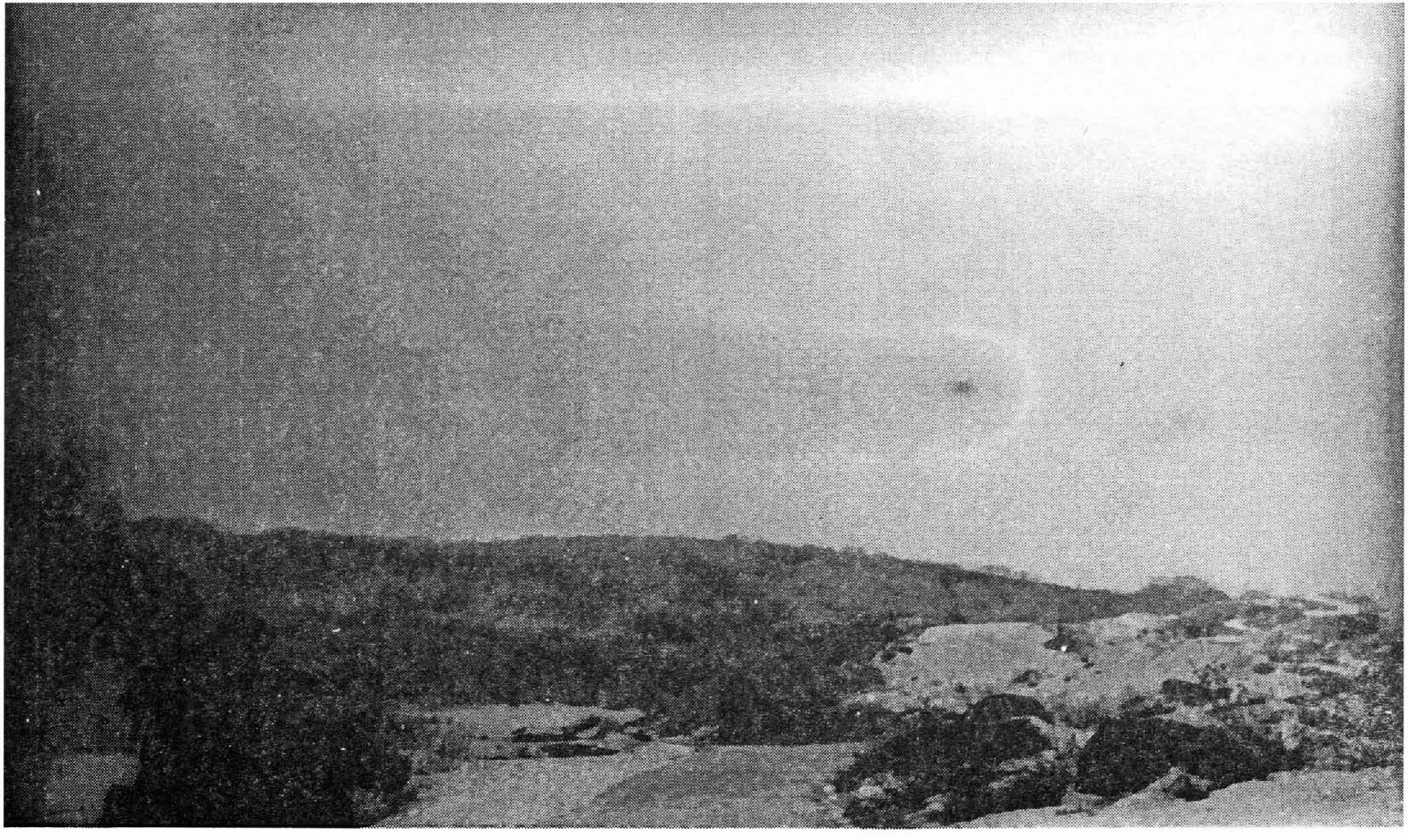

Fig.83B – Deşi deplasarea «formei aeriene» s-a făcut destul de rapid – fapt evidenţiat de lungimea «dîrei» în raport cu timpul scurt de expunere a clişeului – totuşi, haloul discret luminos produs la contactul învelişului difuz cu mediul atmosferic s-a menţinut, indicînd continuitatea procesului energetic respectiv.

(În drum spre pădurea Baciu, 21.02.1976, foto: grupul CETI-5)

Fig.84 – Perechea de forme aeriene asemănătoare unor «celule vii», care la nivelul «membranei exterioare» generează un proces energetic la contactul cu mediul atmosferic, demonstrează că astfel de prezenţe nevăzute nu sunt O.Z.N.-uri dematerializate.«Celule aeriene» de acest fel au fost înregistrate de fapt în diferite locuri de pe globul terestru; americanul T. J. Constable, obţinînd numeroase documente fotografice similare încă din deceniul '50, a considerat că ar fi nişte «fiinţe atmosferice»!

(Pădurea Baciu, 19 mai 1976, foto: grupul CETI-5)

Fig.85 – Un clişeu color obţinut în Sardinia a oferit o indicaţie importantă: ca şi la globurile întunecate – care s-au dovedit a avea în fapt culori diferite (maro, roşu etc.) – şi în acest caz filmul a redat pentru nucleu şi pentru învelişul dispers o culoare diferită de «negru» şi anume cafeniu! Reproducerea în alb-negru a transformat însă în mod inevitabil culoarea imaginii... Şi la acest document italian este de remarcat procesul energetic produs la nivelul «membranei celulare atmosferice», pus în evidenţă prin luminozitatea suprafeţei respective.
(Documentar GRCU, Genova, 1976, prin amabilitatea d-lui L. Boccone)

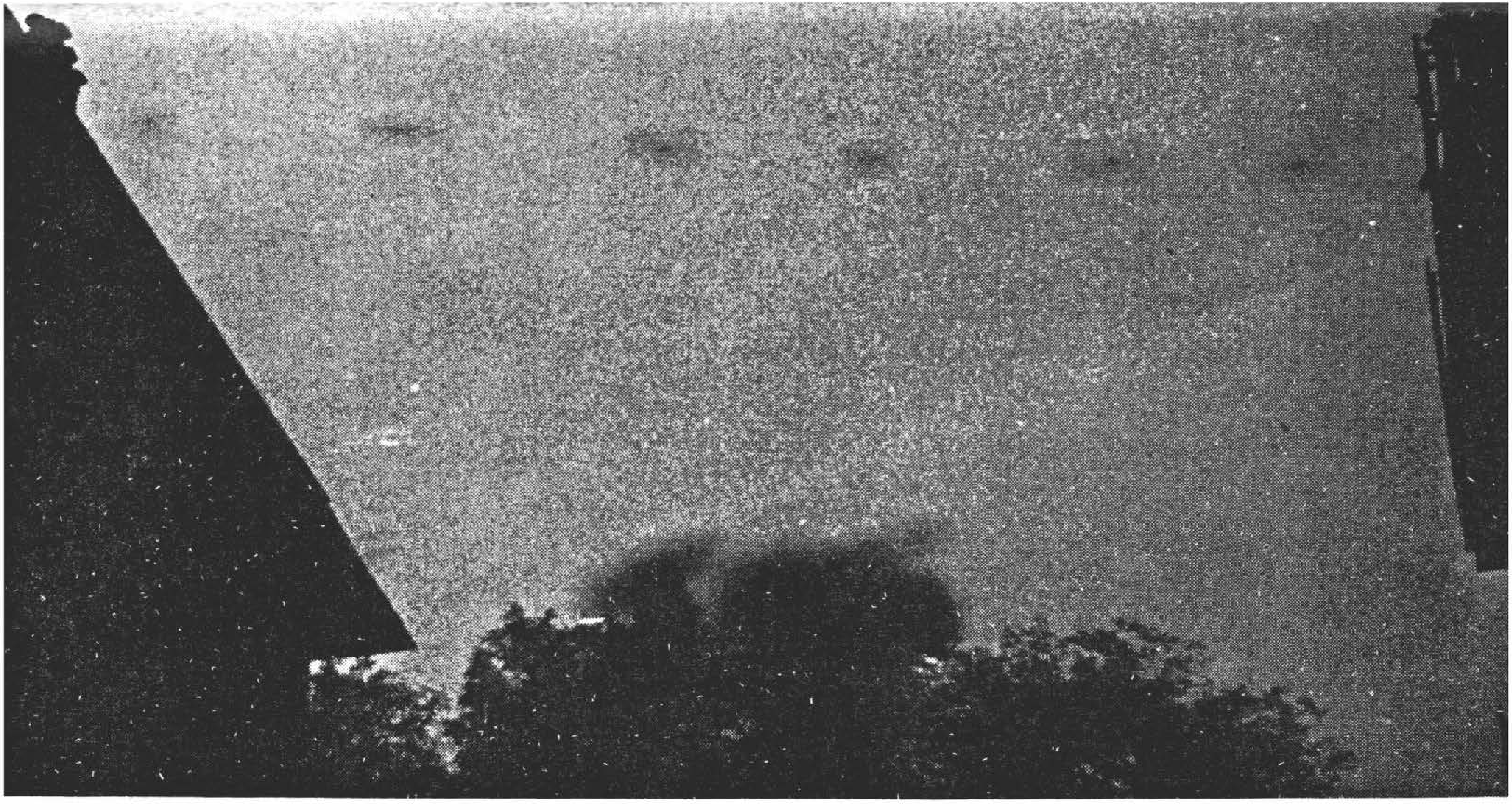

Fig.86 – Sunt oare şi aceste «celule aeriene» nişte entităţi inteligente? Defilările ordonate în «şir indian» din această imagine, cît şi dintr-o fotografie cu totul similară obţinută la Voroneţ (Bucovina), unde în seara zilei de 7 august 1978 «au defilat» opt «fiinţe atmosferice, vin să susţină în plus această ipoteză insolită!

(Genova, Italia, 13 septembrie 1979, foto: GRCU-Genova, imagine transmisă în cadrul schimbului documentar)

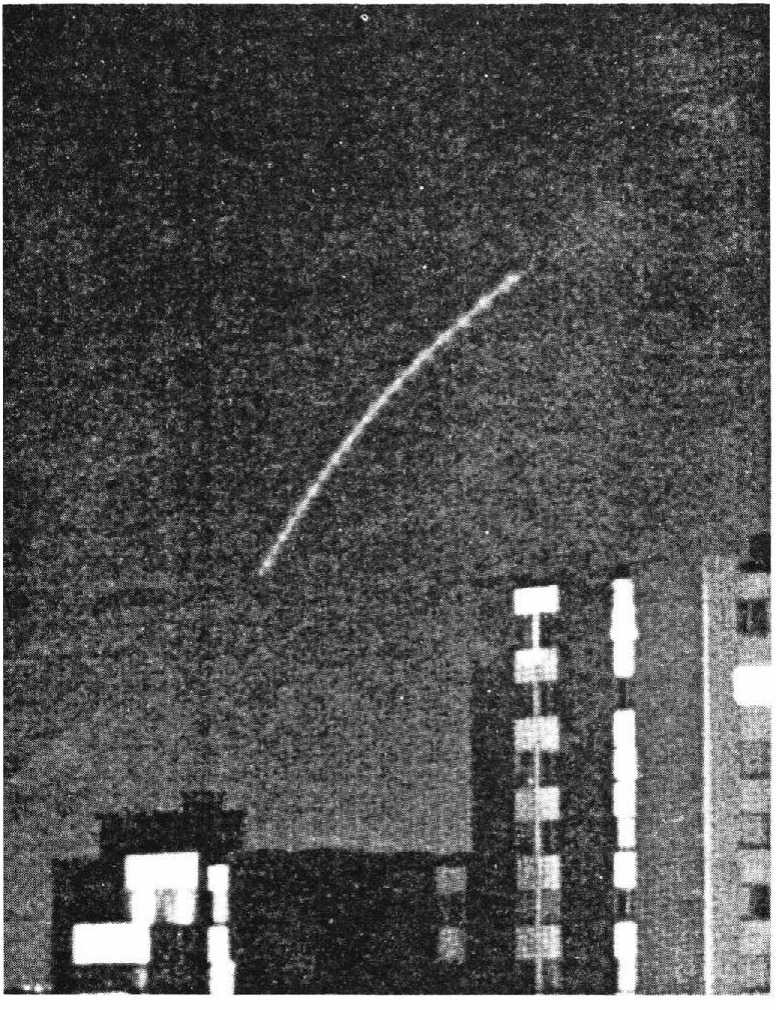

Fig.87 – «Globurile roşii înfocate» se comportă inteligent! Această înşiruire perfect ordonată surprinsă de fotoreporterul francez Philippe Ughetto deasupra oraşului Gennevilliers în seara zilei de 5 noiembrie 1990 este într-un totul convingătoare.

(Reproducere după «Paris Match», nr. 2165/1990)

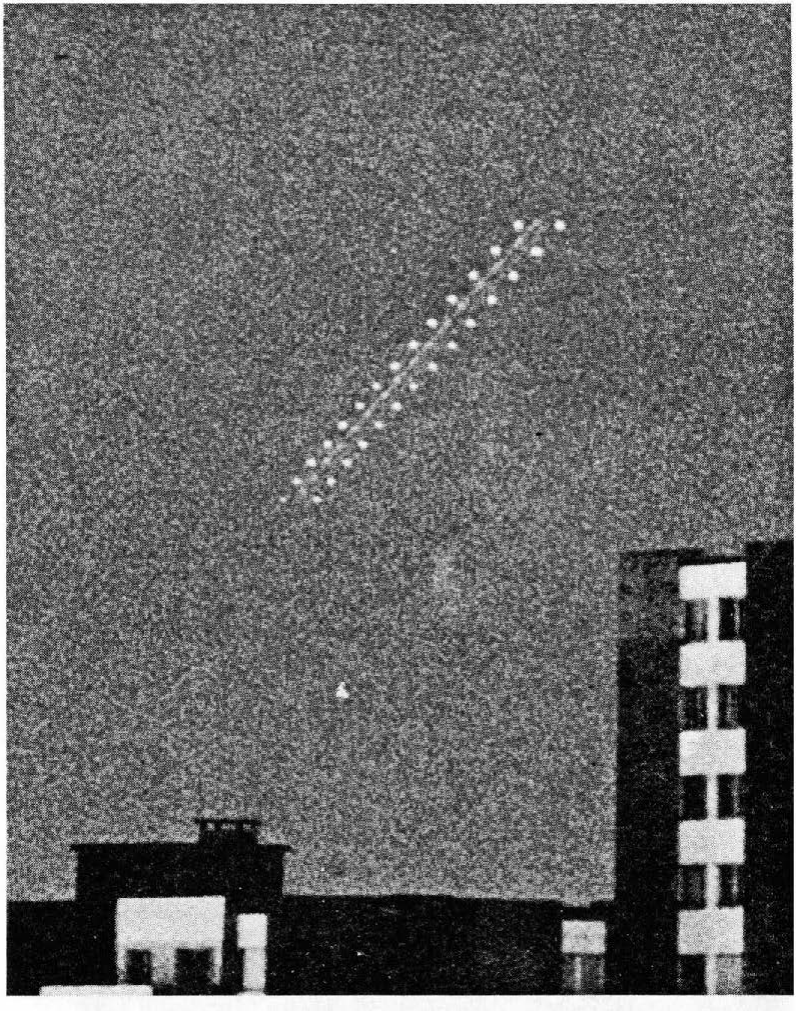

Fig.88 – Cunoscuta revistă franceză a publicat împreună cu fotografia de mai sus şi un al doilea document fotografic obţinut cîteva secunde mai tîrziu tot de Philippe Ughetto; imaginea este şi mai tulburătoare: pe ambele laturi ale şirului ordonat al globurilor roşii, s-au amplasat într-o perfectă simetrie două şiruri paralele formate din cîte 14 «globuri albe inteligente»!

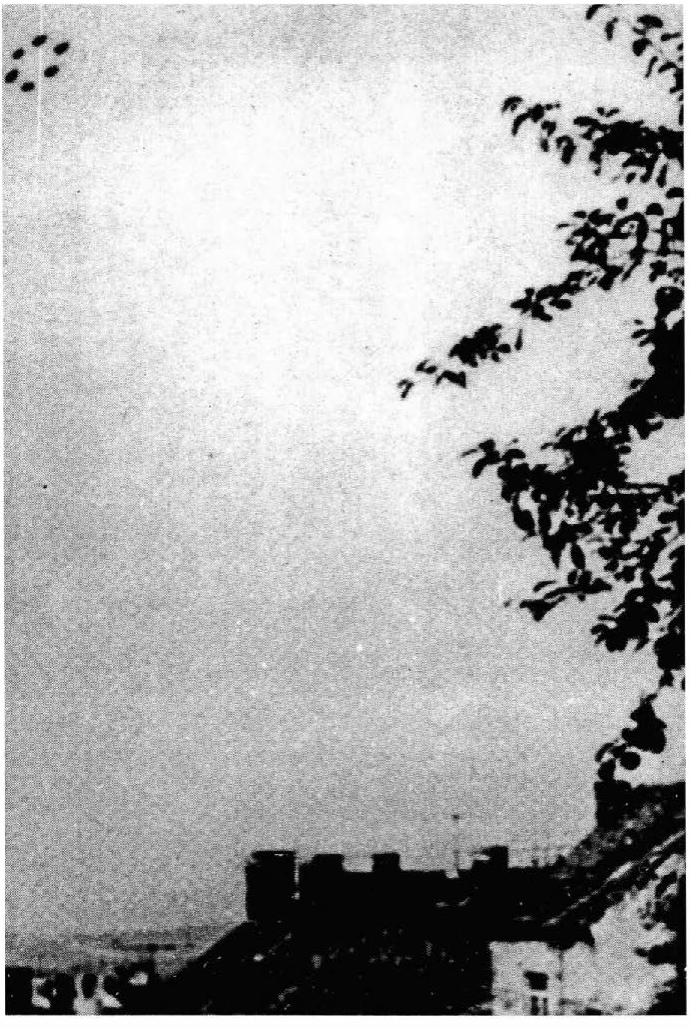

Fig.89 – Globurile întunecate invizibile se comportă într-adevăr în mod inteligent: în Republica Cehă şi Slovacă au fost surprinse pe cer şase «forme globulare negre» care «au ştiut» să se ordoneze în vîrfurile unui hexagon, la distanţe perfect egale!

EXISTĂ FIINŢE NEVĂZUTE ?

Trăim printre invizibili, adică printre fiinţe pe care nu le mai vedem, pe care încă nu le vedem, pe care nu le vom vedea niciodată.
M. Maeterlink («Sablier»)

Într-o carte de fantezie literară publicată în anul 1638 avînd titlul «The Discovery of World in the Moon», autorul englez Wilkins scria în maniera vizionară a oamenilor care privesc spre orizonturi viitoare:

«Nu mă îndoiesc că timpul este părintele unor adevăruri noi şi că el ne va descoperi multe lucruri pe care predecesorii noştri le-au ignorat şi care vor deveni clare pentru urmaşi, deşi astăzi nu le putem cunoaşte încă, oricît am dori acest lucru.»

În cele trei secole şi jumătate care s-au scurs de la această gîndire şi pînă acum, cunoaşterea umană a descoperit treptat un imens tezaur de «taine » ale naturii, care au format de fapt baza continuului progres al civilizaţiei terestre; şi totuşi, mai există încă profunzimi pe care nici «astăzi nu le putem înţelege, oricît am dori acest lucru». Intrînd în aceste ultime două decenii într-o nouă «vreme a cunoaşterii», desigur că oamenii vor beneficia de unele «dezvăluiri ale tainelor», căci există doar un singur sens al frămîntărilor cognitive: ceea ce astăzi este enigmatic şi chiar fantastic, «mîine» va fi aflat şi explicat!

Deşi intimitatea materiei şi a energiei ni se pare bine stăpînită, ne aflăm de fapt, încă, în faţa unei mari «necunoscute». Şi poate că cel mai atractiv, cel mai captivant capitol al acestui domeniu atît de amplu este tulburătoarea problematică a structurilor materiale avînd variate manifestări energetice invizibile pentru ochiul uman. Dacă în capitolele anterioare s-au pus în evidenţă acele asocieri globulare ale diferitor categorii de particule subelementare care se disting prin nivelul potenţelor energetice – fiind totuşi capabile de anumite comportamente cu caracter inteligent – în straniul context ipotetic se ridică, în mod inerent, şi o altă întrebare: ar fi oare posibil să existe şi fiinţe vii invizibile? Pentru logica noastră cotidiană , o astfel de întrebare pare a fi, desigur, aberantă... Şi într-adevăr, cum s-ar putea concepe oare desfăşurarea de procese vitale în organe

interne... invizibile? În fond, întreaga fiziologie a formelor de materie vie spunem că se bazează pe circulația în intimitatea fiecărui organ, a fiecărui țesut în parte, pînă la nivel celular și respectiv intracelular, a unor substanțe purtate de lichidele vitale care sunt sîngele și limfa. Baza existenței materiei vii se află de fapt la nivelul acelor microuzine fizico-chimice și chiar atomice, care sunt de găsit în fiecare celulă vie în parte și în cadrul cărora permanentele schimburi ionice au ca agenți purtători mediile lichide specifice. Pînă în prezent însă, nu s-a conceput o fiziologie lipsită de substratul materialității cunoscute, fapt ce conduce, desigur, la ideea că fenomenul invizibilității ar fi accesibil numai materiei inerte, «nefiind posibil» și în cadrul materiei vii. În acest cadru «obișnuit» de a gîndi, eventuala trecere a biomateriei într-o structură paralelă viabilă dar lipsită de aspectul vizibil apare, ce-i drept, ca o fantezie. Dar, dacă am încerca să gîndim și «altfel»? Ce s-ar întîmpla dacă, din protonii și neutronii materiei organice vii și al lichidelor purtătoare, ar fi expulzate anumite quarkuri și cu gluonii respectivi?

Spre surpriza autorului, pe care o transmite acum și cititorului prin intermediul acestei cărți, s-a acumulat, în plus, un straniu documentar fotografic și pentru astfel de fenomene fizice «imposibile»! Da, într-adevăr, în cîteva țări – printre care și România – unele pelicule fotosensibile au înregistrat, de asemenea în cel mai obiectiv mod, o categorie suplimentară de prezențe tulburătoare: ființe umanoide, unele evident îmbrăcate, aflate în mișcare în plin mediu natural – dar invizibile, sau, și mai captivant, în curs de trecere în invizibil!

În interesanta sa carte «Fantastique Ile des Pâques» (Ed. R. Laffont, Paris, 1965), arheologul francez Francis Mazière a prezentat printre numeroase aspecte cu totul deosebite și unele elemente din vechile tradiții pascuane, pe care bătrînul lepros Veriveri s-a hotărît să le destăinuie înainte de moarte; o afirmație foarte stranie a acestui bătrîn înțelept pare a fi tulburător de semnificativă:

«Printre noi există oameni pe care nu-i putem vedea...»

Și mai convingătoare însă apare o enunțare întru totul asemănătoare exprimată și apoi scrisă tot de un locuitor în vîrstă dar aflat oarecum la antipod și anume în România. Constatările repetate ale acestuia fiind mai îndelungate, fiind însoțite și de observații ale altor locuitori din zona respectivă, convingerea sa era situată în plin fantastic: «ființele invizibile» ar fi fost niște «extratereștri»! Iată în acest sens un extras dintr-o relatare mai extinsă pe care bătrînul Udrea Nistorescu, din comuna Bumbești, județul Gorj, i-a transmis-o în scris inginerului Dan Brăneanu din București:

«... Încă din anul 1920, cînd aveam vîrsta de cinci ani, mi-au rămas întipărite în minte aceste ființe extraterestre. Ca elev la școala primară și apoi la Tîrgu Jiu și la Școala Superioară de Comerț, discutam cu învățători din sat și apoi

cu profesori de la liceu, despre prezența acestor ființe extraterestre... La coborîrea lor pe pămînt nu se mai vedeau. Erau invizibili. Într-o seară am numărat opt aparate cînd au trecut muntele Sliva... Am fost convins că ființa extraterestră care a coborît mai înainte a venit între timp înaintea mea și se afla în curte, dar nu se mai vedea... De remarcat că atît cîinele cît și oile, cu ochii lor fosforescenți, îl vedeau, eu însă nu l-am văzut...»

Dincolo de astfel de afirmații ale unor oameni în vîrstă, cărora nu li se mai pot atribui tendințe subiective inspirate de fantezii interesate, desigur că «probele materiale» sunt mult mai convingătoare; iată că ilustrarea acestui capitol vine să ofere astfel de «probe» pe care cititorul le va căuta, desigur, cu nerăbdare. Totuși, din exemplificările documentare selecționate rezultă o anumită diversitate a conținutului înregistrărilor stranii, fapt ce evidențiază și în acest cadru o complexitate a manifestărilor «din lumea invizibilă», deschizîndu-se aici un larg cîmp interpretativ.

Desigur că pompierul englez J. Templeton a fost foarte surprins cînd a văzut că în fotografia pe care i-o făcuse fetiței sale în plăcutul peisaj al unei pajiști înflorite a apărut, în plus, un personaj cu totul insolit, care plutea undeva în aer, mai retras, în spatele copilului (fig. 90). «Musafirul» nevăzut, îmbrăcat parcă într-un costum de cosmonaut cu o cască etanșă – al cărei vizor mare îi acoperea întreaga față – a sfidat parcă prin «plutirea» sa atît de neobișnuită chiar și atracția gravitațională terestră!

În condiții total diferite a fost obținută o altă ciudată înregistrare fotografică a unui «cosmonaut din altă lume», care a fost surprins în munții din apropierea orașului italian La Spezia. Cei patru martori aflați în locul respectiv pentru a verifica un automobil aflat în pană – ce s-a demonstrat a fi doar aparentă – nu au dat la început atenție celor trei personaje ce apăreau și dispăreau foarte rapid printre copacii pădurii; totuși, la ivirea celui de-al patrulea, l-au privit cu interes, constatînd că «ceva» era într-adevăr neobișnuit în îmbrăcămintea și comportarea persoanelor necunoscute respective. Prins de această impresie, Claudio Ambrosiani a luat aparatul de fotografiat pe care îl avea la îndemînă și pelicula a înregistrat «turistul enigmatic» care se grăbea într-o manieră la fel de curioasă. Însă după slabul clinchet al declanșării aparatului, cele patru persoane au rămas stupefiate, deoarece au fost martore ale unui fenomen fantastic: ciudatul necunoscut, îmbrăcat cu un costum special lipit parcă de corp cu o cască neobișnuită (fig. 91), în timp ce străbătea repede un luminiș, s-a «dizolvat» pur și simplu în aer, începînd de la picioare spre cap!

Dar dacă, din păcate, documentul fotografic italian nu a surprins fenomenul – relatat de martori – al fantasticei dematerializări a personajului cu aparență de cosmonaut extraterestru, un clișeu cu adevărat extraordinar, obținut în România, vine să demonstreze această realitate mitică: corpul ființei se poate «mate-

rializa» sau «dematerializa» în plină natură – în condiţii energetice necunoscute încă – fără a se evidenţia suferinţe fizice! Este foarte adevărat că acest document fotografic românesc a fost înregistrat în acea zonă a pădurii Baciu (de lîngă Cluj-Napoca) în care, după cum s-a menţionat şi în capitolele anterioare, s-au evidenţiat deseori manifestări ale unor cîmpuri energetice cu totul deosebite ce par a favoriza producerea şi respectiv impresionarea pe diferite pelicule fotosensibile a unor fenomene ieşite din comun. Acest nou document din România, obţinut de fapt la o fotografiere oarecum întîmplătoare a unui peisaj mai extins de la liziera acelei «dumbrăvi minunate clujene»[1], vine să ofere însă şi o confirmare foarte utilă şi valoroasă pentru strania observare făcută pe muntele Verrugoli – în apropiere de La Spezia – de către martorii italieni: capul unui corp uman este ultima parte ce se dematerializează (sau poate prima ce se materializează)! În cazul român este de remarcat totuşi un detaliu esenţial, complet diferit: grupul de însoţitori clujeni care au venit împreună cu chimistul Adrian Păţuţ să viziteze zona şi să facă fotografii «la întîmplare», nu a sesizat vizual prezenţa «capului fără trup» (fig. 92) ce părea că se plimbă îngîndurat la marginea pădurii. Neobservarea acestuia s-a datorat oare distanţei suficient de mari de la locul de unde s-a expus clişeul pînă la personajul fantastic? Sau poate existenţa crengilor arbuştilor (dealtfel desfrunzite) a mascat oarecum prezenţa respectivă? Sigur că nu se poate clarifica motivul adevărat, tot astfel cum este la fel de dificil de explicat «de ce» s-a fotografiat tocmai în acea direcţie, fără a se fi remarcat ceva deosebit... În schimb, substanţele chimice ale filmului au înregistrat în mod total obiectiv una din cele mai tulburătoare «probe materiale» asupra multiplelor posibilităţi de manifestare naturală ale «văzutelor şi nevăzutelor» în cadrul lumii materiale în care trăim: o fiinţă umană al cărei cap bine materializat pînă la cele mai mici

1. În urmă cu aproape două decenii, specialişti ai Institutului de Fizică Atomică şi de la Universitatea din Cluj-Napoca efectuînd măsurători cu aparatură de precizie, nu au reuşit totuşi să clarifice natura şi originea efectelor energetice deosebite sesizate în zonă. Informîndu-mă asupra situaţiei geologice, s-a confirmat lipsa în adîncime a unor eventuale depozite de minereuri radioactive. Şi totuşi, s-au semnalat fenomene fizice stranii, înregistrîndu-se fotografic, în plină pădure, ectoplasme, efect Kirlian, numeroase prezenţe de globuri «albe» şi «negre» invizibile. Desigur că repetatele staţionări şi zboruri ale diferitor OZN ce au evoluat deasupra pădurii Baciu, nu mai apar ca evenimente întîmplătoare. De altfel, la Arhiva municipală există o publicaţie veche în care se reluau semnalări din secole anterioare ale unor fenomene neobişnuite ce s-au produs în mediul atmosferic local. Participînd temporar la unele măsurători efectuate în zona respectivă şi analizînd o serie de documente şi elemente analitice, am ajuns la concluzia – pe care am publicat-o în întregime în «Enigme în Galaxie» (1983) şi în articole – că în acel teren ar exista un fel de pol energetic al Pămîntului, în cadrul căruia ar avea loc schimburi energetice între globul terestru şi cosmos. (În 1974, sovieticul N. Gonciarov ş.a. au publicat ipoteza polilor energetici tereştri, repartizaţi în vîrfurile unui icosaedru geoid.)

detalii (dar cu o tăietură foarte ciudată a frizurii), se afla acolo fără a poseda şi un trup material!

Extraordinara demonstrare a «dematerializării» corpului unor fiinţe umane – terestre sau sosite din cosmos – capabile să producă astfel de fenomene, conduce la presupunerea că cel care stăpîneşte jocul energetic al «materializării» poate la fel de bine să realizeze şi procesul invers, cel al «rematerializării»! Iar dacă vom lua în considerare relatările martorilor italieni de pe muntele Verrugoli, care cu toţii au sesizat pierderea aspectului material-vizual ca producîndu-se începînd de la partea inferioară a corpului şi ulterior a trunchiului în sus, am putea deduce că la cazurile inverse, refacerea materialităţii-vizibile ar începe cu reconstituirea capului persoanei respective. În acest context, extraordinara fotografie obţinută din întîmplare la liziera pădurii Baciu constituie oare un document uimitor ce vine să susţină deducţia respectivă?

În literatura parapsihologiei aplicate, deosebit de prolifică încă din a doua jumătate a veacului trecut, au fost publicate diferite înregistrări fotografice ale unor materializări ectoplasmatice parţiale; or, la acele experimente cu mediumuri care pierdeau temporar substanţă din propriul corp, se forma într-adevăr mai întîi capul entităţilor respective. Acestea au fost însă întotdeauna experimente dirijate, la dorinţa expresă şi cu buna ştiinţă a celor prezenţi. În schimb, producerea unor astfel de fenomene în plină natură, fără ca cei de faţă să observe atari prezenţe insolite şi fără a se gîndi măcar la posibilitatea unor manifestări de acest fel, este într-adevăr cu totul altceva; în contextul respectiv, înregistrările fotografice ale colecţiei vin să ofere în fapt, un conţinut documentar informaţional deosebit de valoros.

Pentru cititorii doritori să afle cît mai multe informaţii în acest domeniu atît de fantastic, dar atît de real, am mai selectat un document edificator, care vine şi el să demonstreze că schema fenomenologică dedusă mai sus are o valabilitate a sa şi, chiar mai mult, că astfel de «evenimente» se produc într-adevăr în mod liber – dar neştiut – şi în plin mediu natural. Înregistrarea respectivă a fost şi ea obţinută în mod întîmplător. Deşi nici biologul Al. Sift – care a expus clişeul – şi nici persoanele care îl însoţeau nu au sesizat vizual «ceva» în imediata lor apropiere, în fotografia păşunii din exteriorul aceleiaşi păduri Baciu a apărut o mică pată; la mărirea detaliului respectiv, a survenit însă o surpriză stranie: pe fondul unei tufe de arbuşti înfrunziţi, în apropiere de biolog şi de un însoţitor, s-a... materializat discret (fig. 93) capul unei entităţi neştiute!

Deşi în marea lor majoritate documentele fotografice obţinute de hipersensibilul Al. Sift au înregistrat prezenţe invizibile şi pentru el, totuşi acesta a observat vizual anumite fenomene stranii, care l-au uimit profund; poate că cel mai şocant eveniment la care a asistat şi pe care, în parte, l-a văzut iar, în parte, l-a fotografiat, a fost cel care s-a produs într-o dimineaţă însorită din luna mai

1969, în plină zonă urbană a municipiului Cluj-Napoca. Iată cum mi l-a relatat cu ani în urmă:

«O doamnă de la partea administrativă m-a rugat să-i fac o poză în grădina laboratorului. Am coborît de la etaj şi am ales un loc mai luminat, lîngă grupul de cactuşi mari. După ce am reglat aparatul, cînd să-l declanşez am văzut prin vizor cum pe marginea acoperişului clădirii laboratorului a apărut un bătrîn. Imediat am sesizat un fapt destul de ciudat: deşi vremea foarte caldă din ultimele zile se menţinea la fel şi în acea dimineaţă, bătrînul era îmbrăcat cu un palton gros, de culoare închisă; în plus, atenţia mi-a mai fost atrasă şi de un alt detaliu neobişnuit: marginea de jos a paltonul parcă se destrăma în aer... Şi subit, bătrînul a ridicat mîinile în sus, parcă într-un gest de rugă spre cer şi apoi... s-a aruncat în gol! Speriindu-mă de bruscheţea actului de sinucidere, am apăsat involuntar pe declanşator. Dar bătrînul nu a căzut pe pămînt ci a... dispărut în aer! Pe clişeu nu a apărut nici o urmă a celui de pe acoperiş; în schimb, pelicula a înregistrat o prezenţă în aer, foarte ciudată, pe care eu nu am văzut-o şi pe care nu mi-o pot explica... M-am dus imediat să mă interesez la colegi despre bătrînul acela străin; nimeni însă nu văzuse vreo persoană îmbrăcată în palton; l-am întrebat apoi pe portarul de la intrarea în grădină: nici el nu observase vreun bătrîn care să fi intrat pînă la acea oră. De altfel, chepengul metalic de acces la acoperiş era zăvorît şi încuiat cu lacăt...»

A fost oare această relatare doar o scenă imaginară? Documentul fotografic ce a însoţit această descriere demonstrează totuşi că acolo s-a întîmplat într-adevăr «ceva» deosebit: clişeul a înregistrat existenţa în aer (fig. 94), la înălţimea clădirii, a unei «forme» stranii, constituită din una din acele categorii de «materie întunecată» prezentate mai pe larg în capitolul anterior, «formă» pe care Al. Sift nu a văzut-o însă. Îmbinînd relatarea cu aspect fantastic şi conţinutul obiectiv al documentului fotografic, ar rezulta că sub privirea uimită a biologului, s-a produs de fapt o «dematerializare» instantanee! Toţi specialiştii fotografi pe care i-am consultat, separat, au recunoscut că acel «ceva» întunecat aflat în aer nu putea fi o defecţiune a filmului sau de prelucrare a acestuia; diferenţele de nuanţă din cadrul «petei întunecate», difuzia periferică, precum şi însuşi micul gol din partea stîngă prin care se vede cerul, elimină ipoteza respectivă. De altfel, acest clişeu tulburător demonstrează o excepţională valoare documentară şi prin înregistrarea unui al doilea fenomen extraordinar, ce pare să fi fost provocat de prezenţa în aer a acelui «ceva»: între mugurii plantelor de cactus se remarcă stabilirea unor «comunicări» directe prin «canale materiale» evidenţiate de acele «fire de materie întunecată» invizibile, ce legau părţile superioare tinere ale plantelor (fig. 94-B) situate la o oarecare distanţă! Acest detaliu atît de surprinzător dintr-un document fotografic unicat vine, în plus, să ridice unul dintre

vălurile care ascund încă modul atît de neînțeles al comunicărilor care există între ființele vegetale; înregistrarea lui de către pelicula fotosensibilă a devenit posibilă, desigur, în condițiile existenței în apropierea imediată a unui anume cîmp de energie, deocamdată la fel de necunoscut. Apare însă ca evident faptul că prezența în mediul aerian apropiat a acelei entități umane care a «știut» să se dematerializeze – a «formei» invizibile constituite dintr-o materie subtilă întunecată – a fost sursa ce a determinat și acea materializare invizibilă a canalelor de «schimburi informaționale» vegetale! Oare aceste «mesaje materializate» dintre plante sunt ele constituite în fapt din aceleași particule de materie subtilă întunecată – dar nevăzută – ca și acelea care au rămas asociate în cadrul «formei» aeriene la fel de invizibilă? Sau poate că «firișoarele de energie» emise de mugurii care își transmit mesaje ale vieții vegetale au atras particulele materiei străniі, tot astfel cum în știința spirituală se explică «materializarea nevăzută» a firelor de energie pe care le emitem prin gîndurile și faptele noastre – țesîndu-ne în mod neștiut însăși «karma» noastră? Desigur, dintr-un singur clișeu ce are caracter de unicat nu se poate trage deocamdată o concluzie; în schimb, remarcabilul document din curtea laboratorului clujean deschide și direcționează noi orizonturi în cercetarea și cunoașterea tainelor naturii în care trăim.

Revenind însă la tema de fond a acestui capitol atît de tulburător, respectiv la documentarul fotografic întru totul obiectiv care demonstrează o realitate fantastică – aceea a existenței în mediul terestru a ființelor constituite din materii subtile invizibile – desigur că cititorul va fi interesat să mai analizeze încă un document fotografic remarcabil.

La fel de straniu, dar și la fel de edificator, se arată a fi un clișeu obținut în aceeași «dumbravă minunată» a pădurii Baciu, cu ani în urmă. În acest caz, surpriza a fost și mai deosebită: filmul a înregistrat prezența – mereu invizibilă – a cel puțin două personaje neștiute! Partea interesantă a evenimentului a început și aici, încă înainte de a se declanșa expunerea clișeului respectiv. Astfel, după cum relata la timpul respectiv același hipersensibil biolog Al. Sift, pe cînd se odihnea pe iarbă într-o frumoasă zi de septembrie a anului 1968, acesta a simțit, undeva îndărătul său, repetat, «un anumit fel» de vibrații, care dispăreau însă atunci cînd întorcea capul în direcția respectivă. (Acest detaliu poate fi foarte semnificativ pentru cei care investighează modul de funcționare a senzorilor cerebrali ai persoanelor sensibile la frecvențele radiațiilor emise de prezențe invizibile.) Intrigat de aceste repetări ale senzației neobișnuite pe care o resimțea, Al. Sift a așezat aparatul de fotografiat în fața sa și a soției – la mică distanță – și apoi l-a declanșat cu temporizarea necesară revenirii sale rapide lîngă soție. Într-adevăr, pelicula fotografică și-a făcut datoria în cel mai obiectiv mod, înregistrînd o spectaculară prezență ce era invizibilă pentru ochiul uman: îndărătul familiei Sift se deplasau două «ființe nevăzute» (fig. 95), ale căror corpuri se evidențiază

de această dată numai prin conturul şi sistemul lor osos! Deşi de această dată este mai dificilă distingerea imediată a contururilor respective, totuşi atenţia este atrasă – în special la personajul al cărui corp a fost surprins integral – atît de reliefarea oaselor lungi de la mîini şi de la picioare, cît şi de craniul care accentua, prin golurile întunecate ale ochilor – efectul straniu al invizibilităţii părţii carnale; din păcate, la cel de al doilea «nevăzut», partea superioară a trunchiului a rămas ascunsă parţial de capul biologului, distingîndu-i-se totuşi suficient de bine abdomenul şi picioarele. Publicînd detaliul principal mult mărit din cadrul acestui clişeu (fig. 95-B), revista londoneză «F. S. R. » a evidenţiat în plus încă un amănunt semnificativ: pelicula fotografică a înregistrat în mod distinct şi centrele energetice din zona ombilicală – de la ambele corpuri nevăzute – loc organic bine cunoscut încă din antichitate ca «izvor al energiei vitale Ki», fapt pus în evidenţă şi prin electronografia modernă. Modul în care clişeul a înregistrat centrele energetice din zona ombilicală ridică totuşi o anumită problemă: mica pată întunecată locală indică o absorbire intensă (anihilare?) a fotonilor luminii solare, ori acolo au fost emişi în mod continuu «fotoni negri»? Acelaşi fenomen fizic de «întunecare» locală se evidenţiază şi la marile goluri ale ochilor precum şi la «înregistrarea» contururilor celor două corpuri. Rezultă de aici faptul că aceste fiinţe invizibile au o «fiziologie energetică» specifică, emiţînd radiaţii diferite faţă de organismele noastre constituite din «materie obişnuită» vizibilă...

Aşadar, pe Pămîntul locuit de oameni apar şi astronauţi care, vizitînd din cînd în cînd planeta noastră, «ştiu» să treacă după dorinţă din starea materială obişnuită pentru noi, într-o altă structură – invizibilă – ce îşi menţine «programul funcţional» în cadrul unei «dematerializări» parţiale! Dar mai mult decît atît, astfel cum se cunoaşte încă din vechime şi cum mulţi oameni de ştiinţă contemporani s-au convins în mod doct – ca, de exemplu, cei reuniţi în «Colegiul invizibil»[2] – în jurul nostru ar mai exista şi o «altă lume terestră»; această «lume paralelă» – care este şi ea invizibilă – demonstrează o coexistenţă perfectă, fiind dominată însă de alte legi fizice specifice şi de alte principii ontologice... Se pare totuşi că «a sosit vremea» să aflăm că, de fapt, aceste lumi aparent paralele sunt una şi aceeaşi, avînd doar manifestări alternate, bazate pe legităţi universale eonice...

2. Jacques Vallée: «Le Collège Invisibile», Ed. Albin Michel, Paris, 1976.

Fig.90 – Într-o zi însorită de vacanță, James Templeton (din Carlisle – Anglia) și-a fotografiat fetița într-un peisaj cu multe flori. Spre surprinderea tuturor, clișeul a înregistrat și o altă prezență, care nu fusese văzută: în spatele fetiței «a plutit» în aer un personaj complet necunoscut, îmbrăcat parcă în costum și cu o cască de cosmonaut al cărei vizor îi acoperea complet fața.
(Fotografia a fost publicată de «Daily Mirror» în data de 13 iulie 1964, fiind reluată de unii autori.)

Fig.91 – Coborînd pe şoseaua de pe muntele Verrugoli, dl. Ermano Asse şi-a întrerupt deplasarea, întrucît sistemul de frînare al automobilului părea a se fi defectat; solicitînd ajutorul familiei, la scurt timp au venit din oraşul La Spezia, tatăl, sora şi soţul acesteia, dl. Claudio Ambrosiani. Pe cînd făceau verificările necesare (negăsindu-se, în fapt, nici o defecţiune) cu toţii au remarcat nişte persoane care se deplasau repede prin pădure şi dispăreau parcă subit. Sesizat de acest aspect, Claudio a reuşit să-l fotografieze pe cel de al patrulea personaj. Martorii au rămas uluiţi văzînd cum fiinţa îmbrăcată în costum şi cască (de cosmonaut?) a devenit treptat invizibilă, «dizolvarea» sa începînd de la picioare, în sus! (13 ianuarie 1974, document GORU-La Spezia, transmis prin amabilitatea d-lui P.Mantero)

Fig.92A – Din «dumbrava fermecată» a pădurii Baciu au fost oferite cele mai extraordinare confirmări asupra celor văzute de martorii italieni de pe muntele Verrugoli: corpul ființelor care «știu» să treacă în lumea invizibilă se «dematerializează» într-adevăr începînd de jos în sus, capul rămînînd probabil vizibil pînă în ultima parte a fenomenului! Se pare că procesul invers al «materializării» ar începe din partea superioară. Iată o demonstrare fantastică a realității acestor fenomene, care, în fond, sunt foarte naturale: la liziera pădurii a fost surprinsă prezența unei persoane ce... nu avea trup vizibil!
(Detaliu mărit dintr-un peisaj, toamna 1976, document transmis prin amabilitatea d-lui dr. Adrian Pătruț)

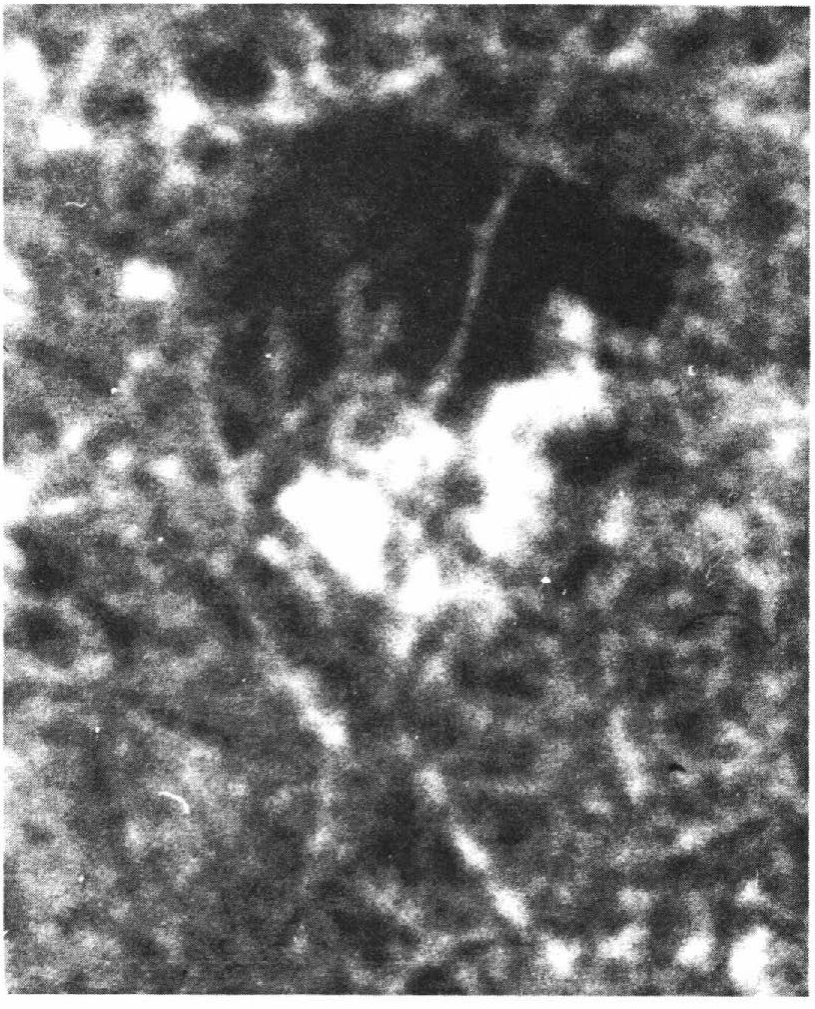

Fig.92B – Mărind şi mai mult detaliul principal din fig.92-A, se remarcă şi alte amănunte ieşite din comun: părul de pe creştetul capului ciudatului personaj apare ca fiind tăiat pe un contur liniar mult prea extins, iar în faţă, podoaba capilară depăşeşte fruntea într-o manieră la fel de ciudată...

Fig.93 – Iată o demonstrare şi mai tulburătoare a faptului că fenomenele fizice ale «materializării» sau ale «dematerializării» la fiinţele care vin din invizibil sau care trec acolo, capul are un regim deosebit faţă de restul corpului! Desigur că şi în cazul acestui document uimitor, nici biologul Al.Sift – care a expus clişeul respectiv – şi nici cei de faţă nu au văzut apariţia acelui «cap fără trup» în tufa de arbuşti din apropiere...

(Pajiştea din vestul municipiului Cluj-Napoca, 16.09.1973)

Fig.94A – În timp ce fotografia o persoană din cadrul laboratorului, biologul Al. Sift a asistat cu uimire la o... sinucidere «fantastică»: un bătrîn foarte ciudat, care a apărut subit pe acoperişul construcţiei cu etaj, s-a aruncat în gol, transformîndu-se însă în aer într-o «formă» difuză de materie întunecată invizibilă!

(Cluj-Napoca, mai 1969)

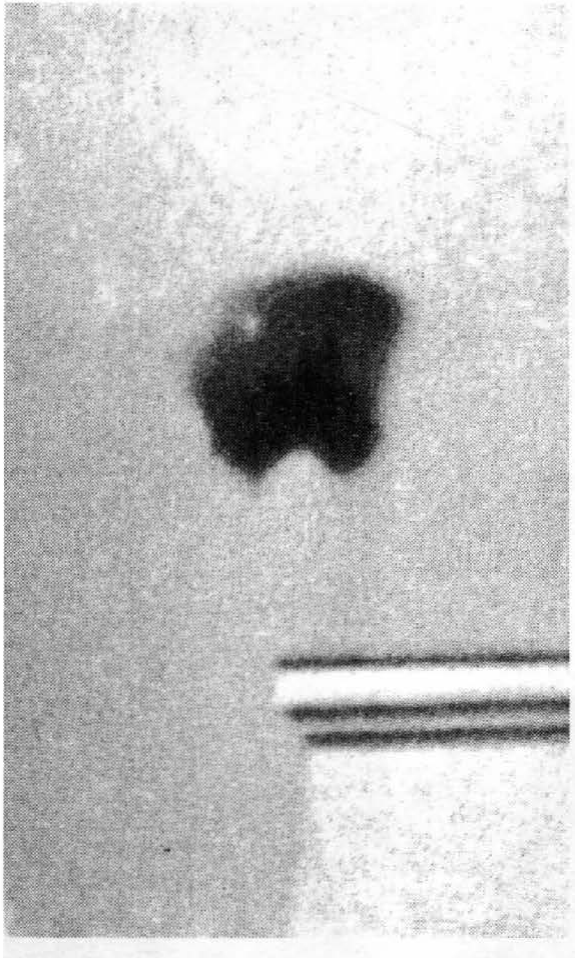

Fig.94B – Detaliul mărit din cadrul fig. 94-A evidenţiază aspecte ce exclud ipoteza unei defecţiuni de prelucrare a clişeului: pe de o parte, există o diferenţă netă de densitate a particulelor componente din porţiunea superioară şi, respectiv, din cea inferioară a «formei» întunecate, iar pe de altă parte există acea difuzie periferică şi chiar un mic gol interior (stînga-sus), fig.«a». Deosebit de interesantă este şi acea «materializare» a canalelor filiforme ce constituie «schimbul de informaţii» între mugurii superiori ai plantelor de cactus (săgeata); acest fenomen extraordinar pare a fi favorizat în mod special de prezenţa apropiată a «formei» invizibile apărute în aer, fig.«b».

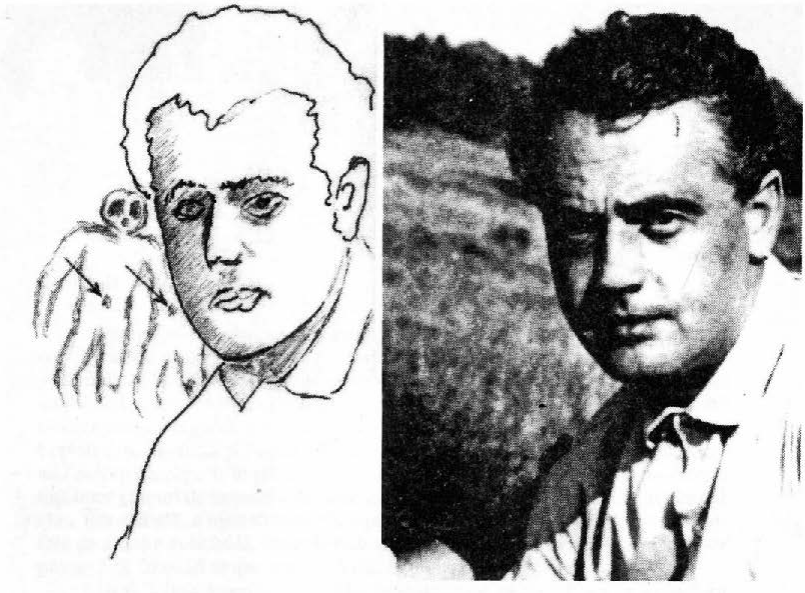

Fig.95B – Mărind detaliul principal din cadrul fig. 95-A, se dezvăluie o realitate fantastică: la o oarecare distanţă se aflau două fiinţe alcătuite dintr-o materie invizibilă! (Din păcate, unul dintre personaje este ascuns parţial de capul biologului.) Deşi liniile contururilor corpurilor respective nu se reliefează în mod suficient de contrastant, atrag atenţia aîît elemente ale sistemului osos cît şi cutia craniană cu golurile ochilor extrem de mari; în plus, este interesantă şi evidenţierea centrelor energetice din zona ombilicului (săgeţile).
Aceste fiinţe se aflau doar într-o vizită pe Terra sau fac parte din lumea paralelă invizibilă, ce ar coexista cu noi pe Pământ?

Postfață

Parcurgînd conținutul cu totul ieșit din comun al acestei cărți-album, probabil că mulți cititori vor cădea pe gînduri. Desigur că unii se vor întreba în primul rînd dacă nu cumva întregul ei cuprins este doar o ficțiune, sau poate doar un joc de ipoteze ilustrate. Pentru acei cititori care vor zăbovi mai mult încercînd să descifreze imaginile fotografice, credem că astfel de gînduri li se vor risipi treptat, obiectivitatea peliculelor fotosensibile neputînd fi pusă în dubiu. De fapt, nici pentru descoperirile științifice mai recente și nici pentru faptele petrecute în fața unor grupuri de martori – din diferite țări – nu putem avea îndoieli. Și atunci? Da... Într-adevăr, e bine să reflectăm mai mult asupra conținutului respectiv înainte de a trage concluzii, întrucît ridicarea «vălurilor» de pe unele «taine» s-ar putea să ne impună ample reconsiderări în concepțiile noastre...

În al doilea deceniu al veacului nostru, englezul Paul Brunton a călătorit pînă în India, unde a rămas cîțiva ani, cu dorința sinceră de a cunoaște și de a pătrunde în mod rațional fondul profund al vechilor filozofii ale orientului asiatic. Acolo, după mari eforturi, a obținut treptat să fie acceptat în cercurile mai multor înțelepți – reprezentanți ai unor curente de gîndire oarecum diferite – care la vremea respectivă erau renumiți în întregul «continent indian». Printre valoroasele învățături și precepte de înaltă ținută spirituală pe care le-a putut afla, el a consemnat în cartea[1] ce a scris-o ulterior ineditei sale «experiențe» și o viziune profetică a unui brahman, care era într-adevăr un om cu totul deosebit. Spre surprinderea noastră – a celor de astăzi – realizarea «profeției» acelui înțelept indian o trăim cu toții în plină actualitate și chiar într-o manieră impresionantă! Iată, în acest sens, ce-i spunea lui Paul Brunton, în urmă cu peste șase decenii, a multe-știutorul brahman Sudhei Babu:

«Pentru moment, Europa este frămîntată de febra acțiunii și a deșteptat un val de materialism care se va topi însă de la sine într-o bună zi, ca să facă loc unui ideal mai nobil. Europa va căuta noi valori spirituale și America o va urma.

1. Paul Brunton: «A Search in Secret India», reeditare la Arrow Books Ltd., Londra, 1965 și în traducere, la Ed. Venus, București, 1991.

În acele momente, filozofia noastră, învățăturile noastre, vor pătrunde în Occident și țara noastră va deveni o călăuză spirituală. Eruditii voștri au tradus cîteva din cărțile și manuscrisele noastre sacre, dar o mare parte din ele zac neștiute prin mănăstiri și peșteri, în Tibet și Nepal. Cînd va sosi ceasul, vor fi date și ele în vileag, în întreaga lume. Atunci va fi timpul cînd vechile noastre învățături se vor contopi cu știința utilitară a Occidentului. Misterele trecutului nu vor mai fi ascunse în fața necesităților prezentului. Toate acestea se vor întîmpla și sunt fericit că va fi așa...

Dar ți-am prezis: încă înainte de sfîrșitul acestui secol, Occidentul va recunoaște din nou realitatea acestor forțe invizibile care animă toate făpturile!»

Impresionat de această viziune și pătruns de profunzimea învățăturii spirituale ce i-a fost transmisă în acea perioadă cît a stat în India, Paul Brunton și-a exprimat în paginile următoare acestei profeții, o dorință proprie, demnă de măreția vechilor filozofii:

«Poate că Providența, unind antica Înțelepciune asiatică cu civilizația occidentală, va da naștere unei noi forme de societate care, înlocuind-o pe cea veche, va aduce fericire posterității... »

Iată că într-adevăr, în zilele noastre – «înainte de sfîrșitul acestui secol» – asistăm impresionați la o rapidă «topire de la sine» a concepțiilor atît de autoritare ale «materialismului feroce», precum și la o spectaculară întrepătrundere a părților fundamentale și experimentale ale științelor moderne cu acele cunoașteri «ascunse» oferite de vechile filozofii ale orientului apropiat și ale orientului îndepărtat. Începînd cu o amplă revenire către textele Bibliei și către cărțile filozofiilor antice, trecînd la regăsirea și generalizarea acupuncturii și a «medicinilor tradiționale», la o proliferare a cursurilor de yoga, zen și dianetică, la o studiere mult mai doctă a «ființei energetice» umane și sfîrșind cu cercetarea științifică a relațiilor ce ar putea exista între pămînteni și entitățile inteligente răspîndite la scară cosmică – recunoscîndu-se de către oameni ai științei existența unei Inteligențe Supreme[2] – constatăm cu toții că într-adevăr ne aflăm în plină și amplă «interconectare» către o nouă modelare a cunoașterii umane.

Într-un astfel de context reformator al concepțiilor generale, această carte-album ce a oferit cititorilor o anumită penetrare în lumea invizibilului este în fapt un mic pas către «marea cunoaștere unificată», a cărei desfășurare a fost declanșată în mod real – așa cum a întrevăzut-o și brahmanul Sudhei Babu – încă

2. În cărți recente, cunoscuții astrofizicieni dr. Hubert Reeves («L'Univers a-t-il un sens?», Ed. Du Seuil, Paris, 1986) și prof. T. X. Thuan («La Mélodie Secrète», Ed. Fayard, Paris, 1988) au demonstrat că Universul actual este un model «optimizat în mod inteligent», fiind singura variantă ce oferă posibilitatea apariției și evoluției materiei vii. La aceeași concluzie a ajuns și genialul savant american Ed. Fredkin (R. Wright: «Three Scientist and their Gods», Ed. Random House, 1988).

înainte de sfîrşitul secolului nostru. Ideile sugerate precum şi amploarea problematicilor ridicate de conţinutul cărţii depăşesc, desigur, modul anterior de a gîndi precum şi orice barieră a spaţiului terestru; de fapt, conexiunea cu alte civilizaţii, cu alte inteligenţe din spaţiul cosmic nu mai şochează ca altă dată, întrucît acest aspect a devenit treptat «un lucru normal» şi nu are nici un sens să-l mai evităm. Dar în largul cadru al deschiderii către profunzimile spaţiale se dezvăluie şi un alt orizont impresionant: ştim astăzi prea bine că atît astrofizica, cît şi tînăra ştiinţă a «bioastronomiei»[3] au demonstrat că aceleaşi elemente chimice, aceleaşi forţe fundamentale, aceleaşi legi fizice pe care le cunoaştem aici, pe Pămînt, sunt valabile şi la scara Universului unde mai există, desigur, şi alte forţe şi alte legi suplimentare; deci, în mod similar, aceste «lumi paralele» existente pe planeta noastră, le vom regăsi şi la nivel cosmic, întregind admirabilul tablou al «văzutelor şi nevăzutelor» din giganticul Univers!

Şi astfel, poate că printre gîndurile stîrnite de această carte, vom reţine unul, de mare profunzime şi realism, care trebuie să fie bine înţeles: a sosit vremea ca lumea să afle treptat marile «taine» ale existenţei sale, să cunoască Adevărul, să-l privească în faţă şi să-l înţeleagă, oricît de şocant ar fi acesta pentru modul nostru obişnuit de a gîndi...

3. În cadrul Adunării generale din anul 1982 a Uniunii Astronomice Internaţionale, s-a decis crearea unei noi comisii de specialitate, care a fost denumită «Comisia pentru Bioastronomie şi Cercetarea Vieţii Extraterestre». Acestui organism ştiinţific i s-au definit cinci direcţii de cercetare, punîndu-se accentul pe activităţi interdisciplinare.

THE STRANGE INVISIBLE INTELLIGENCES

SUMMARY

The modern science accept theoretically existence of varied structures of strange materials, invisible. But, these aren't known so far, since they haven't been producted in laboratories and haven't been observed in nature.

Yet, this book-album presents documentary photographic recordings which demonstrate the existence – in near terrestrial milieu itself – certain categories of different material invisible entities; but, what is amazing, it is the fact that these have intelligent behaviour! The images surprised – always accidentally – in Europe, in America and in Asia, evidence the general nature of these presences.

The great majority of these amazing recordings are obtained in Romania and these haven't been known that they are original; this aspect amplifies the originality of this book, which advances unexpected interpretations, too.

LES ÉTRANGES INTELLIGENCES INVISIBLES

RÉSUMÉ

La science moderne accepte théoriquement l'existence des diverses structures de matières étranges, invisibles. Mais, elles sont encore inconnues, n'étant pas produites en laboratoires et n'étant pas non plus observées en pleine nature.

Ce livre-album présente cependant des enregistrements photographiques documentaires qui démontrent l'existence réelle – même dans le milieu terrestre proche – de certaines catégories de différentes entités matérielles invisibles; mais, ce qui est troublant, c'est le fait que celles ci se comportent d'une manière intelligente! Les images obtenues – toujours par hasard – en Europe, en Amérique et en Asie relèvent le caractère général de ces présences.

La grande majorité de ces enregistrements étonnants a été obtenue en Roumanie, mais ceux-ci n'ont pas été publiés, ainsi qu'ils restent inédites; cet aspect amplifie l'originalité du livre, qui propose aussi des interprétations inattendues.

CUPRINS

PREFAŢĂ 5

O LUME EXOTICĂ 7

ENIGMATICELE GLOBURI INVIZIBILE 15
Ilustraţii 35

LUMINA NEAGRĂ 89
Ilustraţii 103

EXISTĂ FIINŢE NEVĂZUTE ? 157
Ilustraţii 165

Postfaţă 175

THE STRANGE INVISIBLE INTELLIGENCES 179

LES ÉTRANGES INTELLIGENCES INVISIBLES 181

Colecția PARADOX

Florin Gheorghiță
Straniile Inteligențe Invizibile

Ipotezele pe care Florin Gheorghiță le propune cu fiecare nouă carte a sa sînt tot mai îndrăznețe și mai fascinante. Globurile invizibile, lumina neagră, ființele nevăzute, posibilele «structuri de materie invizibilă», fenomene ce aparțineau pînă de curînd imaginarului, sînt analizate și ilustrate rînd pe rînd cu ajutorul unui bogat material fotografic, de o importanță informațională deosebită.

Înscriindu-se pe o cale ce nu a mai fost parcursă pînă acum, lucrarea are un pronunțat caracter de unicat. Interpretările propuse se situează deci, în mod inevitabil, în domeniul ipotezelor. Dar, indiferent dacă viitorul le va confirma sau infirma, ținînd cont de «dreptul la eroare» al ipoteticului, cititorul va consimți că rostul acestei cărți este în primul rînd acela de a face un nou pas pe calea către Adevăr, constituind astfel o chemare spre o nouă înțelegere a lumii în care trăim.

INSTITUTUL EUROPEAN PENTRU
COOPERARE CULTURAL-ȘTIINȚIFICĂ IAȘI

ISBN 973-9148-32-8

Preț 1400 lei